"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp
Allah'a yönelenlere müjde vardır.
Kullarımı müjdele!"
(39/ZÜMER, 17)

لا إله إلا الله

Laİlaheillallah

teuhid
BASIM YAYIN

1. BASKI

"Lailaheillallah"

Halis BAYANCUK

(Ebu HANZALA)

Teknik Hazırlık:

Dizgi: Tevhid Basım Yayın, 42546

Düzeltmeler: Tevhid Basım Yayın, 42546

Baskı:

Basım Yeri: Şenyıldız Matbaacılık, 11964

ISBN:978-605-68965-6-9

1. Baskı

İletişim:

E-posta: tevhiddergisi@gmail.com

Telefon: +90 545 762 15 15

Posta: P.K. 51 Güneşli Merkez PTT Bağcılar/İstanbul

Merkez: Kirazlı Mh. Mahmutbey cd. No:120/A Bağcılar/İstanbul

Muhakkak hamd Allah'adır. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayet verdiğini kimse saptıramaz. O'nun saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. O, bir ve tektir, O'nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın kulu ve Resûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'tan hakkıyla korkup sakının! Yalnızca Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar olarak can verin." [1]

"Ey insanlar! Sizleri tek bir nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve o ikisinden de birçok erkek ve kadın türetip (yeryüzünde) yayan Rabbinizden korkup sakının. Kendisiyle istediğiniz Allah'tan ve akrabalık bağlarını koparmaktan korkup sakının. Şüphesiz ki Allah, sizin üzerinizde gözetleyicidir." [2]

"Ey iman edenler! Allah'tan korkup sakının ve doğru/sağlam/adil söz söyleyin. (Allah da buna karşılık) amellerinizi ıslah etsin, günahlarınızı bağışlasın. Kim de Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederse şüphesiz ki büyük bir kurtuluş ve kazanç elde etmiş olur." [3]

Bundan sonra, şüphesiz sözlerin en güzeli Allah'ın kelamı, yolların en hayırlısı Muhammed'in *(sav)* yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlardır. Her sonradan çıkarılan şey bidattir ve her bidat sapıklıktır. Her sapıklık da ateştedir.

3/Âl-i İmran, 102
4/Nîsa, 1
33/Ahzâb, 70-71

MUKADDİME

Tüm resûllerin ortak davetidir *"Lailaheillallah"*.

Kavimleri Müslim ve kâfir diye ayıran…

İnsanların dünya ve ahirette varacakları sonun belirleyicisidir *"Lailaheillallah"*.

Bu kelimedir, baba ile oğulu karşı karşıya getiren tarih sayfalarında…

Bu kelimedir, Nuh'u *(as)* kurtuluş gemisine alıp, ciğerparesini azgın dalgalara mahkûm eden…

Bu kelimedir, Lut'u *(as)* kurtulanlardan kılıp, karısının başına gökten taş yağdıran…

Bu kelimedir, İbrahim'i *(as)* babasına ve kavmine karşı tüm cesaretiyle *"Siz de babalarınız da sapıklarsınız."* [1] dedirten…

İsrailoğullarını zamanın tağutundan kurtaran da, kırk yıl çöllerde dolaştıran da bu kelimedir.

Yine bu kelimedir, tüm aristokratların peygamberlerine eziyet etme sebebi...

Zamanın en güveniliri iken, Resûlullah'a *"şair, yalancı, deli, kahin, büyücü"* damgası vurduran bu kelimedir.

Kendi hâlinde bir tüccarken Resûlullah'a, *"Tüm insanlık Allah'a ibadet etsin ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmasın diye kılıçla gönderildim."* [2] dedirten bu kelimedir.

Bu kelimedir köle Bilal'i *(ra)*, Mekke'nin efendisi Ümeyye karşısında dile getiren...

Bu kelimedir, ayrılık ve zillet içinde yaşayan Arapları, birlik ve izzetle tarih sahnesine çıkaran...

Bir kelime düşünün ki insanlar ve cinler onun için yaratılmıştır.

Bir kelime düşünün ki Allah *(cc)*, yüz binlerce resûlü *(as)* onu söylesin, söyletsin, yaşasın ve yaşatsın diye görevlendirmiştir.

Bir kelime düşünün ki kitaplar onun için indirilmiştir.

Bir kelime düşünün ki uğruna yurtlar terk edilmiş, dostlar düşman edinilmiş ve kılıçlar kınından çekilmiştir. O, *"Lailaheillallah"*tır. Amacımız, bu kelimeyi anlamak, anlatmak ve beraberce yaşayabilmektir.

Hiç şüphesiz; bu kelimeyi anlamak, yaşamak ve insanları ona davet etmek hizmetlerin en büyüğü ve en şereflisidir.

Bu, resûllerin davasıdır. Bu yola giren, resûllerin varisi ve tevhid davasının yiğit bir neferidir.

Allah'a *(cc)* ne kadar hamdetsek azdır. Zira tevhid daveti, O'nun *(cc)* yardımı ve lütfuyla hızla yayılıyor. Tevhid davetçileri O'nun *(cc)* ihsanı ve inayetiyle yeni bir diriliş yaşıyor.

Tağutlar; şirk, bidat ve masiyeti yaymak için bunca çaba harcarken, tevhide yönelişi engelleyemiyorlar.

Zan, yalan ve batılla uyutulup oyalanan insanlık; tevhidin kati, dosdoğru ve hak delilleri ile uyanıyor. Fıtratla tevhid arasına örülen sanal ve sahte duvarlar, tevhidin güneş gibi açık delilleriyle bir bir yıkılıyor. Allah'a *(cc)* hamdolsun.

Bu risalenin kaleme alınma nedeni, bu güzel gelişmeye bir hamd/şükür ve kardeşlerimizin çağrısına icabettir. Bazı kardeşlerim, *"Lailaheillallah"*ı ders yapılabilecek bir şekilde anlatan bir eserin yokluğundan yakınıyorlardı. Biz de hem tevhid davetine katkımız olsun hem de bu kardeşlerimize davet yolunda bir yardımımız dokunsun diye, yüce Allah'tan yardım dileyerek bu kitabı yazmaya karar verdik. Konu başlıkları altında konuya dair ayet ve hadislerin bir kısmının Arapçasını vermeye çalıştık. Ta ki ezberlemek isteyenler için kolaylık olsun.

"Ben, size yasakladığım şeylere (kendim uymayarak) size muhalefet etmek istemiyorum. Tek amacım, gücüm yettiğince ıslah etmektir. Benim başarım, ancak Allah'ın izniyledir. Ben, O'na tevekkül ettim ve yalnızca O'na yönelirim." **3**

21/Enbiya, 54
Buhari, Cihad, 87.
11/Hûd, 88

Neden Kelime-i Tevhid?

Kitabımızı okuyanların aklına şöyle bir soru gelebilir: Neden *"Lailaheillallah"*?

"Lailaheillallah" kelimesini ele alıp incelememizdeki sebepleri şöyle sıralayabiliriz:

1. Bu Kelime Tüm Peygamberlerin Ortak Davetidir

Allah *(cc)* şöyle buyurur:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Senden önce gönderdiğimiz her resûle: 'Şüphesiz ki benden başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. O hâlde yalnızca bana kulluk/ibadet edin.' diye vahyetmişizdir." [1]

Diğer bir ayette ise:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

"Andolsun ki biz her ümmet arasında: 'Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.' (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir." [2] buyrulmaktadır. [3]

Peygamberlerin tarihini anlatan A'râf Suresi'nde tüm peygamberler, kavimlerini ilk olarak bu kelimeye davet etmişlerdir.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحاً إِلَى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَـهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

"Andolsun ki Nuh'u kavmine (peygamber olarak) yolladık. Demişti ki: 'Ey kavmim! Allah'a ibadet/kulluk edin. Sizin O'ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur. Şüphesiz ki ben, sizler için o büyük günün azabından korkmaktayım.' " [4]

وَإِلَى عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلاَ تَتَّقُونَ

"Âd kavmine de kardeşleri Hud'u (peygamber olarak yolladık). Demişti ki: 'Ey kavmim! Allah'a ibadet/kulluk edin. Sizin O'ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur. Korkup sakınmayacak mısınız?' " [5]

وَإِلَى ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحاً قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَـهٍ غَيْرُ هُ

"Ve Semud kavmine de kardeşleri Salih'i (peygamber olarak yolladık). Demişti ki: 'Ey kavmim! Allah'a kulluk/ibadet edin. Sizin O'ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur.' " [6]

وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْباً قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَـهٍ غَيْرُهُ

"Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı (yollamıştık). Demişti ki: 'Ey kavmim! Allah'a ibadet/kulluk edin. Sizin O'ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur.' " [7]

Kur'ân ayetlerinden öğrendiğimize göre peygamberler kavimlerinde Allah'ın haram kıldığı içki, zina, livata ve tartıda hile gibi kötü ameller bulunmasına rağmen davetlerine bu kelimeyle başlamışlardı. Tevhide davet etmeden hiçbir meseleyi gündemlerine almamış, hiçbir konuyu tevhidin önüne geçirmemişlerdi.

Allah *(cc)*, Peygamberimize *(sav)* şöyle emreder:

أُوْلَـئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللّٰهُ فَبِهُدَاهُمُ اقْتَدِهْ

"Bunlar, Allah'ın hidayet ettiği kimselerdir. Onların yolunu takip et." [8]

Nitekim Resûlullah da *(sav)* bu peygamberlerin yoluna uymuş ve kavmini ilk olarak *"Lailaheillallah"* kelimesine davet etmiştir.

Allah Resûlü davete başladığında, Mekke toplumu cahiliyenin en karanlık dönemini yaşıyordu. İslam şeriatında ahlaksızlık kabul edilen her şey birer övünç kaynağıydı.

Mesela, Arap cahiliyesinde insanlar içki içmeyi ve kumar oynamayı bir şeref olarak görüyorlardı. Çünkü içki içtiklerinde daha cesaretli oluyor ve mallarını rahatlıkla insanlara dağıtabiliyorlardı. Kumar oynamalarındaki gayeyi de *"kazanılan malı fakirlere dağıtmak"* olarak belirliyor, bu yüzden kumar oynamaya katılmayan zenginleri kınıyorlardı.

Bugün ve geçmişte *"fuhuş"* olarak adlandırılan münasebetlerin hemen hemen hepsi Arap cahiliyesinde nikahın bir çeşidi olarak görülüyor ve normal karşılanıyordu. Aişe *(r.anha)* bu nikah çeşitlerinden şu şekilde bahseder:

"Cahiliye devrinde dört çeşit nikah mevcuttu:

Bunlardan biri, bugün herkesçe tatbik edilen nikahtır. Kişi, kişiden kızını veya velisi bulunduğu kızı ister, mehrini verir, sonra onunla evlenir.

Diğer bir nikah çeşidi şöyleydi: Kişi, hanımı hayızdan temizlenince: 'Falancaya git, onunla ilişkiye gir. et.' der ve hanımını ona gönderirdi. Kadının o yabancı erkekten hamile kaldığı anlaşılıncaya kadar kocası ondan uzak durur, temasta bulunmazdı. O adamdan hamileliği açıklık kazanınca, eşi dilerse onunla ilişkiye girmeye başlardı. Bu nikah çeşidine asaletli bir evlat elde etmek için başvurulurdu. Diğer bir nikah çeşidi şöyleydi: On kişiden az bir grup toplanır, bir kadının yanına girerler ve hepsi de ona temasta bulunurdu. Kadın hamile kalıp doğum yaparsa, doğumdan birkaç gün sonra, kadın onlara haber salar, hepsini çağırırdı. Hiçbiri bu davete icabet etmekten kaçınamaz, kadının yanına gelirdi. Kadın onlara 'İşte şimdi doğum yaptım. Ey falan! Çocuk senindir.' der, çocuğu bunlardan dilediğine nispet ederdi. Adamın buna itiraz etmeye hakkı yoktu.

Diğer dördüncü nikah çeşidi şöyleydi: Çok sayıda insan toplanıp bir kadının yanına girerlerdi. Kadın gelenlerden hiçbirine itiraz edemezdi. Bu kadınlar fahişe idi. Kapılarının üzerine bayraklar dikerlerdi. Bu kadınlarla temas arzu eden herkes bunların yanına girebilirdi. Bunlardan biri hamile kaldığı takdirde, çocuğunu doğurduğu zaman, o adamlar kadının yanında toplanırlar ve kaifler çağırırlardı. Kaifler bu çocuğun, onlardan hangisine ait olduğunu söylerse nesebini ona dahil ederlerdi. Çocuk da ona nisbet edilir, onun çocuğu diye çağrılırdı. O kimse bunu reddedemezdi. Muhammed (sav) hak ile gönderilince, bütün cahiliye nikahlarını yasakladı, sadece insanların bugün tatbik etmekte olduğu nikahı bıraktı." [9]

Arap cahiliyesinin içinde bulunduğu bataklığı gösteren en önemli şey ise kız çocuklarına olan muameleleri idi. Onlar kız çocuk ile müjdelendiklerinde ayetin ifadesi ile öfkeden yüzleri simsiyah kesiliyordu. Kız çocuklarından kurtulmak için birbirlerini teşvik ediyor ve çocuklarını diri diri gömüyorlardı.[10] Allah *(cc)* onların bu fiilini şu şekilde vasfediyor:

"Onlardan birine (Allah'a nispet etmekten çekinmediği) kız çocuk müjdesi verildiğinde, yüzü kapkara kesilir ve öfkeden kuduracak haldedir. Aldığı kötü müjdeden dolayı (utanç içinde) toplumdan gizlenir. (Zihni allak bullaktır.) O kızı, aşağılanmayı (kabullenip) hayatta mı tutacak yoksa toprağa mı gömecek? Dikkat edin! Ne kadar kötü hüküm veriyorlar." [11]

Yine Araplar Kâbe'yi çıplak olarak tavaf ediyor, bunu da fazilet olarak görüyorlardı. Veda Haccı'ndan bir sene önce Allah Resûlü bu şekilde tavaf yapılmasını yasakladı.

Ebu Hureyre'den *(ra)* gelen bir rivayete göre, Ebu Bekir *(ra)* Veda Hacc'ından (bir sene) evvel, Peygamber tarafından Hac Emiri olarak (Mekke'ye) gönderildiğinde, Ebu Bekir de Ebu Hureyre'ye Kurban Bayramı'nın ilk günü Mina'da büyük bir cemaat içinde şu iki maddeyi ilan etmesini emretmişti: *"Ey insanlar! İyi biliniz, bu yıldan sonra müşriklerin haccetmeleri, çıplakların da Kâbe'yi tavaf etmeleri yasaktır."* [12]

Mekke toplumunda insanların mal ve ırz güvenlikleri yoktu. Özellikle yabancı kavimlerden gelenlere ya da aşireti güçlü olmayanlara rahatlıkla zulmedilebiliyor, insanlar yaptıkları bu zulüm ve ahlaksızlıklarla övünebiliyorlardı. Hatta bunların önüne geçmek için Allah Resûlü'nünde içinde yer aldığı *"Hilfu'l Fudul"* topluluğu meydana gelmiştir.

"Has'am kabilesinden Yemenli bir tacir kızı ile birlikte hac için Mekke'ye gelmişti. Şehrin güçlü kişilerinden Nubeyh b. Haccac'ın, kızını zorla elinden alması üzerine tacir Hilfu'l Fudul'e gitti. Hilf mensupları hemen Nubeyh'in evini kuşattılar ve kızı alıp babasına teslim ettiler." [13]

Buna rağmen Peygamberimiz *(sav)* insanları öncelikle güzel ahlaka değil, Kelime-i Tevhid'e davet etmiştir. Bugünün davetçileri de Resûlullah'ın sünnetine ve tüm resûllerin davetine uymak istiyorlarsa davetlerine onların başladığı yerden başlamalılardır.

Tabi ki şeytanın en büyük aldatması olan "*Bu toplum Müslimdir, bu toplumun ahlak ve tezkiyeye ihtiyacı vardır."* gibi sözler hakikatten oldukça uzak sözlerdir. Bu zihniyette olan insanlar ya şirkin ne olduğunu anlamamış ya da anlamamazlıktan gelmişlerdir… Zira tevhid, şirkin zıddıdır. Bir yerde şirk varsa orada tevhid daveti olmalıdır. Bir toplum Allah'a *(cc)* şirk koşuyorsa onların davet edilmesi gereken tek şey *"Lailaheillallah"*tır.

Resûlullah'ın *(sav)* gönderilmiş olduğu toplum ile içinde yaşadığımız toplumu karşılaştıracak olursak:

Resûlullah'ın gönderilmiş olduğu toplumda insanlar, salih olduğuna inandıkları kimselerin heykellerinden yardım diliyorlardı. Bizim toplumumuzda ise salih olduğuna inanılan kimselerin yatırları ve türbelerinden yardım istenilmektedir. Acaba eskilerin putu boyuna uzun, bugünkülerin ise enine uzun olunca bu fiil şirk olmaktan çıkıyor mu?

Resûlullah'ın *(sav)* gönderildiği toplumda insanlar kanun koyma yetkisini, bir yasama teşkilatı olan Daru'n Nedve'ye veriyordu. İçinde bulunduğumuz toplum ise bu yetkiyi parlamentoya veriyor. Acaba

birinin derme çatma, diğerinin modern bir bina oluşu, kanun yapma yetkisini Allah'tan başkasına vermeyi şirk olmaktan çıkarıyor mu?

O toplumda insanlar, kahinlerin, arrafların ve sihirbazların gaybı bildiğini düşünüyor, geleceğe dair kaygılandıklarında bu insanlara koşuyordu. Bugün ise medyumlar, ne idiği belirsiz cinciler ve gazetelerin burç sayfaları bu ihtiyacı karşılıyor. Onların yaptığı şirkse bugünkülerin yaptığı nedir?

O gün savaşlar, kabilecilik ve ırk için yapılıyor, insanlar kan bağı, bayrak, vatan için birbirini dost edinip düşman oluyordu. Allah için söyler misiniz, bugün değişen nedir? Milyonlarca insan boş ve batıl amaçlar uğruna savaşmıyor mu? Allah'ın dini için kılını kıpırdatmayan toplumlar, bir avuç toprak ve bir metre kumaş için birbirini öldürmüyor mu?

Örnekleri kitabın ilerleyen sayfalarında çokça göreceğiz. Bu örneklere binaen diyebiliriz ki: İsimler, bölgeler, şekiller değişse de şirk konusunda toplumlar benzeşmektedir.

Durum böyleyken, neden tevhid davetiyle başlamayalım ki?

Yoksa bu işi, resûllerden daha iyi bildiğimizi mi düşünüyoruz? Yoksa, bu davetin yükü mü ağır geliyor?

Tevhidden başlamama sebebimiz ne olursa olsun, eğer iki toplum arasında fark olmadığı hâlde davetçilerimiz resûllerin metodundan yüz çevirip kendi bildikleri davet metodunu uyguluyorlarsa bu, peygamberlere apaçık bir muhalefet ve amellerin boşa çıkması demektir.

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"O'nun emrine muhalefet edenler başlarına bir fitnenin ya da can yakıcı azabın gelmesinden sakınsınlar." [14]

Onun *(sav)* emrine muhalefet; yoluna, menhecine/metoduna, sünnetine ve şeriatına muhalefet etmektir. Tüm sözler ve ameller, onun *(sav)* sözlerine ve amellerine arzedilir. Ona uyanlar kabul edilir, uymayanlar ise reddedilir.[15]

Görüldüğü gibi Resûl'e muhalefet eden, büyük bir tehlike ve tehditle karşı karşıyadır. Daveti onun davetine benzemeyen, öncelikleri onun önceliklerden farklı olan, gündemi onun *(sav)* gibi tevhid olmayan ona muhalefet etmiştir.

Bu muhalefetin karşılığı ise fitne ve elim verici bir azaptır. Azabın ahiret cezası olduğunu anlıyoruz. Fitne ise dünyevi bir cezadır. Yani; daveti Resûl'ün davetine benzemeyen, dünyada fitneye uğrayacaktır. Nedir bu fitne? Selefimiz fitneye üç anlam yüklemiştir: Sapıklık, küfür ve dünyada başa gelecek bir musibet...[16]

Evet, daveti Nebi'nin davetine benzemeyen sapıtabilir, küfre düşebilir veya başına dünyalık bir musibet gelebilir.

Kaldı ki resûllerin metodunu terk etmek ve davet konusunda indî metotlar geliştirmek, Allah'ın bir kula verdiği en büyük musibet, en tehlikeli sapkınlıktır.

Acaba davetçiler neden Resûlullah'ın *(sav)* emrine muhalefet ediyorlar? Keşke Allah'tan korksalar ve kıyamet gününde bu yaptıkları davetin boşa gideceğini bilselerdi. Bugün, şirkin her türlüsüne bulaşmış olan halk, bu sahte davetçiler sebebiyle Müslim olduğunu zannediyor ve şirkleri içinde yaşamaya devam ediyorlar.

Kendisine sadece namaz, oruç gibi ibadetler ya da kumar, içki gibi haramlar anlatılan bu toplum, dinî anlamda yaşadığı problemlerin sadece bunlardan ibaret olduğunu zannediyor. *"Ne de olsa Allah müminleri affeder."* düşüncesiyle hakkı araştırma gibi bir gayrette de bulunmuyor. Bugün, insanlara tevhidden bahsetmeyen ve onları tali meselelerle oyalayanlara şu ayeti hatırlatmak istiyoruz:

"(Bu sözü söylemeleri) kıyamet gününde günahlarını tam bir şekilde yüklenmeleri ve ***bilgisizce saptırdıkları insanların da günahlarının bir kısmını yüklenmeleri içindir.*** *Dikkat edin, onların yüklendiği şey ne kötüdür!"* [17]

Yine şunu hatırlatmak istiyoruz: Resûller dahi dini yayma noktasında tercih hakkına sahip değillerdir. Onlara, tevhid daveti vahyedilmiş ve davetin olduğu gibi insanlara ulaştırılması istenilmiştir:

"Ey Resûl! Rabbinden sana indirileni (insanlara) tebliğ et. Şayet bunu yapmazsan (Allah'ın) risalet (mesajını) tebliğ etmemiş/vazifeni yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır."

Sonuç olarak;

Bir amelin Allah *(cc)* katında sahih kabul edilebilmesi için amelin ihlasla yapılması ve sünnete uygun olması şarttır. Yoksa bu amelin Allah katında hiçbir değeri olmaz. Davet de bir ameldir. Bu amelin kabul olup, ecrinin alınabilmesi için davetçinin de ihlaslı olması ve davet metodunun

sünnete uygunluğu şarttır. Peygamberimiz, Buhari ve Müslim'in Aişe annemizden rivayet ettikleri bir hadis-i şerifte "*Kim bizim yapmadığımız bir ameli yaparsa o amel Allah katında reddedilir.*" [18] buyurmuşlardır.

O *(sav)*, Muaz'ı *(ra)* Yemen'e davetçi olarak yolladığında, insanları tevhide davet etmesini emretmiştir:

"(Ey Muaz!) Sen, kitap ehli bir kavme gidiyorsun. Onları ilk davet edeceğin şey, Allah'a ibadet etmek olsun. Onlar Allah'ı bilirse (yalnızca O'na ibadeti kabul ederse) Allah'ın bir gün ve gecede beş vakit namazı farz kıldığını bildir. Bunu yaparlarsa Allah'ın mallarında zekâtı farz kıldığını bildir..." [19]

Muaz kitap ehli Yahudilere davetçi olarak gidiyor. Yahudiler, Allah'a inanıyor, yalnızca O'na ibadet edilmesi ilkesini kabul ediyor, kendilerini müşriklerden üstün görüyorlar. Ancak pratik hayatlarında Allah'a şirk koşuyorlar. Nasıl? Din adamları Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal sayıyor, onlar da itaat ediyorlar. Allah Resûlü *(sav)* onların ilk olarak tevhide davet edilmesini emrediyor.

Demek ki bir toplum, söylem olarak tevhidi kabul etse, *"Lailaheillallah"* dese, bir peygambere ve kitaba mensup olsa, ancak pratikte Allah'a şirk koşsa onlar tevhide davet edilirler. Zira şirk koşarken *"Lailaheillallah"* demek, amelin sözü yalanlamasından başka bir anlam ifade etmez.

Bu delillere dayanarak diyoruz ki: Asrımızda tebliğ yükünü omuzlamış olan davetçiler, bu amellerinin boşa gitmemesi için Resûlullah'ın *(sav)* davet metodunu incelemek zorundadırlar. İnceleyenler de çok net bir şekilde göreceklerdir ki; onun davetinin temeli, başı ve sonu hiçbir zaman tevhidden uzak olmamıştır. O ilk geldiğinde Kelime-i Tevhid'le davete başlamış, vefat edeceği anlarda da ümmetini kabirleri mescid edinmekten sakındırmıştır. [20] Ölüm anında dahi ümmetine tevhid ve tevhid esaslarını telkin etmekten geri durmamıştır.

2. Bu Kelimenin Anlamı ile Yaratılış Gayemiz Aynıdır

Bu kelimeyi öncelememizin bir diğer nedeni yaratılış gayemizi anlatması ve bizi yaratılış gayemiz olan tevhide davet etmesidir. Nedir yaratılış gayemiz? Allah'ı *(cc)* ibadette birlemek, yani tevhittir.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Ben cinler ve insanları yalnızca bana ibadet etsinler diye yarattım." [21]

Nedir Kelime-i Tevhid'in anlamı? İlah olarak yani ibadet edilecek merci

olarak Allah'ı birlemek.

Kelime-i Tevhid'in ibadet ile alakasını kavramak için *"ilah"* kavramını anlamamız gerekir.

Allah *(cc)* buyuruyor ki:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Senden önce gönderdiğimiz her resûle: 'Şüphesiz ki benden başka (ibadeti hak eden) ***hiçbir ilah yoktur. O hâlde yalnızca bana kulluk/ibadet edin.*** *' diye vahyetmişizdir."* [22]

Rabbimiz kendinden başka hiçbir ilahın olmadığını ilan ettikten hemen sonra *"O hâlde yalnızca bana kulluk edin."* buyurmuştur.

Bu, ilahın kendisine ibadet edilen varlık olduğunu göstermektedir.

وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزّاً كَلَّا سَيَكْفُرُون بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا

"Kendilerine izzet/üstünlük/güç kaynağı olsun diye Allah'ın dışında ***ilahlar edindiler!*** *Asla! (Kıyamet günü) onların* ***ibadetlerini inkâr edecek*** *ve onların karşısında (düşman olarak) yer alacaklar."* [23]

Dikkat edilirse ayette önce onların Allah'ın *(cc)* dışında ilah edindikleri bildirilmiş, sonra da bu sahte ilahların kendilerine yapılan ibadetleri inkâr edecekleri açıklanmıştır. Bu da gösterir ki ilah, kendisine ibadet edilen demektir.

Öyleyse yaratılış gayemiz olan Allah'a ibadet etme ile Kelime-i Tevhid'in manası aynıdır. İkisinin de özü ibadettir.

"Lailaheillallah" yani ibadette Allah'ı birlemek, yüce Allah'ın biz kulları üzerindeki hakkıdır. Muaz *(ra)* anlatıyor:

"Allah Resûlü'nün terikesinde oturuyordum.'Ey Muaz!' dedi bana. Ben: 'Lebbeyke (emrine icabet ettim, baş üstüne emrin) ve sa'deyke (nasıl yardımcı olabilirim?)' diye cevap verdim. Allah Resûlü bir müddet sustu. Sonra yine bana seslendi. Ben de aynı şekilde cevap verdim. Bir müddet sustu. Sonra yine bana seslendi. Ben aynı şekilde cevap verdim. Dedi ki: 'Allah'ın kulları üzerindeki hakkını biliyor musun?' Ben: 'Allah ve Resûlü daha iyi bilir.' dedim. Buyurdu ki: 'Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, O'na ibadet etmeleri ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmamalarıdır.' Sonra yine sordu: 'Kulların Allah üzerindeki

hakkı nedir?' Ben yine 'Allah ve Resûlü daha iyi bilir.' dedim. Buyurdu ki: 'Kulların Allah üzerindeki hakkı, bunu yaptıkları takdirde onlara azap etmemesidir.' " [24]

"Lailaheillallah"ı konuşmak, Allah'ın *(cc)* üzerimizde hakkı olan tevhidi konuşmaktır. Yani yalnızca O'na ibadet etmek ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmamak. Umulur ki Allah'ın hakkına riayet etmemiz, bizleri Allah'ın azabından kurtarır.

3. Bu Kelimeyi İlk Söyleyenlerle Bizim Aramızdaki Fark

Bu kelimeyi ilk söyleyen insanlar tamamen değişiyor, cahiliyenin tüm pisliklerinden arınmış olarak Allah'a *(cc)* teslim oluyorlardı.

Bu kelimeyi söyleyen insanlar zamanın tağutlarına başkaldırıyor, kalplerinde dinmeyen bir coşku hissediyorlardı.

Bu kelime onların hayata bakış açılarını değiştiriyor, onlara yeni bir düşünce yapısı kazandırıyordu.

Basit kabile çıkarları için yaşayan ve ölen insanlar, bu kelimeyi söyledikten sonra Allah için yaşıyor ve ölüyorlardı. İman kardeşliğini tüm bağlardan üstün tutuyor, her türlü asabiyet kirinden arınıyorlardı. Ahlaksızlıkta yarışan insanlar, bu kelimeyi söyledikten sonra birer ahlak ve fazilet öncüsüne dönüşüyorlardı.

Geçim kaynakları insanlara zulüm, yağma, faizle fakirleri sömürme olan bu insanlar, bu kelimeden sonra ellerinde olanın hepsini Allah yolunda harcıyorlardı.

Firavun'un sihirbazları, sadece dünyalık peşinde koşan ve tağuttan alacakları iki kuruş maaş için yaşayan o dönemin resmî memurlarıyken, bu kelimeyi söyledikten sonra Firavun'a kafa tutuyorlardı.

İman etmeden önceki hâlleri şöyle anlatılıyordu Kur'ân'da:

"Büyücüler Firavun'a geldiler: 'Şayet biz (Musa'ya) üstün gelirsek herhâlde bize (dolgun) bir ücret verirsin artık değil mi?' dediler. 'Evet, şüphesiz (üstün geldiğiniz takdirde) bana yakınlaştırılmış (gözde adamlarımdan) olacaksınız.' demişti." [25]

Ve iman ediyorlar…

"Sihirbazlar (gördükleri karşısında) secdeye kapanmışlardı. Demişlerdi ki: 'Biz, âlemlerin Rabbi olan (Allah'a) iman ettik. Musa'nın ve Harun'un Rabbi olan (Allah'a).' " [26]

Firavun tehditler savuruyor...

"Firavun dedi ki: '(Ben) size izin vermeden ona iman ettiniz öyle mi? Şüphesiz ki bu (yaptığınız), buranın halkını yurtlarından sürüp çıkarmak için (Musa ile beraber) tezgâhladığınız bir tuzaktır. Pek yakında (yapacaklarımı) bileceksiniz/anlayacaksınız. Kuşkusuz, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kesip sonra da sizi topluca asacağım.' " [27]

İman ettikten sonra…

"Demişlerdi ki: 'Şüphesiz bizler Rabbimize döneceğiz.Bizden intikam almanın tek nedeni, Rabbimizin ayetleri bize geldiğinde ona inanmamızdır. Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır ve Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar olarak canımızı al.' " [28]

"Demişlerdi ki: 'Seni, bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratan (Allah'a) tercih etmeyeceğiz. Ne hüküm vereceksen ver! Sen, ancak bu dünya hayatına hükmedebilirsin.' " [29]

Allahu Ekber! Sadece *"iman ettik"* dedikten sonra değişen şu cümleler üzerinde biraz düşünelim!

Maaş ve resmî bir konum için, dinini satabilen bu insanları ne değiştirdi? Elbette *"Lailaheillallah"*. Firavun'un yıllarca kalplerine saldığı korku, bu kelimenin kalplere temas etmesiyle yerle bir oldu. Zillet yerini izzete, kölelik yerini efendiliğe, korku yerini cesarete terk etti.

Ya bu kelimeyi söyledikten sonra Ashab-ı Kiram'ın çektikleri? Musab, Habbab bin Eret, Bilal, Ammar ve ailesi *(r.anhum)*... Ve düne kadar köle olan bu insanların, bu kelimeyle tanıştıktan sonra dönemin tağutlarına kafa tutmaları...

Onları böylesine değiştiren neydi? Kuru ekmek için köleliğe razı olan, efendilerinin yüzüne bakmaya cesareti olmayan bu insanlara ne oldu? Efendilerini ve ilahlarını küçümsediler, onları İslam'a ve tevhide davet ettiler. Elbette *"Lailaheillallah"*. Çünkü gerçek efendiyi, gerçek kuvvet sahibini, gerçek mabudu tanıdılar. O'nu *(cc)* yüceltip tazim edince, sahte ve yapay yüceltilmişlerin gerçek yüzünü gördüler.

Biz de bugün bu kelimeyi söylüyor hatta söylemekle kalmıyor vird hâline getirip sürekli tekrarlıyoruz. Ama hayatımızda değişen hiçbir şey yok. Eskilerin hissettiği coşkudan, imani heyecandan eser yok. Tağutlara kafa kaldırmak bir yana, boyun eğmekten, zillet içerisinde yaşamaktan boynumuz çürüyor. Yeni bir hayat, nizam, düşünce bir yana, daha fazla cahiliye bağlarına sarılıyoruz. İzzet ve medeniyet bir yana, her geçen gün kanımız, namusumuz İslam düşmanlarının ayakları altında daha da bir

ucuzluyor.[30]

Bu kelimeyi söyleyen ilk nesil ve bizim aramızdaki bu açık farkın sebebi nedir acaba?

Fark şudur:

Onlar, bu kelimeyi hakkıyla anlamış ve neyi kabul ettiklerini bilerek *"Lailaheillallah"* demişlerdir.

Bugün çoğu insan, bu kelimeyi anlamadan, neyi kabul ettiğini ve reddettiğini bilmeden *"Lailaheillallah"* diyor.

O zaman ilk neslin anladığı gibi, bu kelime tekrar irdelenmeli ve kaybolan manaları, zaman içerisinde unutulan şartları tekrar gündeme getirilmelidir. Ta ki aradaki fark kapansın, yollarına uymakla emrolunduğumuz insanların anladığı gibi bu kelimeyi anlayalım ve yaşayalım.

4. Bu Kelimenin Önemine Binaen

- Bu kelime, Allah'ın *(cc)* seçkin kullarına melekler vasıtasıyla bildirdiği kelimedir.

"Kullarından dilediğine ruhla/vahiyle melekleri indirir ve (o kâfirleri şöyle) uyarın (diye emreder): 'Benden başka (ibadeti hak eden) ilah yok, (o hâlde) benden korkup sakının.' " [31]

"Senden önce gönderdiğimiz her resûle: 'Şüphesiz ki benden başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. O hâlde yalnızca bana kulluk/ibadet edin.' diye vahyetmişizdir." [32]

- Bu kelime kopması mümkün olmayan sapasağlam kulptur.

"Her kim (reddetmek, tekfir etmek, teberrî etmek suretiyle) tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopması olmayan sapasağlam kulp (olan Kelime-i Tevhid'e) tutunmuş (ve İslam dinine girmiş) olur." [33]

Said bin Cübeyr ve Dehhak *(rh)* der ki: *"Sapasağlam kulp, Lailaheillallah'tır."* [34]

- Bu kelime dünya ve ahirette müminleri sabit kılacak olan kelimedir.

"Allah, iman edenleri dünya hayatında da ahirette de sabit sözle (Lailaheillallah) sapasağlam kılar. Allah zalimleri saptırır ve Allah dilediğini yapar." [35]

Allah Resûlü şöyle buyurur: *"Müslime kabirde (Rabbin kim diye) sorulunca 'Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna şahitlik ederim' der. İşte bu, Allah'ın şu sözüdür: 'Allah, iman edenleri dünya hayatında da ahirette de sabit sözle (Lailaheillallah) sapasağlam kılar. Allah zalimleri saptırır ve Allah dilediğini yapar.'* [36] *"* [37]

- Bu kelime, Allah'ın *(cc)* kökleri sabit, dalları ise semada olan güzel bir ağaca benzettiği sözdür.

"Allah'ın (tevhidi) nasıl örneklendirdiğini görmedin mi? Güzel söz (Lailaheillallah), kökü sabit, dalları ise gökyüzüne ulaşmış güzel bir ağaç gibidir." [38]

İbni Abbas *(ra)* der ki: *"Güzel söz 'Lailaheillallah'tır."* [39]

- Bu kelime ateşten kurtuluş kelimesidir.

Müslim, Resûlullah'tan *(sav)* şu rivayeti kaydeder:

"Müezzin ezan okurken: 'Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur.' kısmını okuyunca Resûlullah, 'Ateşten kurtuldu.' buyurdular." [40]

"Kim 'Lailaheillallah Muhammedun Resûlullah' derse Allah ateşi ona haram kılmıştır." [41]

- Bu kelime mizanda her şeye ağır gelecek olan kelimedir.

"Nuh vefat ederken oğluna şöyle dedi: 'Sana Lailaheillallah'ı emrediyorum. Eğer bu kelime mizanın bir kefesine, yedi gök ve yer de diğer kefesine konsa bu kelime ağır gelirdi.' " [42]

Yine Resûlullah kıyamet gününde adamın birinin doksan dokuz günah defteri olacağını ve Allah'ın o günah defterlerini, Kelime-i Şehadet'in olduğu bir kart ile tartacağını ve Kelime-i Şehadet'inin daha ağır geleceğini bildirir.

Abdullah bin Amr'dan merfu olarak gelen bir hadiste şöyle denmiştir:

"Kıyamet gününde ümmetimden bir adam insanların önüne çağrılır. Kendisine

ait doksan dokuz sicil defteri açılır. Her bir defterin uzunluğu gözün görebildiği noktaya kadar varır. Sonra kendisine sorulur:

__ *Bunlardan kabul etmediğin bir şey var mı? Yoksa bizim hafaza meleklerimiz sana zulümde mi bulundular? Adam:*

__ *Hayır ey Rabbim, der. Kendisine:*

__ *Senin bir mazeretin veya yaptığın bir iyilik var mı? diye sorulur. Adamı bir korku alır ve:*

__ *Hayır, der. Bunun üzerine kendisine denir ki:*

__ *Tam aksine senin bizim katımızda bir iyiliğin vardır. Bugün senin aleyhinde bir zulüm söz konusu değildir.*

Bir kağıt parçası çıkarılır. Bunda: 'Eşhedu en Lailaheillallah ve eşhedu enne Muhammeden Abduhu ve Resûluh' yazılıdır. Adam:

__ *Ey Rabbim! Bu defterlerin yanında bu küçücük kağıt parçasının ne önemi olabilir ki? der. Kendisine:*

__ *Sen zulme uğratılmayacaksın, denir.*

Bunun üzerine tüm günah defterleri terazinin bir kefesine, şehadet kelimesi bulunan kağıt parçası da öteki kefesine konur. Böylece içinde şehadet kelimesi bulunan o kağıt tüm defterlere ağır basar. Defterlerin bulunduğu kefe havada kalır." [43]

- Bu kelime dünyada insanın malını ve canını koruma altına alır.

"Kim 'Lailaheillallah' der ve Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkâr ederse malı ve canı haram olur (koruma altına alınır)." [44]

Buhari, Müslim ve başkalarının, birçok sahabeden rivayet ettikleri meşhur hadiste Resûlullah *(sav)* şöyle buyurur:

"Ben, insanlarla Kelime-i Şehadet'i söyleyip, namazı kılıp, zekâtı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Eğer bunu yaparlarsa mallarını ve canlarını benden korumuş olurlar..." [45]

- Bu kelime imanın en faziletli şubesidir.

"İmanın altmış küsur şubesi veya yetmiş küsur şubesi vardır. En faziletlisi 'Lailaheillallah', en düşüğü ise eziyet veren maddeleri yoldan gidermektir. Hayâ da imandandır." [46]

Yine bu kelime savaşların sebebidir. Baba ile oğlu karşı karşıya getiren, anne ile evladını düşman yapan, başta Resûlullah *(sav)* ve diğer tüm peygamberlerin uğruna her türlü eziyete katlandığı kelimedir. Hiçbir zaruretin, tebliğinden ve muhtevasından yüz çevirmeyi mubah kılamayacağı tek kelimedir. O, dinin zirvesi olan cihadın dahi uğrunda yapıldığı kelimedir. O, Nuh'un *(as)* bıkmadan usanmadan dokuz yüz elli sene kendisine çağırdığı kelimedir. Saymakla fazileti, önemi anlatılamayacak kadar büyük olan kelimedir o…

Madem bu kelime çok önemli ve faziletlidir, madem dünya ve ahiret saadeti bu kelimeye bağlıdır; o zaman anlatılması, yazılması en öncelikli olan da bu kelimedir.

21/Enbiyâ, 25
16/Nahl, 36
İleride geleceği gibi Allah'a kulluk ve tağuttan sakınma, "Lailaheillallah"ın manasıdır.
7/A'râf, 59
7/A'râf, 65
7/A'râf, 73
7/A'râf, 85
6/En'âm, 90
Buhari, 5651.
İmam Kurtubi, El-Camiu li-Ahkami'l-Kur'an, C. 10, sf. 183-184.
16/Nahl, 58-59
Buhari, Hac, 67.
İbni Habib, s. 55
24/Nûr, 63
Bk. Tefsiru'l Kur'âni'l Azim, Nûr Suresi 63. ayet tefsiri.
Bk. Zadu'l Mesir, Nûr Suresi 63. ayet tefsiri.
16/Nahl, 25
Buhari, 2697; Müslim, 1718.
Buhari, 1458; Müslim, 19.
Buhari, 1324; Müslim, 531.
51/Zâriyat, 56
21/Enbiyâ, 25
19/Meryem, 81-82
Buhari, 5967; Müslim, 30.
7/A'râf, 113-114
7/A'râf, 120-122
7/A'râf, 123-124
7/A'râf, 125-126
20/Tâhâ, 72
Tabi burada bazı istisnaların olduğunu belirtmek üzerimize borçtur. Kelime-i Tevhid'e inanan, onu hakkıyla yaşayan, insanları ona davet eden, canıyla, malıyla ve sözüyle Allah yolunda mücadele edenler, ümmetin yüz akı, İslam davasının yiğit mücahidleridir.
16/Nahl, 2

21/Enbiyâ, 25
2/Bakara, 256
Bk. Tefsiru'l Kur'ân'il Azim, Bakara Suresi, 256. ayet.
14/İbrahîm, 27
14/İbrahîm, 27
Buhari, 4699; Müslim, 2871.
14/İbrahîm, 24
Tefsiru'l Kur'ân'il Azim, İbrahim Suresi, 24. ayet.
Müslim, 382.
Müslim, 29.
İmam Ahmed, Müsned, 2/225.
Tirmizi, 2639; İbni Mace, 4300.
Müslim, 23.
Buhari, 25; Müslim, 22.
Müslim, 35

Kelime-i Tevhid'in Manası

Kelime-i Tevhid'in manasının anlaşılması için önceki sayfalarda zikrettiğimiz gibi *"ilah"* kavramının anlaşılması gereklidir. Çünkü bu kelimenin özü, tüm ilahların reddi ve bir ilahın kabul edilmesidir. Biz, *"La ilahe"* diyerek *"Hiçbir ilah yoktur."* diyoruz. Herhangi bir varlığın ilah olmasını reddediyoruz. Tüm varlıklardan uluhiyeti reddettikten sonra *"illa"* diyoruz. Yani istisna yapıyoruz. *"Hiçbir ilah yoktur."* sözümüzün bir tek istisnası vardır. *"Allah"* diyoruz. O da Allah'tır.

Tüm varlıklardan uluhiyeti nefyediyor, bir tek Allah için ispat ediyoruz.

Demek ki; *"La"* diyerek reddettiğimiz de; *"illa"* diyerek Allah'a ispat ettiğimiz de uluhiyettir. İlah kavramını anladığımızda Kelime-i Tevhid'i de anlamış olacağız.

İlah Nedir?

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Senden önce gönderdiğimiz her resûle: 'Şüphesiz ki benden başka (ibadeti hak eden) ***hiçbir ilah yoktur. O hâlde yalnızca bana kulluk/ibadet edin.*** *' diye vahyetmişizdir."* 47

Rabbimiz kendinden başka hiçbir ilahın olmadığını ilan ettikten hemen sonra *"O hâlde yalnızca bana kulluk edin."* buyurmuştur.

Bu, ilahın kendisine ibadet edilen varlık olduğunu göstermektedir.

وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزّاً كَلَّا سَيَكْفُرُون بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا

"Kendilerine izzet/üstünlük/güç kaynağı olsun diye Allah'ın dışında ***ilahlar edindiler!*** *Asla! (Kıyamet günü) onların* ***ibadetlerini*** *inkâr edecek ve onların karşısında (düşman olarak) yer alacaklar."* 48

Dikkat edilirse ayet, önce onların Allah'ın dışında ilah edindiklerini bildirmiş, sonra da bu sahte ilahların, onların kendilerine yaptıkları ibadetleri inkâr edeceklerini açıklamıştır. Bu da gösterir ki ilah, kendisine ibadet edilen demektir.

Resûlller ilah kavramını nasıl açıkladı?

"Senden önce gönderdiğimiz her resûle: 'Şüphesiz ki benden başka (ibadeti hak

eden) hiçbir ilah yoktur. O hâlde yalnızca bana kulluk/ibadet edin.' diye vahyetmişizdir." [49]

Allah *(cc)* her peygambere *"Lailaheillallah"*ı vahyetti. Her bir peygamber de kavimlerini bu kelimeye davet etti. Şimdi beraberce onların davetini inceleyelim. Bu kelimeyi nasıl tefsir ettiklerine, uluhiyeti Allah'a vermekten neyi murad ettiklerine bakalım.

*"Andolsun ki biz her ümmet arasında: '**Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.**' (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir."* [50]

*"Andolsun ki Nuh'u kavmine (peygamber olarak) yolladık. Demişti ki: 'Ey kavmim! **Allah'a ibadet/kulluk edin. Sizin O'ndan başka (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur.**' "* [51]

*"Âd kavmine de kardeşleri Hud'u (peygamber olarak yolladık). Demişti ki: '**Ey kavmim! Allah'a ibadet/kulluk edin. Sizin O'ndan başka** (ibadeti hak eden) bir ilahınız yoktur.' "* [52]

İşte peygamberlerin dilinden bu kelimenin özü: ***"Bir olan Allah'a ibadet etmek ve O'nun dışında ibadet edilen tüm sahte ilah ve tağutları inkâr etmek ve onlardan uzak durmak."***

Kelimenin manasını, sadece ve sadece Allah'a ibadet etmek olarak açıklayınca, belki bazı okuyucularımızın aklına şu soru gelebilir:

"Allah'tan başkasına ibadet eden mi var ki bu kelimenin yeniden anlaşılmasından bahsediyorsunuz?"

İşte asıl sorun da budur! İnsanlar ibadetin ne manaya geldiğini anlamayınca veya ibadeti sadece namaz, oruç, zekât ve hacdan ibaret sanınca bu soruyu sormaları doğaldır. Bu kelimeyi gündeme getirmemizin sebebi şudur: *"Lailaheillallah"*ı söyleyip ibadetin anlamını bilmediği veya ibadet kavramını dar bir çerçevede anladığı için sadece Allah'a ibadet ettiğini zannedip Allah ile beraber binlerce sahte ilaha ibadet eden insanları aydınlatmaktır. Olur ki yanlışlarının farkına varır ve içinde oldukları şirk bataklığından kurtulurlar.

İbadet kelimesi Arapça'da a-b-d (عبد) kökünden türemiştir.

Şu manalara gelir: Kölelik, boyun eğerek itaat etmek, tapmak, ibadet etmek, bir şeyin bir şeye bağlı olması, ondan kopmaması, bir şeyin başkasını yapacağından alıkoyması.[53]

Yani bir insan birine boyun eğiyor, teslim oluyor, gönülden bağlanıyorsa ona kul olur; ona ibadet etmiş olur.

Bu, ibadetin Arap dilindeki anlamlarından bazısıdır.

Bir de Kur'ân'a bakalım. Allah *(cc)* ibadeti hangi anlamlarda kullanmıştır:

Kur'ân-ı Kerim'de İbadet Kavramı

1. Hâkimiyet Yetkisinin Başkalarına Verilmesi İbadettir

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَاباً مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلاَّ لِيَعْبُدُوا إِلَـهاً وَاحِداً لَا إِلَـهَ إِلاَّ هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

"Onlar Allah'ı bırakıp din bilginlerini, abidlerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler. (Oysa) onlar yalnızca bir olan ilaha ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. (Allah) onların şirk koştuklarından münezzehtir." [54]

"Resûlullah: '(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını), (Hristiyanlarda) rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler' ayetini okurken cahiliyede Hristiyan olan Adiy bin Hatim boynunda gümüşten bir haç takılıyken geldi. 'Onlar haham ve rahiplere ibadet etmediler.' dedi. Resûlullah şöyle dedi: 'Din adamları onlara Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldılar. Onlar da buna tabi oldular. İşte bu, onların din adamlarına ibadetleridir.' " [55]

Bir insan ne yaptığı takdirde bir başkasını rab edinir? Ya da ne yaptığında bir varlığa ibadet etmiş olur?

Gelin bu soruları Allah Resûlü'ne soralım. Çünkü onun *(sav)* bir vazifesi de Kur'ân'ı açıklamaktır:

"(Peygamberleri) apaçık deliller ve Kitaplarla (yolladık). Sana da bu zikri/Kur'ân'ı indirdik ki insanlara indirileni onlara açıklayasın. Umulur ki düşünürler." [56]

Hidayet ve rahmet olan Kur'ân-ı Kerim ve onun açıklayıcısı Resûlullah *(sav)*, Ehl-i Kitab'ın din adamlarına, Allah'ın haram ve helallerini değiştirme yetkisini vermesini ibadet olarak isimlendirmiş ve bu yetkiyi onlara vermekle onların, Allah'tan başka ibadet ettikleri rabler edindiklerini söylemiştir.

Şimdi şöyle bir düşünün: Bugün Kelime-i Tevhid'i söyleyen hatta söylemekle kalmayıp vird hâline getiren, demokratik seçimlere katılıp oy vererek Allah'ın kanunlarını değiştirme, yenileme, hükmünü iptal etme yetkisini parti ve şahıslara verenler, acaba söyledikleri Kelime-i Tevhid

gereği sadece Allah'a mı ibadet etmişler, yoksa Allah'tan başka ibadet ettikleri rabler mi edinmişlerdir?

Tabi ki burada bazıları şöyle diyebilir: *"Haklısınız! Ayet ve tefsirinde olduğu gibi bu yanlıştır. Fakat bugün insanlar seçimlerde oy kullandıkları zaman kimseye Allah'ın kanunlarını değiştirme yetkisini vermek amacı gütmezler. Özellikle de İslami(!) olan partilere* -ki İslam onlardan, onlar da İslam'dan uzaktırlar- *oy verenler…"*

Biz de cevaben bunlara deriz ki:

Rivayete dikkat edilirse Ehl-i Kitap da bunun böyle olduğunu bilmiyordu. Fakat bu, onların Allah'tan başkalarına ibadet ettikleri ve onları Allah'ın dışında rabler edindikleri gerçeğini değiştirmemişti.

Çünkü yasama/kanun yapma, yüce Allah'ın hakkıdır. Yaratan O'dur, rızık veren O'dur, insana çeşitli nimetlerle ihsanda bulunan O'dur. Göklerin ve yerin mülkü/egemenliği O'na *(cc)* aittir. Elbette kendi mülkünde tasarruf edecek olan da O'dur. Bunu bilmek için, dinde fakih olmaya lüzum yoktur. Nasıl ki her insan, kendine ait olan mülkte, dilediği gibi tasarruf eder. Aynı şekilde yüce Allah mülkünde tek hakim, tek yasa koyucu, tek otoritedir. Bunu bilmek için özel bir bilgiye ihtiyaç yoktur.

"Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir." [57]

Nasıl ki insan, ona ait olan bir mülkte, bir başkasının tasarruf etmesinden hoşlanmaz. Bunu gasp ve zulüm olarak niteler. Aynı şekilde, Allah'ın mülkü olan toplum için yasa yapmak da Allah'ın mülkünde, Allah'a rağmen tasarrufta bulunmaktır. İnsan, fıtratıyla bunun yanlış olduğunu bilir. Ancak bu fıtri bilginin peşine düşmez, önemsemez. Bu sebeple yaptığının ne büyük bir cürüm olduğunu anlamaz.

İnsanın yaratma yetkisini Allah'tan başkasına vermesiyle, hâkimiyet yetkisini bir başkasına vermesi arasında fark yoktur. Her iki durumda da Allah'tan başkasına ibadet etmiş, Allah'a şirk koşmuş ve o varlığı Allah'ın dışında rab ve ilah edinmiştir. Bir başka ayette şöyle buyrulur:

إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Hüküm yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk/ibadet

etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [58]

Ayet, hükmün yalnızca Allah'a ait olduğunu belirttikten sonra bir başkasına ibadet etmeyi yasaklamıştır. Demek ki insan, hükmü/yasama yetkisini kime veriyorsa ona ibadet ediyordur. Ne ilginçtir ki Yusuf *(as)* döneminde, ayetin indiği ortamda ve bugün, insanlar bu inancın dosdoğru din olduğunu bilmiyor, anlamak istemiyorlar.

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ

"Yoksa, Allah'ın izin vermediği şeyleri, kendilerine dinden şeriat kılan/kanun yapan ortakları mı var?" [59] [60]

Allah'ın izin vermediği konularda kanun yapanlar, Allah'a ortak edinmişlerdir. Bunun asrımızdaki en açık şekli, demokrasi dininin gereği olarak seçimlere katılmak ve kullanılan oylarla bu yetkiyi insanlara vermektir.

Evet, hâkimiyeti Allah'a vermek O'na *(cc)* ibadet etmektir. Kanun yapma, yasama, teşride bulunma yetkisini O'ndan *(cc)* başkasına veren, Allah'ın dışında bir varlığa ibadet etmiş, Rabbine ortak koşmuştur.

2. Duanın İbadet Manasında Kullanılması

وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

*"Rabbiniz buyurdu ki: '**Bana dua edin** size icabet edeyim. Hiç kuşkusuz, **bana ibadet etmekten** büyüklenenler, boyun eğmiş/alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.' "* [61]

Ayette önce *"... Bana dua edin."* buyruluyor ve hemen ardından *"... Bana ibadet etmekten büyüklenenler..."* deniliyor. Bu da yüce Allah'ın yanında duanın ibadet olduğuna delildir.

Ayrıca bu ayetin tefsirinde Tirmizi ve Ebu Davud, Numan bin Beşir'den *(ra)* şu hadisi naklederler:

"Resûlullah şöyle buyurdu: 'Dua ibadetin ta kendisidir.' Sonra da 'Bana dua edin size icabet edeyim. Hiç kuşkusuz, bana ibadet etmekten büyüklenenler, boyun eğmiş/alçaltılmış olarak cehenneme gireceklerdir.' ayetini okudu." [62]

Görüldüğü gibi Resûlullah da *(sav)* bu ayete dayanarak duanın ibadetin

ta kendisi olduğunu beyan etmiştir. Kelime-i Tevhid'in manasının, Allah'ı ibadette birlemek ve O'nun dışında ibadet edilenleri reddetmek olduğunu beyan etmiştik. Eğer dua ibadet ise bugün salih olduğuna inandıkları kişilerin yatır ve türbelerinde dua eden veya sıkıştığı zaman yüce Allah'tan önce aklına Abdulkadir Geylani gelen insanların durumu ne olacaktır? Bunlar, manasını bilmeden telaffuz ettikleri Kelime-i Tevhid ile ne denli bir tezat içerisindedirler? Ağızlarıyla *"Allah'tan başka ilah yoktur."* diyor, yalnızca Allah'a ibadet edeceklerine söz veriyorlar sonra O'ndan *(cc)* başkasına dua ederek kendilerini yalanlıyorlar. Allah'tan başka tüm ibadet edilenleri reddettim (*Lailaheillallah*) diyerek girdikleri türbelerden/yatırlardan, Allah'tan başka birine ibadet etmiş vaziyette çıkıyorlar.

Allah'tan başkasına el açıp yalvaran, O'ndan medet uman, istiâzede bulunanlara dair aşağıdaki ayetleri okuyalım.

"Hak olan dua Allah'a (yapılandır). Onun dışında dua ettikleriyse onların duasına hiçbir şekilde karşılık veremezler. (Allah'tan başkasına dua edenlerin) durumu, ağzına su ulaşsın diye iki avucunu suya doğru uzatmakla (yetinenin) durumu gibidir. (Oysa) o (su) asla ona ulaşmaz. Kâfirlerin (Allah'ın dışındaki varlıklara) duaları, kaybolup gidecek bir sapıklıktan başka bir şey değildir." [63]

"Allah'a yalan uydurarak iftira eden veya (Allah'ın) ayetlerini yalanlayandan daha zalim kim olabilir? Bunlara, Kitap'tan nasipleri (kendileri için takdir olunan hayır ve şer) erişir. Nihayet canlarını almak için elçilerimiz onlara geldiğinde derler ki: 'Allah'ı bırakıp dua ettikleriniz nerede?' Derler ki: 'Onlar bizi (terk edip) kayboldular.' Ve kâfir olduklarına dair kendileri aleyhine şahitlik ettiler." [64]

"Allah'ı bırakıp da sana fayda ve zarar vermeyecek olan varlıklara dua etme! Şayet böyle yaparsan hiç kuşkusuz, zalimlerden/müşriklerden olursun. Şayet Allah sana bir zarar dokunduracak olsa O'ndan başka o zararı giderecek kimse yoktur. Senin için bir hayır dileyecek olsa O'nun lütfunu geri çevirecek kimse yoktur. (Lütuf ve ihsanını) kullarından dilediğine ulaştırır. O, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) El-Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Er-Rahîm'dir." [65]

"Onlara dua etseniz duanızı işitmezler. İşitseler bile size cevap veremezler. Kıyamet günü şirkinizi reddederler. (Her şeyden haberdar olan) Habîr gibi kimse sana haber veremez." [66]

3. İtaatin İbadet Manasında Kullanılması

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

" Ey Âdemoğlulları! 'Şeytana ibadet etmeyin, o sizin apaçık düşmanınızdır.' diye size emretmedim mi? '(Yalnızca) bana ibadet edin. Dosdoğru yol işte budur.' (demedim mi?)" [67]

Ayette Allah *(cc)*, *"... Şeytana ibadet etmeyin."* buyuruyor. Genelde müfessirler buradaki ibadetin *"itaat"* manasında olduğunu bildirmişlerdir.[68]

İslam'da mutlak itaat merci âlemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah'a, O'nun izin verdiği Resûle, meşruiyetini Allah'tan alan yöneticilere itaat, Allah'a *(cc)* itaat kapsamındadır. Çünkü bu saydıklarımıza itaati emreden ve itaate izin veren yine Allah'tır.

İtaat etmemize izin verilen yönetici, ebeveyn ve benzerlerine mutlak itaat etmeyiz. Allah'a ve Resûlü'ne muhalefet etmedikleri ve meşru olanı emrettikleri müddetçe itaat ederiz. Çünkü:

"Allah'a isyan olan bir konuda, yaratılmışlara itaat yoktur." [69]

Her kim meşruiyetini Allah'tan almayan yönetimlere veya Allah'a isyanı emreden yönetimlere mutlak olarak itaat ederse onlara ibadet etmiş ve onları ilah edinmiş olur. Zira mutlak itaat yalnızca *"ilah"* olana yapılır.

Açık veya kapalı olarak, ilahlık iddiasında bulunan Firavunlar toplumdan mutlak itaat beklerler. Onlardan izinsiz, yazılı ve sözlü bir talimat olmaksızın yapılan her işi suç kabul ederler. Sihirbazlar Musa'ya *(as)* iman ettiğinde o günün firavunu, iman etmelerine değil, izinsiz iman etmelerine karşı çıkıyordu:

"Firavun dedi ki: '(Ben) size izin vermeden ona iman ettiniz öyle mi? Şüphesiz ki bu (yaptığınız), buranın halkını yurtlarından sürüp çıkarmak için (Musa ile beraber) tezgâhladığınız biz tuzaktır. Pek yakında (yapacaklarımı) bileceksiniz/anlayacaksınız. Kuşkusuz, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kesip sonra da sizi topluca asacağım.' " [70]

Öyleyse kimlere itaat ettiğimize, direkt ve dolaylı talimatlarıyla hayatımıza kimlerin yön verdiğine dikkat etmeliyiz. İtaatimizin bir ibadet olduğunu bilerek hareket etmeliyiz.[71]

Kelime-i Tevhid'in Geniş Anlamı

İlah, kendisine ibadet edilendir. *"Lailaheillallah"* ise; Allah'ın dışında hiçbir varlığın ibadeti hak etmediğini, ibadeti hak edenin yalnızca Allah olduğunu ilan etmektir.

Yukarıda ibadetin anlamına dair bazı örnekler verdik. Şunu bilmeliyiz ki ibadet, Allah'ın *(cc)* sevip razı olduğu ve müminlere emrettiği, yalnızca Allah'a *(cc)* yapılan her şeydir.

Yani hayat bir bütün olarak ibadet, yaşam bir bütün olarak kulluktur.

Biz *"Lailaheillallah"* dediğimizde Allah'a bir söz veriyor ve O'nunla bir sözleşme yapıyoruz. Hayatın her alanında O'na itaat edeceğimizi, kulluğumuzu O'na yapacağımızı, faydayı ve zararı O'ndan bekleyeceğimizi, yalnızca O'na el açıp yalvaracağımızı, O'na tevekkül edip O'na rağbet edeceğimizi, O'nun için sevip O'nun için buğzedeceğimizi söylüyoruz. Eğitimimize, giyim kuşamımıza, sanat ve eğlence anlayışımıza, savaşımıza ve barışımıza, ekonomimize yalnızca O'nun *(cc)* müdahale edeceğini kabul ediyoruz.

O'nun uluhiyetini kabul etmek, O'nun egemenliğini kabul etmektir.

Kalbi, sözlü ve bedeni tüm eylemlerimizin yalnızca O'na ve O'nun rızası için olacağını kabul etmektir.

"De ki: 'Şüphesiz ki benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum ve ben Müslimlerin/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kulların ilkiyim.' " [72]

"Lailaheillallah" tevhiddir. Hayatın ve ölümün, namazın ve kurbanın, adağın ve tavafın, duanın ve tevekkülün, hâkimiyet yetkisi ve itaatin... kaynağını birlemektir. Yaşam, bir bütün olarak kulluktur ve her şeyiyle Allah'a aittir. Muvahhidin yaşamında, kulluk dışında değerlendirilebilecek, Kelime-i Tevhid'in kapsamadığı tek bir alan dahi yoktur. Onun nasıl evleneceğine de ilahı karar verir, nerede ve nasıl eğitim alacağına da. Onun nasıl siyaset yapacağına da ilahı karar verir, nasıl rızık kazanıp nerede harcayacağına da. Çünkü o, *"Lailaheillallah"* diyerek Allah'ı *(cc)* ilah kabul etmiş, gönüllü olarak O'na *(cc)* kul olacağını ilan etmiştir.

Kelime-i Tevhid'i Yanlış Açıklamak

Birçok insana Kelime-i Tevhid'in manası sorulduğunda *"Allah'tan başka ilah yoktur."* der. Peki, *"Allah'tan başka ilah yoktur ne demektir?"* diye sorarsanız genelde cevap şöyle olur: *"Yani bizi yaratan O'dur, bize rızkı*

veren O'dur."

Oysa daha önce de belirttiğimiz gibi Kelime-i Tevhid'in manası bu değildir. Allah'ın yaratıcı olduğunu, rızkı verdiğini Mekkeli müşrikler de biliyordu. Ama bu, onları İslam dairesine sokmamış, Resûlullah'ın *(sav)* onlarla savaşmasına engel olmamıştı.

Müşriklerin, Allah'ı, yaratan ve rızık veren olarak kabul ettikleri şu ayetlerde belirtilmiştir:

"Onlara: 'Gökleri ve yeri kim yarattı, Güneş'i ve Ay'ı kim emrinize amade kıldı?' diye soracak olsan kesinlikle: 'Allah!' diyecekler. O hâlde, nasıl oluyor da (tevhidden şirke) çevriliyorlar? Allah, kullarından dilediğine rızkı genişletir (dilediğine de) daraltır. Şüphesiz ki Allah, her şeyi bilendir. Onlara: 'Gökten su indirip ölümünden sonra yeryüzüne hayat veren kimdir?' diye soracak olsan kesinlikle: 'Allah!' diyecekler. De ki: 'Allah'a hamd olsun.' Bilakis, onların çoğu akletmezler." [73]

"De ki: 'Size gökten ve yerden rızık veren kimdir? Kulakların ve gözlerin sahibi kimdir? Kimdir ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkartan? İşleri çekip çeviren/yöneten kimdir?', 'Allah'tır.' diyecekler. De ki: 'Öyleyse korkup sakınmaz mısınız?' " [74]

Mekkeliler bununla da yetinmiyor; namaz kılıyor, oruç tutuyor, hac yapıyor, hacca giden insanları doyuruyor, güzel ahlaklı insanları takdir ediyorlardı.

Ayetlerden de anlaşıldığı üzere insanın; Allah'ın yaratıcı, rızık veren, tüm işleri yöneten, dirilten ve öldüren olduğunu bilmesi, onu İslam dairesine sokmaz. Eğer Kelime-i Tevhid'in manası bu olsaydı Mekkeli müşrikleri Kelime-i Tevhid'e davet etmek abes olurdu. Yukarıda zikrettiğimiz gibi Kelime-i Tevhid'in manası ve özü; Allah'ı ibadette birlemek ve O'nun dışında ibadet edilen sahte ilahları ***"La"*** diyerek inkâr etmektir.

Bugün *"Lailaheillallah"*ı söyleyip de bu kelimeden, yalnızca yaratanın Allah olduğunu anlayan insanlar, acaba İslam dairesine girer mi? Eğer bu insanlar, bu hatalı anlayışlarıyla İslam dairesine girebiliyorlarsa acaba Mekkeli müşrikleri İslam dairesinin dışında bırakan neydi?

Zira onların sorunu Allah'ın *(cc)* yaratıcı olduğunu kabul etmemek değildi. Onların sorunu, ibadeti Allah'ın dışında bir takım varlıklara yöneltmeleriydi. Mesela, onlar dua edecekleri zaman salih olduklarına inandıkları şahısların heykellerine dua ederlerdi. Çünkü onlar

günahkârdı. Mutlaka onlarla Allah arasında aracılık yapacak, onlara şefaat edecek birileri lazımdı.

Dün, bugüne ne kadar da benziyor! Bugün de *"Lailaheillallah"* kelimesinden yalnızca Allah'ın yaratıcı olduğunu anlayan insanlar, salih olduklarına inandıkları ölülerin kabirleri başında (veya uzaktan) bu insanlardan yardım umuyorlar. Gerekçeleri dahi aynıdır: *"Biz kimiz ki? Bizler günahkâr ve aciz insanlarız. Ancak bu evliyalar Allah katında değerli, salih insanlardır. Bunlar bizim şefaatçilerimizdir."*

"Dikkat edin! Halis olan din Allah'ındır. ***O'nun dışında veliler edinenler (derler ki): 'Bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye bunlara ibadet ediyoruz.'*** *Allah, ihtilaf ettikleri konularda aralarında hükmedecektir. Şüphesiz ki Allah, yalancı ve kâfir olan kimseyi hidayet etmez."* [75]

Oysa dua, Kur'ân-ı Kerim'de ibadet manasında kullanılıyordu. O gün insanlar, ibadeti (duayı) taşlara yöneltmişler ve kâfir olmuşlardı. Hatta Allah'ı tanıyıp O'nun varlığına iman ettikleri hâlde kâfir olmuşlardı. Acaba bugün dua ibadetini Allah'tan başkasına yönelten, yaratıcı olarak Allah'ı tanıyan ve bununla da İslam dairesine girdiğini zanneden insanların hükmü nedir? Yine o günün müşrikleri Allah'ı tanıyor, iman ediyordu. Ancak hâkimiyet yetkisini Allah'a vermek yerine, kabile reislerine veya yöneticilere veriyorlardı. Bunu yaptıkları zaman da Allah'ı bilmeleri ve O'na iman etmeleri, onları İslam dairesine sokmuyordu.

Bugün de Kelime-i Tevhid'den sadece Allah'ın *(cc)* yaratıcı olduğunu anlayan bir takım insanlar, hâkimiyet yetkisini kabile reislerine değil de parti reislerine ve milletvekillerine (oy aracılığıyla) veriyorlar. Ama bunlar İslam dairesinde sayılıyorlar. Acaba onlara bu torpili kim geçmiştir? Yahudiler de her türlü şirk ve haramı işleyip *"Biz Allah'ın sevgili kulları ve oğullarıyız, bize ateş dokunmayacaktır."* diyorlardı. Ama bu zanları onları kurtarmamıştı:

"Dediler ki: 'Sayılı günler dışında ateş bize dokunmayacaktır.' De ki: 'Allah katından (bu konuya dair) bir söz mü aldınız? (Şayet öyleyse) Allah sözünden dönmez. Yoksa siz Allah hakkında bilmediğiniz şeyler mi söylüyorsunuz?' (Hayır, öyle değil!) Bilakis, kim bir günah kazanır ve hatası onu her yönden kuşatırsa; bunlar ateşin ehlidir ve orada ebedî kalacaklardır." [76]

Bu saydıklarımızdan anlaşıldığı üzere insanın Kelime-i Tevhid'den faydalanıp, İslam dairesine girebilmesi için bu kelimenin özü olan *"ilah"*

ve *"ibadet"* kavramlarını anlaması ve uygulamaya geçirmesi gerekir. Tabi ki bu kavramları atalar dininde olduğu gibi değil, hidayet rehberi olan Kur'ân ve Sünnet'te açıklandığı gibi anlamalı ve yaşamalıdır.

21/Enbiyâ, 25
19/Meryem, 81-82
21/Enbiyâ, 25
16/Nahl, 36
7/A'râf, 59
7/A'râf, 65
Bu bölüm, Mevdudi'nin *'Kur'ân'a Göre Dört Terim'* kitabından alınmıştır.
9/Tevbe, 31
Tirmizi, 3095.
16/Nahl, 44
7/A'râf, 54
12/Yûsuf, 40
42/Şûrâ, 21
Bu konuda daha geniş bilgi almak için "Oy Kullanmanın Hükmü" adlı risalemize ve Tevhid Dergisi "Hâkimiyet" özel sayısına bakınız.
40/Mü'min, 60
Tirmizi, 3247; Ebu Davud, 1479.
13/Ra'd, 14
7/A'râf, 37
10/Yûnus, 106-107
35/Fâtır, 14
36/Yâsîn, 60-61
Bk. Zadu'l Mesir Yâsîn Suresi 60. ayet.
Buhari, 7144, 7145, 7257
7/A'râf, 123-124
Şeytana ve kâfirlere her itaat şirk midir?
Bu soruya maddeler hâlinde cevap verebiliriz:
a. Şeytanı veya kâfir yönetimleri mutlak itaat merci gören ve hayatın her alanında bunlara itaat edenler, Allah'tan başkasını ilah edinmişlerdir.
b. Şeytana veya kâfir yönetimlere; Allah'a *(cc)* şirk koşma hususunda itaat eden, onların küfür içerikli emirlerine itaat edenler, Allah'a *(cc)* şirk koşmuşlardır.
c. Şeytanı ve kâfir yönetimleri itaat merci görmeyen, onlara şirk ve küfür içerikli emirlerinde itaat etmeyen, Allah'ın haram kıldıklarını haram kabul ettiği hâlde onlara itaat edenler günahkâr müminlerdir.
6/En'âm, 162-163
29/Ankebût, 61-63
10/Yûnus, 31
39/Zümer, 3
2/Bakara, 80-81

Kelime-i Tevhid'in Şartları

Bu bölümde Kelime-i Tevhid'in şartlarını ele alacağız. Kelime-i Tevhid'in şartlarını bilmek, en az onun manasını bilmek kadar önemlidir. Aşağıda açıklayacağımız gibi bir şeyin şartı onun olmazsa olmazıdır. Abdestin namaza şart olması gibi. Abdestsiz kılınan bir namaz Allah katında makbul olmaz. Bunun gibi *"Lailaheillallah"*ın şartlarından biri terk edilirse Kelime-i Tevhid insana fayda vermez.

Kelime-i Tevhid'in faydalarını ikiye ayırabiliriz:

- Dünyada sağladığı faydalar
- Ahirette sağladığı faydalar

Dünyada fayda sağlaması, kişiyi İslam ümmetinden kılması, canını ve malını koruma altına almasıdır.

Ahirette fayda sağlaması, kişiyi ebedî ateşten koruyup cennete sokmasıdır.

Nasıl ki insanın namazdan faydalanması için onun şartlarını yerine getirmesi gerekir; abdest almak, kıbleye yönelmek, avretini örtmek vb. gerekir. Aynı şekilde *"Lailaheillallah"*tan faydalanması için de onun şartlarını yerine getirmiş olması lazımdır. Aksi hâlde abdestsiz kılınan namaz neyse şartları yerine getirilmeden söylenen *"Lailaheillallah"* da o olur.

İslam hukukunda şart şöyle tanımlanır:

Kendisi olmadığı zaman şart koşulduğu şeyi geçersiz kılan; ortadan kalktığında, şart koşulduğunun hükmünü iptal eden şeydir.[77]

Kişi abdestsiz namaza durursa namazı batıldır, geçersizdir. Aynı şekilde namaz içinde abdesti bozulursa namazı batıldır, geçersizdir. Çünkü namazı sahih kılan şarttan yoksundur.

Hâliyle bir ameli yapmadan önce şartların bulunması ve o amel bitene dek korunması gerekir. *"Lailaheillallah"*ın şartlarını, onu söylerken bulundurmak ve son nefese kadar o şartları korumak, onun sahih ve Allah katında geçerli olması için şarttır.

Kelime-i Tevhid'in şartları konusunda bir diğer önemli mesele şudur: Dün, tağutlar, toplumu *"Lailaheillallah"*tan uzak tutmaya çalışıyordu.

" 'İlahları tek bir ilah mı yaptı? Gerçekten bu çok ilginç/şaşılacak bir şeydir.'

İleri gelenler harekete geçti ve: 'Yürüyün, ilahlarınıza sahip çıkın (onlara bağlılıkta direnç gösterin). Şüphesiz ki bu, (sizden) istenen bir şeydir.' (dediler.)" [78]

"Onlara, 'Lailaheillallah' denildiği zaman büyüklenirlerdi. Ve derlerdi ki: 'Biz, ilahlarımızı deli bir şair için mi bırakacağız?' " [79]

Tağutlar, bu uğraşlarının faydasız olduğunu kısa zaman içinde anladılar. Zira *"Lailaheillallah"* fıtrat çağrısıydı. Ona kulak veren herkes, kalbinde, ta derinlerde bir şeyin hareket ettiğini hissediyordu. İnsanlarla tevhid daveti arasındaki duvarlar yıkıldıkça toplumlar fevc fevc İslam'ı seçiyordu... Kelime-i Tevhid'in önünde duramayacaklarını anladılar. İnsanları ondan alıkoyamayınca onun içini boşalttılar. Kelime-i Tevhid'i etkili kılan üç şeyi bozdular, unutturdular.

Birincisi, anlamını tahrif ettiler. Allah'ın ibadette birlenmesi, hiçbir şeyin O'na ortak koşulmaması ve Allah'ın dışında ibadet edilen tağutların reddedilmesi anlamını unutturdular. Bu kelimeyi "*Allah yaratıcıdır."* gibi Mekkeli müşriklerin imanına eşitlediler.

İkincisi, şartlarını unutturdular. *"Kim 'Lailaheillallah' derse cennete girer."* dediler. Doğru ama eksik söylediler. *"Lailaheillallah"* sahibini cennete götürür. Ancak şartları yerine getirilirse... Aksi hâlde şartları yerine getirilmeyen namaz gibi olur. Sahibine fayda vermez.

Üçüncüsü, onu bozan unsurları unutturdular. *"Lailaheillallah"* bir defa söylendi mi ne yapılırsa yapılsın bozulmayacağını ve insana fayda vereceğini öğrettiler.

Kelime-i Tevhid'e yaptıkları bu üçlü tahrifle onu bir uyuşturucuya çevirdiler. Dün, resûller bu kelimeyle toplumları ihya ederken; bugün, tağutlar bu kelimeyle toplumu uyuşturuyorlar. Dün, bu kelimeyi söyleyenler tağutların kâbusu olurken; bugün, bu kelimeyi söyleyenler tağutun gönüllü adamları oluyor.

Tevhid davetçisinin temel vazifesi, üçlü tahrife karşı, üçlü bir ihya hareketidir. Kelime-i Tevhid'in anlamını, şartlarını ve onu bozan unsurları insanlığa öğretmektir.

1. Şart: Tağutu İnkâr Etmek

Tağutu reddetmek, imanın olmazsa olmazı, Kelime-i Tevhid'in ilk şartıdır. Bunun delili şu ayet-i kerimedir:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللّٰهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لاَ انفِصَامَ لَهَا

وَاللّٰهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Her kim (reddetmek, tekfir etmek, teberrî etmek suretiyle) tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopması olmayan sapasağlam kulp (olan Kelime-i Tevhid'e) tutunmuş (ve İslam dinine girmiş) olur. Allah (işiten ve dualara icabet eden) Semi', (her şeyi bilen) Alîm'dir." [80]

Arapçada *"مَنْ/men"* şart edatıdır. Allah *(cc)* sapasağlam kulpa yapışabilmek için iki şart sayıyor:

- Tağutun inkâr edilmesi.
- Allah'a iman edilmesi.

Kopması olmayan sağlam kulp nedir?

Müfessirlerden Mücahid *(rh)*, bunun *"İman"* olduğunu, Suddi *(rh)*, *"İslam"* olduğunu, İbni Abbas ve Said ibni Cübeyr ise "*Lailaheillallah*" kelimesi olduğunu beyan etmişlerdir. Enes *(ra)* ise kopmayan kulp *"Kur'ân'dır."* demiştir.[81]

Evet, kopması olmayan kulp imandır, İslam'dır, Kelime-i Tevhid'dir. Kişi, bu sayılan dairelere girebilmek için mutlaka ayetin başında şart edatıyla zikredilen tağutu inkâr ve Allah'a iman şartını yerine getirmelidir. İnsanların Kelime-i Tevhid ile dine girebileceğini Allah *(cc)* belirlediği gibi bu kelimenin şartlarını da yine O belirlemiştir. Yani insanın bunda seçim hakkı yoktur. Kişi yaptığı veya söylediği amelden faydalanıp, şer'an amelinin kabul olmasını istiyorsa şartı yerine getirmelidir.

Şartı açıklarken namaz örneğini vermiştik. Nasıl ki abdest olmadan namaz olmuyorsa aynı şekilde tağutu inkâr olmadan da dine giriş gerçekleşemez.

Tağutu inkâr şartına Resûlullah da *(sav)* birçok defa dikkatleri çekmiştir:

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَرُمَ مَالُهُ وَدَمُهُ وَحِسَابُهُ عَلَى اللَّهِ

"Kim 'Lailaheillallah' der ve Allah'ın dışında ibadet edilenleri inkâr ederse onun canı ve malı haram olmuştur. Hesabı da Allah'adır." [82]

"İslam beş şey üzere bina edilmiştir." şeklindeki hadislerde genelde ilk sırada Kelime-i Şehadet gelir. İmam Müslim'in bir rivayetinde Resûlullah *(sav)* Kelime-i Şehadet'in manasını açıklarmışçasına şöyle buyurur:

"İslam beş şey üzere bina edilmiştir: Allah'a ibadet edip O'nun dışında ibadet edilenleri inkâr etmek, namazı kılmak, zekâtı vermek, hacca gitmek ve ramazan orucu tutmak." [83]

Tağutu inkâr, Allah'a imandan önce gelir:

Biz, Kelime-i Tevhid'i söylerken önce *"La ilahe"* diyoruz. Allah'ın dışında ibadet edilen tüm sahte ilahları reddediyor, tüm tağutları inkâr etmiş oluyoruz. Sonra *"illa Allah"* diyerek, ilahlığı Allah'a ispat ediyor ve yalnızca O'na kulluk edeceğimizi ilan ediyoruz. Yani önce tağutu inkâr ediyor, sonra Allah'a iman ediyoruz.

Bakara Suresi 256. ayette aynı uslubun olduğunu görüyoruz. Tağutu inkâr şartı, Allah'a iman şartından önce zikrediliyor. Hiç şüphesiz bu, tağutu inkâr meselesinin Allah katındaki değerini ve önemini gösterir. Allah katındaki öneminin yanında iki sebep daha zikredebiliriz:

- Tağut inkâr edilmeden Allah'a iman etmek, batıldır. Çünkü o iman, içinde şirk olan, zulüm bulaştırılmış bir imandır. Allah'a imanın geçerli olması için şirkten arınmış olması şarttır. Tağut, Allah'ın dışında ibadet edilen, yani Allah'a şirk koşulan, varlıktır. Onu inkâr etmeyen, Allah'ın varlığına inansa da, O'nun birliğine ve yalnızca O'nun ibadeti hak ettiğine inanmış olmaz. İbadet hakkını, yani ilahlığı, Allah *(cc)* ve tağutlar arasında bölüştürmüş olur.
- Tarih boyunca insanlar, Allah'a imanı Allah'ın varlığına iman olarak anlamış; O'nun var olduğuna ve yaratıcı olduğuna inanmışlardır. Ancak ibadeti hak edenin yalnızca O *(cc)* olduğunu kabullenememiş, Allah'la *(cc)* aralarına aracılar kılmışlardır. Resûller gelip, onları tağutu inkâra ve Allah'a imana davet edince de, karşı çıkmışlardır.

Bu nedenle Allah, asıl problemi öne almıştır. Resûllerin davetini doğru anlasınlar, resûllerin Allah'ın varlığına değil, ibadeti hak edenin bir tek O *(cc)* olduğuna davet ettiğini bilsinler istemiştir. Tağutu inkâr öne alındığı için de müşrikler bu daveti duyar duymaz karşı çıkmış, dinlemeye ve anlamaya yanaşmamışlardır.

A. İnkâr Edilmeden Dine Girilmeyen ve Kelime-i Tevhid'in İlk Şartı Olan Tağutun Açıklaması

Lügatte: Aşırıya gitmek, haddi aşmak manasına gelen tağutun, şer'i manası da buna yakın ve bu kökten türemiştir:

İmam Taberi *(rh)*, Bakara Suresi 256. ayetin tefsirinde tağutu tarif ederken söyle der: *"Tefsir ehli tağutun manasında ihtilaf etti.*

Şeytan diyenler, Ömer'den, Mücahid'den, Dehhak'tan, Süddi'den nakleder.

Sihirbaz diyenler, Ebu'l Aliye'den nakleder.

Kâhin diyenler, Said bin Cübeyr ve İbni Cüreyc'den nakleder."

Bu görüşleri naklettikten sonra şöyle der:

"Bana göre tağut, Allah'a karşı haddini aşıp, Allah'ın dışında ister yağutun zorlamasıyla ister insanların isteğiyle ibadet edilen her şeydir. Allah'ın dışında ibadet edilen bu varlığın insan, şeytan, put veya herhangi bir şey olması hiç fark etmez."

Zadu'l Mesir Tefsiri'nde İbnu'l Cevzi şu görüşleri aktarır:[84]

"Putların önünde duran ve insanları saptırmak için putlar adına konuşanlardır. İbni Abbas'tan (ra) nakleder."

İbni Kesir *(rh)* şunu aktarır:[85]

"Tağut, insan suretindeki şeytandır. İnsanlar (anlaşmazlık durumunda) ona muhakeme olurlar. Onların işini elinde bulunduran liderdir. Mücahid'den nakleder. "

İbni Kayyım El-Cevziyye (rh), tağutu şöyle tanımlar: "Tağut, kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilmede haddini aşan kul demektir. Her kavmin, Allah'ın ve Resûlü'nün dışında kendisine muhakeme oldukları, ibadet ettikleri, Allah'tan delil olmadığı hâlde tabi oldukları şey onların tağutudur. İşte bunlar âlemin tağutlarıdır. Sen bu tağutları ve insanların hâlini düşünecek olursan göreceksin ki insanların çoğu Allah'a değil tağuta ibadet eder. Allah'a ve Resûlü'ne değil tağuta muhakeme olur. Allah ve Resûlü'ne değil tağutlara ibadet edip tabi olurlar..." [86]

Bu tanımlardan ne anlıyoruz? Tağut, haddini aşan, kul olduğunu unutan, kendinde ilahi sıfatlar gören her şeydir. Ya da insanların, hadlerini aşarak, ilahi sıfatlar yüklediği ve ilahlaştırdığı her şeydir.

Şeytana tağut denmiştir: Çünkü o, insanları Allah'ın dışında varlıklara ibadet etmeye çağırır. Her türlü şirkin ve masiyetin, haddi aşmanın sebebi odur.

Kâhine tağut denmiştir: Çünkü o, gaybı bildiğini iddia etmektedir. Gaybı bilmek Allah'ın sıfatıdır.

Sihirbaza tağut denmiştir: Çünkü o, insanlara fayda ve zarar verdiğini, olanı yok edebildiğini, olmayanı da var ettiğini iddia eder. Bunların tümü Allah'ın sıfatıdır.

Allah'ın *(cc)* dışında ibadet edilen taş, ağaç, put, yatır gibi hususlara da tağut denmiştir: Çünkü ibadet yalnızca Allah'a yapılır.

Putlar adına konuşan ve insanları saptıran din bezirgânlarına tağut denmiştir: Çünkü onlar, vahye dayanmadan konuşmakta ve insanları saptırmaktadırlar.

İnsanların arasında İslam şeriatına dayanmaksızın hükmeden şahıs ve kurumlara tağut denmiştir: Çünkü hükmetmek Allah'ın sıfatıdır.

Görüldüğü gibi selefimiz tağutu tanımlamak yerine, yaşadıkları dönemin yaygın tağutlarını tanıtmışlardır. Misalen, kâhin tağuttur demişlerdir. Bunun nedenini bilmek zorundayız. Aksi hâlde, kâhinlerin tağut olduğunu kabul eder; medyumun, falcının, cinci şarlatanın tağut olduğunu anlamayabiliriz. Oysa kâhinin tağut olması, onun gaybı bilme ve gaybten haber verme iddiasındandır. Bu, onun haddini aşması ve Allah'a ait bir sıfatı kendinde görmesindendir. İsimler, mekânlar, üsluplar değişse de gaybten haber verdiğini iddia eden herkes tağut olur.

Özellikle bazı çevreler tağutun sadece -Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen gibi- bir yönünü ele alınca maalesef bu gibi çevrelerin tağutu tam manasıyla inkâr edemediğini müşahede ettik. Mesela, kendisiyle tanıştığım bir davetçinin aklına tağut deyince, bugün İslam ümmetine musallat olmuş, bizim isimlerimizle isimlenen, bizim dilimizi konuşan şirk ehli yöneticiler geliyordu. Tanışıklık dönemimiz uzadıkça bu arkadaşın yöneticilerin dışında tağutlaşan ve Allah'ın *(cc)* dışında kendilerine ibadet edilen birçok tağutu inkâr etmediğini gördüm. O zaman bunun nedenini sorgulamış, tağut kavramını bir tarife sıkıştırdıklarını, kendi tariflerinin dışında kalan birçok tağuttan habersiz yaşadıklarını anlamıştım. Hatta inkâr etmek bir yana savundukları dahi oluyordu.

Bu sebeple biz, farklı bir yöntem izleyeceğiz. Kur'ân'da tağut kavramının geçtiği ayetleri tek tek ele alacağız. Tağutun özelliğini ve hangi sıfattan dolayı tağut diye isimlendirildiğini anlamaya çalışacağız. Sonra da günümüzde bu özelliğe uyan, yani tağutlaşma ihtimali olan

şeylere dikkat çekeceğiz.

Böylece, tağutu belli kalıplara sıkıştırmayacak, en geniş anlamı ile anlamaya çalışacağız. Çaba bizden başarı Allah'tandır.

a. Tağutun Birinci Özelliği ve Açıklaması: Vahyin Aydınlığından Küfrün Karanlıklarına Çıkarmak

اللّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَآؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُوْلَـئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

"Allah, iman edenlerin velisidir/dostudur. (Bu dostluğunun bir tecellisi olarak) onları (küfrün, şirkin) karanlıklarından (tevhidin ve imanın) aydınlığına çıkarır. Kâfirlerin velileriyse/dostlarıysa tağuttur. Onları (iman ve tevhidin) aydınlığından (küfrün ve şirkin) karanlıklarına çıkarırlar. Bunlar, ateşin ehlidir ve orada ebedî kalacaklardır." [87]

İmam Taberi *(rh)*, ayetin tefsirinde şöyle der: *"Allah, iman edenlerin dostu ve yardımcısıdır. Onları başarı ve yardımıyla dost edinmiştir. Onları, küfrün karanlıklarından imanın nuruna çıkarır."* Devamla şunları söyler: *"Kâfirlerin dostu da Allah'ın dışında ibadet ettikleri putlar vb. şeylerdir. Onları, imanın nurundan küfrün karanlıklarına götürür."*

İbni Kesir *(rh)* tefsirinde buna yakın şeyler söyledikten sonra şöyle der: *"Bundan dolayı aydınlık (nur) kelimesi tekil kullanıldı. Ama karanlıklar (zulumat) kelimesi çoğul olarak kullanıldı. Çünkü hak bir tane iken, küfrün birçok çeşidi vardır ve hepsi de batıldır."*

Tağutun birinci özelliği budur: Vahyin aydınlığından küfrün karanlıklarına çıkarmak. O; her zaman kendisine tabi olan insanları, vahyin nuru olan Kur'ân, sünnet ve tevhidden uzaklaştırarak küfrün ve şirkin karanlıklarına götürür. Vahyin açık, muhkem ve aydınlık öğretileri/hükümleri vardır. Bizi vahyin ahkamı dışında bir şeye davet eden her şey tağuttur. Çünkü El-Alîm olan, her şeyin en doğrusunu bilen Allah'tır. Allah'ın ilmi olan vahye rağmen yeni öğretiler belirleyen, Allah'a *(cc)* karşı haddini aşmış, tağutlaşmıştır.

Şeytan

Ömer *(ra)* , tağutu şeytan olarak tefsir etmiştir. Çünkü şeytan,

yeryüzündeki tüm kötülüklerin kaynağıdır. O, Allah'a bir söz vermiştir ve bu söz gereği insanları saptırmakta, vahiy dışı yollara davet etmektedir.

"(Allah) buyurdu ki: 'Sana emrettiğimde seni secde etmekten alıkoyan nedir?' Dedi ki: 'Ben ondan daha hayırlıyım. (Çünkü) beni ateşten, onu topraktan yarattın.' (Allah) buyurdu ki: '(Hemen) oradan in! Ne haddine ki orada büyüklenesin! (Hemen) çık! (Çünkü) sen alçaklardansın.' Dedi ki: '(İnsanların) diriltileceği güne kadar mühlet ver bana.' (Allah) buyurdu ki: 'Şüphesiz ki sen, kendisine mühlet verilenlerdensin.' ***Dedi ki: 'Beni saptırmana karşılık, ben de onları (saptırmak) için senin dosdoğru yolunun üzerine oturacağım. Sonra kesinlikle onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Çoğunu şükredici bulamayacaksın.'*** *(Allah) buyurdu ki: 'Kınanmış ve alçalmış olarak oradan çık. Onlardan kim sana uyarsa andolsun ki cehennemi sizlerle dolduracağım.' "* [88]

Yüce Allah'ın yolu bir tanedir. O da vahiyle belirtilmiş olan İslam'dır. Bunun dışında kalan yollar, karanlıklar vardır. Allah Resûlü'nden öğrendiğimiz kadarıyla her yolun başında bir şeytan vardır ve bizi batıl/karanlık yollara çağırmaktadır.

"İşte bu benim dosdoğru yolumdur. Ona uyun. Onun dışındaki yollara uymayın. Yoksa sizi (Allah'ın dosdoğru olan) yolundan saptırırlar. Korkup sakınasınız diye bunu size emretti." [89]

İbni Mesud *(ra)* anlatıyor: *"Bir gün Allah Resûlü (sav) eliyle bir çizgi çizdi sonra dedi ki: 'Bu Allah'ın (cc) istikamet üzere olan yoludur.' Sonra o çizginin sağına ve soluna bazı çizgiler çizdi. Sonra dedi ki: 'Bunlar, her birinin başında o yola davet eden birer şeytanın bulunduğu yollardır.' Sonra Allah Resûlü (sav) bu ayeti okudu."* [90]

Bu ayetlere dikkat edilirse, Allah'ın ve Resûlü'nün yolu müfred/tekil olarak kullanılır: "Nur" denir, "yol" denir. Bunun karşısında yer alana ise cemi/çoğul lafızlar kullanılır. *"Karanlıklar"* denir, *"yollar"* denir. Çünkü hak yol Allah'tandır. Kaynağı birdir. Bu sebeple kendisi bir tanedir. Batıl ise şeytandandır. Şeytan sayısınca çoktur, çeşitlidir.

Karanlıklardan Nasıl Çıkılır?

Karanlıklardan aydınlığa çıkmanın bir tek yolu vardır: Vahye tabi olmak. Allah *(cc)*, kullarını karanlıklardan çıkarmak için kitaplar indirmiş ve o kitapları açıklayan elçiler yollamıştır.

"Elif, Lâm, Râ. (Bu,) insanları Rablerinin izniyle karanlıklardan aydınlığa, El-

Azîz ve El-Hamîd (olan Allah'ın) yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz Kitap'tır." [91]

"Sizi, karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için, kulunun üzerine apaçık ayetler indiren O'dur. Şüphesiz ki Allah, sizlere karşı (şefkatli olan) Raûf ve (merhametli olan) Rahîm'dir." [92]

"İman edip salih amel işleyenleri, karanlıklardan aydınlığa çıkarsın diye Allah'ın apaçık ayetlerini size okuyan Resûl (göndermiştir). Kim Allah'a iman eder ve salih amel işlerse, onu içinde ebedî kalacağı altından ırmaklar akan cennetlere sokar. Allah, şüphesiz ki ona güzel bir rızık vermiştir." [93]

Âdem'in *(as)* cennetten çıkarılıp yeryüzüne indirildiğinde işittiği ilk kaide budur:

"Dedi ki: 'Oradan birbirinize düşman olarak hep beraber (yeryüzüne) inin. Benden size bir hidayet gelecek. Kim de benim hidayetime uyarsa o sapmayacak ve bedbaht olmayacaktır. Kim de zikrimden (göndereceğim Kitaplardan) yüz çevirirse, şüphesiz ki ona sıkıcı/dar bir hayat vardır ve kıyamet gününde onu kör olarak diriltiriz.' " [94]

Allah'tan gelen hidayete (vahiy ve Resûl) uyan sapıtmayacak ve bedbaht olmayacaktır. Şeytanın adımlarına uyarak vahiyden yüz çeviren, farklı yollara sapanlar ise sapkın ve bedbaht olacaklardır.

İnsi Şeytanlara Dikkat!

Ateşten yaratılan, göremediğimiz, insana vesvese verebilen şeytanı/iblisi biliyoruz. Bunun yanında şeytanlaşan insanlar vardır. Bunlar da insi şeytanlardır.

"Böylece her peygambere insanların ve cinlerin şeytan olanlarını düşmanlar kıldık. Bazısı diğer bir kısmını aldatmak için sözün yaldızlısını fısıldar. Şayet Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı. (Öyleyse) onları uydurdukları iftiralarıyla baş başa bırak." [95]

İnsi şeytanlar, bizim aramızda yaşar, bizler gibi konuşur, bize benzerler. Cinni şeytanlar ile aynı vazifeyi görürler. İnsanları vahiy dışı yollara davet eder, batılı süslerler. Televizyonda, gazetede, minberlerde dahi olabilirler.

Bu tağutları tanımanın ve onlardan sakınmanın yolu, vahyi çokça tilavet etmek, Allah Resûlü'nün sünnetini/siretini detaylı öğrenmektir. Hakkı bilen, batılı çok kolay tanır. Zira hak bir tanedir. Kolaydır, anlaşılırdır, apaçıktır, aydınlıktır. Ona uymayan ise aslı ne olursa olsun batıldır,

karanlıktır, anlaşılmazdır. Ona davet eden de, insanları vahyin aydınlığından küfrün karanlıklarına davet eden insi ve cinni bir şeytan, tağuttur.

Demokrasi Davetçileri (Siyasi Partiler)

Allah'ın *(cc)* indinde tek bir yönetim biçimi vardır: Tüm insanların O'na *(cc)* teslim olduğu, O'nun *(cc)* hükümlerine uyduğu ve egemenliğin kayıtsız şartsız Allah'a *(cc)* verildiği İslami yönetim...

Bu yönetimin anayasası Kur'ân ve Resûl'ün *(sav)* uygulamalarıdır.

"Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir." [96]

Rabbimiz *(cc)* böyle buyurmuş, en doğru yolun ve en müstakim dinin bu olduğunu ifade etmiştir.

"Hüküm yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk/ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [97]

Tarih boyunca bu ilahi hükme razı olmayan yöneticiler çıkmış, Allah'ın tek ilah ve Rab olmasına karşı çıkarak kendi egemenliklerini ilan etmişlerdir.

Firavun, bunlardan bir tanesidir. O, egemenliğin uluhiyet ve rububiyet anlamına geldiğini bildiğinden, açıkça ilahlık ve rablik iddiasında bulunmuştur.

"Firavun dedi ki: 'Ey ileri gelenler! Sizin için kendimden başka bir ilah bilmem.' " [98]

"Dedi ki: 'Ben sizin en yüce rabbinizim!' " [99]

Elbette onun kastı, yaratmak, rızık vermek, yoktan var etmek anlamında ilahlık ve rablik değildir. Zira kendisi yaratılmış ve ölümlü bir insandır. Onun kastı hükmetmek, terbiye etmek, kanun yapmak, otoriteyi elinde bulundurmak anlamında bir ilahlık ve rablik ilanıdır.

Günümüzde ise Allah'ın *(cc)* egemenliğine rıza göstermeyen, vahyin *"Hüküm yalnıca Allah'ındır."* öğretisine karşılık, *"Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir."* diyen demokrasi vardır.

Demokratlar bizi, vahyin öğrettiği İslami yönetim anlayışından, milletin/çoğunluğun yönetimine çağırmaktadırlar.

Bu yaptıklarıyla Allah'a karşı hadlerini aşmakta, tağutlaşmaktalardır.[100]

İslam Metoduna Aykırı Eğitim Veren Kurumlar

Vahyin bir eğitim anlayışı vardır. Bu anlayışa göre eğitim, Allah'ın zatı yüceltilerek ve yalnızca O'nun *(cc)* adı anılarak başlar.

"Yaratan Rabbinin adıyla oku!" [101]

Bunun anlamı şudur: Bu eğitim meşruiyetini Allah'tan almaktadır. O'nun *(cc)* doğru kabul ettiği, O'nun *(cc)* izin verdiği, O'nun *(cc)* sevip razı olduğu şeyler öğretilmektedir.

Eğitim gayesi ise Rabbani olmaktır.

"... Kitaptan öğrettiğiniz ve öğrendikleriniz sayesinde Rabbaniler olunuz." [102]

Rabbani; Rabbe mensup olandır. O'na *(cc)* adanan, O'nun *(cc)* terbiye metodunu benimseyen, dinde fakihleşen ve dini insanlara öğreten kimsedir.

İslami eğitim üç esas üzere kuruludur:

Önce iman öğrenilir, sonra Kur'ân, onun sonrasında da sünnet.

Cündeb bin Abdullah der ki:

"Biz Resûlullah ile bir arada olan gençlerdik. Önce ***imanı (tevhidi)*** *öğrendik. Sonra Kur'ân'ı... Ne zaman ki Kur'ân'ı öğrendik onunla imanımız arttı."* [103]

Huzeyfe bin Yeman *(ra)* sahabeyi şöyle anlatır:

"Şüphesiz emanet/iman, insanların kalplerine indi. Sonra Kur'ân'ı öğrendiler, sonra sünneti öğrendiler..." [104]

Demek ki bir eğitim kurumu Allah'ın adıyla başlamaz, eğitim amacı Rabbanilik olmaz, insanlara iman/tevhid, Kur'ân ve sünnet merkezli bir eğitim vermezse; orası İslami bir eğitim kurumu değildir. Vahyin ilkelerini çiğneyip, vahye rağmen bir eğitim anlayışı oluşturmuş, insanları şirke, Kitap ve sünnet dışında şeylere çağırıyorsa o haddini aşmış bir tuğyan kurumudur.

Bir örnek olması açısından resmî eğitim kurumlarını verebiliriz:

Milli Eğitim Kanunu (Madde 2): *"Türk milli eğitiminin genel amacı, Türk milletinin bütün fertlerini, Atatürk ilke ve inkılâplarına ve Anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren, ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal hukuk devleti olan Türkiye'ye karşı görev ve sorumluluklarını bilen…"*

Milli Eğitimin Genel Amaçları (Madde 5): *"Milli Eğitim amaç ve ilkeleri*

doğrultusunda, öğrencilere Atatürk ilke ve inkılâplarını benimsetme, Türkiye Cumhuriyetinin anayasasına ve demokrasinin ilkelerine… İnsan hakları, çocuk hakları, başkalarının haklarına saygı… Birey olma bilinci kazandırabilmektir."

Görüldüğü gibi sisteme bağlı okullar, niçin eğitim verdiklerini açıkça ortaya koymuşlardır. Ki okullarda sergilenen pratik de bu amaçlar doğrultusundadır.

Onların amacı matematik, fen, türkçe öğretmekten ziyade, resmî ideolojiyi benimsetmek, çocukları kemalist ideoloji doğrultusunda yetiştirmektir. Bu da gayet anlaşılır bir şeydir. Nasıl ki İslam; mümin, muvahhid, Rabbani bireyler yetiştirmek istemektedir, gayriislami rejimler de kendi ideolojilerine bağlı nesiller yetiştirmek istemektelerdir.

Anlaşılmaz olan, insanların İslam adına, çocuklarını bu ateşe atmalarıdır. Tertemiz fıtratlarını şirk, küfür ve nifak ile kirletmeleridir.[105]

Diyanet

İnsanları vahyin aydınlığından, küfür ve şirkin karanlıklarına çağıran her kurum tağuti bir kurumdur. İsminin din, diyanet gibi İslami çağrışımlar yapıyor olması, bu gerçeği değiştirmez.

Bilindiği gibi Türkiye Diyaneti bir Cumhuriyet projesidir. Kur'ân'ın, Arapça'nın, ezanın, İslami kıyafetin, medrese eğitiminin... yasaklandığı bir ortamda, Cumhuriyet kadrolarının Diyanet teşkilatını kurması gerçekten düşündürücüdür. İslami olan her şeye savaş açmış bir zihniyet, ne diye dinî bir teşkilat kurar? Laiklik temelleri üzere kurulu bir sistem, din ile devleti ayırmak yerine, nasıl olur da devlete bağlı bir din teşkilatı kurar? İsterseniz bu soruya biz değil, Cumhuriyetin kurucu kadrosu ve Diyanet cevap versin.

Atatürk'e danışmanlık yapmış Ahmet Hamdi Başar der ki: *"Bizde dinî, cemiyetin (toplumun) dışına atmak değil, bilakis inkılabın emrine vererek yaşatmak lazımdır. Camileri yıkıp, terk edip onların yerine halkevleri yapmak suretiyle hedefimize varamayız. Her zaman camide toplanan halka, oradan sesimizi duyurmak, oraları modern halk evleri hâline koymak; din sınıfını (âlimleri) ortadan kaldırmak, herkesi din ve dünya namına konuşturmak mümkündür."* [106]

Demek ki neymiş amaç, dini devletin hizmetine vermek ve camileri halkevi gibi propaganda için kullanmakmış.

Diyanet İşleri Başkanlarından Ali Bardakoğlu bir röportajda diyor ki:

"Diyanet, Cumhuriyetin temel bir projesi olarak kurulmuş anayasal bir kurum... Anayasanın bize verdiği görev bellidir. Cumhuriyetimizin temel ilkeleriyle, laiklikle, rahmetli Atatürk'le hiçbir sorunu olmaksızın, toplumun ortak mutabakatıyla dinimizin doğru bilgisini esas alarak ve çağdaş dünyanın ürettiklerini de dikkate alarak görevimizi yürütmeye çalışıyoruz." [107]

Diyanet, Atatürk ilke ve inkılaplarını dinen meşrulaştırmak için kurulmuş, bu ilke ve inkılaplarla hiçbir sorunu olmayan bir anayasal kurumdur.

Onun asli gayelerinden biri dinî tassubun önlenmesi ve dinin toplum için manevi bir disiplin olmasıdır.[108]

Evet, Diyanet bir projedir. Camiler birer projedir. Minberler halkı dinle uyutmak ve sistemi din adına meşrulaştırma araçlarıdır.

Şu bir gerçektir ki bugün tevhide davet edilen toplum, tehvid davetine şiddetle karşı çıkmaktadır. Temel gerekçeleri de şudur: *"Bunca yıldır camiye gidiyorum, hocadan bu sözleri hiç duymadım."* İnsanın yaratılış gayesi ve batıl rejimlerin korkusu olan tevhidi öyle ustalıkla gizlemişler ki toplum tevhidi din dışı sapkın bir cereyan zannetmektedir. Diyanet'in varlığı dahi toplum ile tevhid daveti arasında duvarlar oluşturmaktadır.

Batıl ehli vazifesini yapıyor. Allah'a karşı haddini aşarak *"Dine karşı din"* projesiyle, insanları Allah'ın yolundan alıkoyuyor.

Muvahhidlerin ise içinde Allah'ın adının anıldığı, O'nun *(cc)* birlendiği, tağutların reddedildiği ve dinin en temel meselesi olan tevhidin öğretildiği mescidler açması, bugün birer mescid-i dırar olan camilerden sakınması gerekiyor.

Televizyon/İnternet/Dijital Ekranlar

Hemen şunu belirtelim ki televizyon/internet gibi iletişim araçları aslen yasak değildir. Bunlar, faydalı işlerde ve din hizmetinde kullanılsa şüphesiz bir nimettir. Ve kullanıldığı yerler de vardır. Bizim konumuz, televizyonun/internetin bugünkü genel kullanım şeklidir.

Vahyin aydınlığında her baba kendi ehlinden sorumludur. Onlara İslami terbiye vermeli, Allah'ı *(cc)* razı edecek şekilde onları eğitmelidir. Fakat şu günlerde, nedendir bilinmez, babalar Allah'ın onlara yüklediği bu sorumluluğu asrın putlarından biri olan ve Allah düşmanlarının nesli ifsad için kullandığı dijital ekranlara bırakmışlardır. Hemen hemen her yayını İslam'a zıt olan bu ekranlar, evlerin baş köşesinde, hayata yön veren ve en önemlisi çocuklara eğitim veren komutan şeklindedir. Sabah

kalkar kalkmaz evlerde ilk açılması gereken odur. O, evlerin bereketiymiş gibi sabaha *"Besmele"* ile değil onunla başlanılmalıdır. İnsanlar hayatlarını ondaki programlara göre düzenlerler. Namazın kazası vardır fakat filmin kazası yoktur, kaçırmamak gerekir. Misafir kabul edilen gün, bağımlılık yapan dizilerin olmadığı gündür. Aynı film veya diziler tekrarları ile beraber defalarca izlenilir. Hatta bir evde farklı iki kanalın müptelaları varsa hemen eve yeni bir televizyon alınır ve kargaşa önlenir. Ama iki kardeş aylarca küs kalsa veya ebeveyn ile evlatlar konuşmasa da sorun yoktur.

Çok ilginçtir ki konuşmuş olduğum anne ve babalar, dijital ekranların çocuklar üzerindeki olumsuz etkisini kabul etmektelerdir. Madem sorun bellidir, teşhis yapılmıştır, hastalığın ölümcül olduğu kesindir, o hâlde tedavi de basittir. Ama yine de harekete geçilmez. Sorunun kaynağı bilinmesine rağmen var olan ilgisizliğin sebebi yine dijital bağımlılığıdır. Zira ebeveyn de birer bağımlıdır. Çocuklar da anne babalarını örnek almaktadır.

Bu ekranlar ne yapmaktadır?

- İnsanlara yaratılış gayesini unutturup onları oyun ve eğlenceyle oyalamaktadır.

"İnsanlardan öylesi vardır ki bilgisizce Allah'ın yolundan saptırmak ve (O'nun ayetlerini) eğlence konusu edinmek için boş sözü satın alır. İşte böylelerine alçaltıcı bir azap vardır." [109]

"Hiç kuşkusuz kâfirler, Allah'ın yolundan alıkoymak için mallarını harcarlar. Harcayacaklar da... Sonra o harcamaları (yüreklerini yakan) bir pişmanlığa dönüşecek, sonra da yenilgiye uğrayacaklar. Kâfirler toplanıp cehenneme sürükleneceklerdir." [110]

- Gece gündüz aralıksız bir şekilde tuzak kurmakta, toplumu küfre ve şirke davet etmektelerdir.

İşte kıyamet sahnelerinden bir sahne! Zayıf bırakılmış toplumlar, saptırıcı müstekbirler tartışıyorlar:

"Mustazaflar, müstekbir olanlara derler ki: 'Bilakis (işiniz gücünüz) gece gündüz hile (yapmaktı)... (Çünkü) siz, Allah'a karşı kâfir olmamızı ve O'na ortaklar koşmamızı emrediyordunuz bize.' Azabı gördüklerinde (için için

yanarak) pişmanlıklarını gizleyecekler. Biz, kâfirlerin boynuna zincirli halkalar geçirdik. (Ne yani) yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı?" [111]

- Hayata dair vahye aykırı bir bakış açısı kazandırmaktadırlar.

Vahye göre göklerin ve yerin mülkü/egemenliği Allah'a *(cc)* aittir. İnsan da Allah'ın mülküdür ve her şeyiyle Malik'ine teslim olmalı; hayatı, ölümü, ibadetleri yalnızca Allah'a ve yalnızca Allah için olmalıdır.

"De ki: 'Şüphesiz ki benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum ve ben Müslimlerin/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kulların ilkiyim.' " [112]

Dijital ekranların sunduğu anlayışa göre, önemli olan dünya hayatıdır. İyi bir eğitim, iyi bir kariyer, dolgun bir maaş, mutlu bir yuva... Hayatın anlamı budur. Tağutların istediği gibi; işten eve, evden işe bir hayat...

Ahiret hayatı için, ekran vaizleri vardır. Gülün, arada bir sadaka verin, "Benim kalbim temiz." deyin, ara ara türbe ziyaretlerinde bulunun! Sizden iyi bir Müslim yoktur!

Tevhid, Allah'ın sınırları, haramlar, helaller, zulme karşı çıkmak... Bunlar derin meselelerdir, dalmayın, çıkamazsınız!

Dijital ekranlar, tağutların hazırladığı içerikle kullanıldığında, nesilleri vahyin aydınlığından küfrün karanlıklarına götüren bir tağut olmaktadır. Ve her Müslim, ailesini ve nefsini bu tehlikeye karşı korumakla yükümlüdür.

Heva, Heves ve Dünya Şehvetleri

Heva ve heves insanoğlunu Allah'ın dosdoğru yolundan alıkoyan en büyük tağuttur. Hatta bazen öyle bir seviyeye gelir ki ilahlaştırılır.

"Hevasını ilah edinen ve Allah'ın ilim üzere saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözünün üzerine perde kıldığı kimseyi gördün mü? (Şimdi) Allah'tan sonra ona kim hidayet edebilir? Öğüt almaz mısınız?" [113]

"İnsanoğlunu vahyin aydınlığından alıkoyup küfür, şirk ve inkâr bataklıklarına sürükleyen heva ve hevesin tanımı nedir, bunları anlamak nasıl mümkün olur?" diye sorulacak olursa cevabı Kur'ân'da şöyle verilir:

"Sonra seni, (ilahi) emre dayalı bir şeriat üzere kıldık. Ona uy. Bilmeyenlerin hevalarına/arzularına uyma." [114]

Allah *(cc),* Resûlullah'a iki yol olduğunu beyan etmiştir. Yol ya Allah'tan

olan şeriat ya da bilmeyenlerin heva hevesidir.

Seyyid Kutub *(rh)* bu ayetin tefsirinde şu güzel yorumu yapmıştır:

"Böylece mesele net biçimde ortaya konuyor. Ya Allah'ın şeriatı ya da bilmeyenlerin arzuları... Üçüncü bir şık söz konusu değildir. Dengeli ve tutarlı şeriat ile değişken arzular arasında orta bir yol da yok. Bir insan Allah'ın şeriatını bir kenara bıraktığı zaman kesinlikle arzularına göre hükmedecektir. Çünkü Allah'ın şeriatının dışındaki tüm hayat sistemleri, bilmeyenlerin eğilim gösterdikleri arzuların, ihtirasların ürünüdür… Bu nitelikleri hakeden tek bir şeriat vardır. Onun dışındaki hayat düzenleri bilgisizlikten kaynaklanan arzulardır, ihtiraslardır. Dava adamı, sadece şeriata uymalı ve bütün arzuları, ihtirasları bir kenara bırakmalıdır. Kesinlikle en ufak bir meselede bile Allah'ın şeriatından sapıp arzulara, ihtiraslara uymamalıdır. Çünkü arzularına, ihtiraslarına uyacağı kimseler, şeriatın sahibi olan Allah'a karşı ona hiçbir yardımda bulunamayacak, onu savunamayacak kadar güçsüzlerdir, zayıflardır. Heva ve heveslerden kaynaklanan hayat sistemlerinin taraftarları, birbirlerine yardım eden birleşik bir cephedir. Onlar şeriatın sahibine karşı birbirleri ile dayanışma içindelerdir. Bunun için şeriatı benimseyen birisi, bazılarının yardımını umarak onlara eğilim göstermemeli, onları birbirlerine bağlayan heva ve heveslerine sempati ile yaklaşmamalıdır. Üstelik onlar dava adamına eziyet edemeyecek, ona zarar veremeyecek kadar zayıftırlar, güçsüzdürler. Çünkü muttakilerin dostu Allah'tır. Şimdi Allah'ın dostluğu ile heva ve heveslerine göre hareket edenlerin dostluğu bir midir? Birbirlerinin dostu olan zayıf, cahil ve basit kimseler nerede, müttakilerin dostu Allah'ı dost edinen şeriat izleyicisi nerede?!" [115]

Allah'ın *(cc)* bizden istekleri vardır. Bir yanda da nefsin ve insi cinni şeytanların istekleri vardır. Bunlar davaya, sosyal hayata, inacımıza, ölçülerimize dair... olabilir.

Allah'ın *(cc)* muradına aykırı olan her şey bilmeyenlerin heva ve hevesidir. Her birimiz mutlaka Allah'ın muradı ve bilmeyenlerin hevası arasında imtihana uğramaktayız.

Neyi tercih ettiğimiz önemlidir. Zira tercihini sürekli hevadan yana kullanan, zamanla hevaya uygun bir hayat yaşayacaktır. Bu da hevanın ilah edinilmesi, tağutlaşmasıdır.

b. Tağutun İkinci Özelliği ve Açıklaması: Allah'ın Kanunları Dışındaki Kanunlar ve Bu Kanunları Yapanlar

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَن يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلاَلاً بَعِيداً

"Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister." [116]

Tağutun ikinci özelliği şudur: Allah'ın *(cc)* kanunlarının dışındaki tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağuttur. Zaten ayetin iniş sebebi ile ilgili rivayetler de bunu gösterir.

İbni Kesir *(rh)* ayetin tefsirinde şu açıklamaları yapar:

'Bu ayet, Resûl'e ve ondan öncekilere inenlere iman ettiğini iddia edip de çekişmelerinde Allah'ın Kitabı ve Resûlü'nün sünneti dışında bir merciye başvurmak isteyenlere Allah tarafından bir inkârdır. Ayetin iniş sebebinde Yahudi ve Ensardan bir kişinin anlaşmazlığa düştüğü, Yahudinin: 'Aramızda hakem olarak Muhammed olsun.' dediği, Ensarinin ise: 'Benim ile senin aranda hakem olarak Ka'b bin Eşref olsun.' dediği rivayet edilir. Ayrıca bu ayetin münafıklardan bir grup hakkında indiği de söylenmiştir. Onlar Müslim gibi görünüp cahiliye hâkimlerine başvurmak istediler. Ayetin iniş sebebi olarak bunun dışında bazı rivayetler de zikredilir. Oysa ayet bundan daha geneldir. ***Bu ayet, Kitap ve sünneti bırakıp da bunların dışındaki batıl şeylere başvurmak isteyenleri yerer. Ayetteki tağuttan kasıt da budur."*** [117]

İbni Kesir'in de *(rh)* belirttiği gibi bu ayet için farklı nüzul sebepleri zikredilmiştir. Fakat rivayetlerin hepsinde ortak bir nokta vardır: Allah'ın ve Resûlü'nün hükmünü bırakıp, başka mercilere başvurmak, şeriat dışındaki kanunlardan hüküm talep etmek.

Biz de bu ayete dayanarak diyoruz ki: Allah'ın kanunlarının dışında kalan tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağutturlar. Kişi bunları inkâr edip bunlardan uzak durmadığı müddetçe Kelime-i Tevhid dairesine girmiş olamaz.

Şimdi, bu özelliği kendinde bulunduran bazı şahıs ve kurumları örnek verelim:

Yöneticiler ve Meclis Üyeleri

Bugünkü yöneticiler Allah'ın kanunlarına muhalif kanun yaptıklarından ve varolan küfür anayasasıyla insanlara hükmettiklerinden dolayı ayetin nassıyla tağutturlar. Ve bu yöneticileri inkâr edip onlardan ve onların kanunlarından uzak durmayanlar tağutu inkâr etmemişlerdir. Bunlar, namaz da kılsalar, oruç da tutsalar, iman ettiklerini zannetseler de bu imanları Allah'ın katında zandan ibarettir. İman iddialarının kendilerine hiçbir faydası yoktur. Çünkü kanun yapma ve yönetme yetkisi Allah'a aittir. O, ilahlığı ve Rabliği gereği insanlara hükmeder, kanunlar koyar. Bu, Kur'ân-ı Kerim'de o kadar açıktır ki bunu anlamayanlar -bir İslam âliminin belirttiği gibi- Allah'ın kendilerini vahyin nuruna karşı kör ettiği insanlardır.

"Yoksa, Allah'ın izin vermediği şeyleri, kendilerine dinden şeriat kılan/kanun yapan ortakları mı var?" [118]

"... Hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz (tek hükümran, yasamada bulunan, doğru ve yanlış belirleyen O'dur.)" [119]

"... Hüküm yalnızca Allah'ındır. O, kendisinden başkasına kulluk/ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." [120]

"Onlar Allah'ı bırakıp din bilginlerini, abidlerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler..." [121]

Bu ayetin tefsirinde daha önce geçtiği gibi Resûlullah *(sav)* şöyle buyurmuştu:

"Din adamları, Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldılar. Onlar da buna tabi oldular. İşte bu, onların din adamlarına ibadetidir." [122]

Evet, Allah'ın *(cc)* kanunlarını değiştiren insanları inkâr etmeyip onlara uyan insanlar veya onlara oy vererek bu fiillerini meşrulaştıranlar, bu kanunları yapanları Allah'ın dışında rabler edinmişlerdir. Eğer *"Ama bunlar, namaz kılıp oruç tutan, Kelime-i Tevhid'i telaffuz eden insanlardır."* denilirse biz de deriz ki:

"Konumuzun başındaki Nîsa Suresi 60. ayette de geçtiği gibi onlar iman etmiş insanlar değil, iman ettiklerini zanneden insanlardır. Allah onlara bu hükmü vermiştir. Allah'ın bu konudaki hükmü budur. Allah'ın hükmüne razı olmayan veya aşırı bulanlar(!) kendilerine başka bir din arayabilir, hükümleri modern çağa uygun başka bir ilah seçebilirler. Zira Allah'ın hükümleri kıyamete kadar geçerlidir, değişmeyecektir."

Küfür ve Şirk Mahkemeleri

Bugün insanların çekişmelerinde başvurdukları, hükmüne razı oldukları mahkemeler, Allah'ın *(cc)* kanunlarının dışında hatta tam zıt kanunlarla hüküm verirler. Allah'ın kanunlarına başvurmak varken sorunlarını bu mahkemelerde çözmeye çalışanlar, inkâr etmekle emrolundukları tağutu inkâr etmeyen ve imanları zandan ibaret olan insanlardır.

Bazıları der ki: *"Bugün, insanlar arasında şeriatla hükmedecek mahkemeler yoktur. Sorunlarımızı bu mahkemelerde çözebiliriz."* Oysa hakikat böyle değildir. Kalbinde iman olan, tağutu ve onun kanunlarını reddeden bir Müslim sorunlarını çok farklı bir yolla çözebilir. Örneğin, iki Müslim anlaşmazlığa düşerlerse bir âlimin yanına giderek sorunlarını İslam'a göre çözebilirler.

Örf, Âdet, Gelenek ve Atalar Dini

Bugün birçok toplumda, Allah'ın Kitabı ve Resûlullah'ın sünnetine aykırı âdet ve gelenekler hayata hükmetmektedir. Onların birçoğu bir iş yapacakları zaman *"İslam buna nasıl bakar veya Allah bu amelimden razı mıdır?"* diye düşünmez. Onlar için önemli olan, örf ve âdetlerinin bu konuda ne dediğidir. Bunun en bariz örneği, birçok insana *"Bu haramdır."* dediğinizde aldırmaması hatta bunun üzerinden espriler dahi yapabilmesi fakat *"Şu ayıptır."* dediğiniz zaman durup düşünmesidir.

İnsanların birçoğu aralarında çıkan çekişmelerde *"Allah ve Resûlü bu konuda ne diyor?"* deme gereği duymadan toplumun büyüklerine gidip *"Örf ve âdetlerimiz bu konuda ne diyor?"* diye sorarlar. İşte bu insanlar, Allah'ın anayasası olan Kur'ân'ı ve onun açıklaması olan sünneti terk edip de hayatlarını ilgilendiren meselelerde örf ve âdetlerine başvurduklarından, tağuta muhakeme olmak isteyen ve dolayısıyla zanni imana sahip olan insanlardır. Bunlara *"İslam bu konuda böyle hüküm verir."* dendiğinde hemen *"Ama biz babalarımızdan böyle duymadık, siz doğrusunuz da babalarımız yanlış mı?"* diye itiraz ederler.

"(Kâbe'yi çıplak tavaf etmek gibi) bir fuhşiyat işlediklerinde derler ki: 'Babalarımızı bunun üzerine bulduk. Allah bunu bize emretti.' De ki: 'Şüphesiz ki Allah, fuhşiyatı emretmez. Yoksa siz Allah'a karşı bilmediğiniz şeyler mi söylüyorsunuz?' " [123]

"Onlara: 'Allah'ın indirdiğine uyun.' denildiği zaman: '(Hayır,) bilakis biz, babalarımızı üzerine bulduğumuz (ve alıştığımız âdetlerimize) uyarız.' derler.

Babaları hiçbir şey akletmemiş ve doğru yolu bulamamış olsalar bile mi (onların yoluna uyacaklar)?" [124]

Haddini Aşan Akıl

Şüphesiz ki akıl, Allah'ın *(cc)* insana verdiği en büyük nimetlerden biridir.

Allah *(cc)*, insanın bu nimeti kullanmasını ister. Kur'ân'da defalarca; *"Akletmez misiniz?", "Düşünmez misiniz?"* diyerek insanı akletmeye davet eder.

Bununla birlikte her şeye bir sınır belirleyen Allah *(cc)*, akla da bir sınır koymuştur.

Akıl, Allah'tan *(cc)* olana teslim olur. Vahiyle sabit olanı anlamaya ve yaşamaya çalışır. Vahyi akılla tartıp tartışmaya açmaz.

Akıl, dünyevi konularda serbesttir. Düşünür, tartışır, karşılaştırır, afaki ve enfüsi ayetlere bakıp keşifler yapar...

Akıl, sınırını aşıp, vahiyle sabit olanı tartışmaya açarsa Allah'a karşı haddini aşmış ve tağutlaşmış olur.

Maalesef bugün aklı ilahlaştırarak onu gereğinden fazla önemseyenler onu tağutlaştırmışlardır. Kendilerine İslam'ın bir hükmü beyan edildiği zaman onlar bunun Kur'ân ve sünnetten olduğuna bakmadan direkt akıl ölçüsüne vurur, uyarsa alır, uymazsa reddederler. Son zamanlarda özellikle bu tür insanlar oldukça çoğalmıştır. Kendisine Kur'ân ve sünnetten yüzlerce ayet veya hadis okunduğu hâlde *"Valla hocam pek kafama yatmadı."* der.

İnsan, aklını, afaki ve enfusi ayetleri düşünmede, Allah'ın *(cc)* büyüklük ve kudretini idrak edip imanını arttırmada, insanlığa faydalı olacak keşifler yapmada kullanmalıdır.

Allah'ın *(cc)* indirdiği şeriatı sorgulamak, akıl süzgecinden geçirip kabule ve redde konu etmek, aklın haddi değildir. Hem unutulmamalıdır ki bugünün insanı saf/bozulmamış fıtri akla sahip değildir. Onun aklı, tağutların eğitim adlı tezgahı ile dijital ekranların saçtığı imani ve ahlaki virüslerle şekillenmiştir. Böyle bir akıl, bir şeyi tartıp ölçmekten ziyade iman ve ahlakla arınmaya, vahyin kati delilleriyle istikamet bulmaya muhtaçtır.

İlahi emirleri akılla tartmak iblis mesleğidir. O, *"Âdem'e secde edin."* emrine karşı gelirken aklını kullanmış ve şöyle demiştir:

"(Allah) buyurdu ki: 'Sana emrettiğimde seni secde etmekten alıkoyan nedir?' Dedi ki: 'Ben ondan daha hayırlıyım. (Çünkü) beni ateşten, onu topraktan yarattın.' " [125]

İlahi emirler karşısında aklı kullanmak, insanı böyle küçük ve gülünç duruma düşürür. Ateşi ve toprağı yaratan Allah'a, ikisinden hangisinin daha üstün olduğuna dair akıl verme hadsizliğine savurur.

Hiç şüphesiz vahyin karşısına aklı koyanlar, imamları iblisle aynı akıbete uğrayacaktır.

"(Allah) buyurdu ki: 'Kınanmış ve alçalmış olarak oradan çık. Onlardan kim sana uyarsa andolsun ki cehennemi sizlerle dolduracağım.' " [126]

c. Tağutun Üçüncü Özelliği ve Açıklaması: Mücadelesi Allah İçin Olmayan Her Yol ve Bu Uğurda Kurulan Ordu

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاء الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler ise tağutun yolunda savaşırlar. (Öyleyse) şeytanın dostlarıyla savaşın. Şüphesiz şeytanın hilesi pek zayıftır." [127]

Bu ayette Allah *(cc)* iki yoldan ve bu yollarda savaşan iki gruptan bahseder. Birinci ordu, Allah'a iman etmiş ve O'nun yolunda savaşan müminler; ikinci orduysa tağutun yolunda savaşan kâfirler. Allah'ın yanında iki ordu vardır, üçüncüsü yoktur. Bir ordu ya Allah'ın ordusudur ya da tağutun ordusudur. İşte tağutun bir özelliği de budur. Allah'ın ordularının karşısında kurulan her ordu tağutidir ve askerleri kâfirdir.

Tağutun yolunda kurulan ordu, meşruiyetini Allah'tan almayan ve ila-i kelimetullah için savaşmayan, amacı tağuti düzenleri korumak olan her türlü ordudur.

Evet, Müslim olmak isteyen bir insan bu orduları inkâr etmek zorundadır. İnkâr etmelidir ki imanın ilk şartı olan *"tağutu inkâr"ı* yerine getirebilmiş olsun. Ve bu inkârın ilk şartı da bu orduları tekfir edip onlardan uzak durmaktır.

Meşruiyetini Allah'tan *(cc)* almayan ordulardan biri de Firavun'un ordusudur.

Firavun, meşruiyetini Allah'tan *(cc)* almayan ve tevhide savaş açmış bir

Allah düşmanıdır.

Kur'ân'da ona ve ordusuna dair tafsilatlı bilgiler buluyoruz.

Gelin, madde madde Firavun'un ordusunu, ordusunun mahiyetini ve akıbetlerini okuyalım.

Firavun zamanının tağutudur:

إِذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى

"Firavun'a git! O, haddi aştı/tağutlaştı." [128]

O, toplumu gruplara ayırmış, böylece onları zayıf bırakmıştır. Mustazaflaştırdığı halkı kendisi için asker kılmıştır:

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعاً يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً مِنْهُمْ يُذَبِّحُ أَبْنَاءهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

"Şüphesiz ki Firavun, yeryüzünde üstünlük tasladı. Oranın halkını gruplara ayırıp onlardan bir bölümünü mustazaflaştırıyor/güçsüzleştiriyor; erkek çocuklarını boğazlayıp, kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı." [129]

Allah *(cc)* onu ve askerlerini zikrederken ayrım yapmamış, onun ordusunda bulunanlarla onu aynı hükme tabi tutmuştur:

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِي فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ

"Ve onları, yeryüzünde güç/iktidar sahibi kılmak (istiyoruz). ***Firavun'a, Haman'a ve ordularına*** *da kendisinden korktukları şeyi göstermek/yaşatmak (istiyoruz)."* [130]

وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ

*"****O ve askerleri*** *yeryüzünde haksız yere büyüklendiler. Ve bize dönmeyeceklerini zannettiler."* [131]

إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ

"Şüphesiz ki ***Firavun, Haman ve ikisinin askerleri*** *hatalıydılar."* [132]

Verdiğimiz üç ayet dikkatle incelenirse görülecektir ki Allah *(cc)*, Firavun

ile zorbalıkla emri altına aldığı askerlerini aynı hükme tabi tutmuştur.

O ve askerleri azapta da ayrılmamışlardır. Dünyada hep beraber helak olmuşlardır.

فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ

*"**Biz de onu ve askerlerini yakaladık** ve denize fırlattık. Zalimlerin akıbetinin nasıl olduğuna bir bak!"* 133

O ve askerleri ayrım yapılmaksızın dünya ve ahirette azaba düçar olmuş, lanetlenmişlerdir:

وَجَعَلْنَاهُمْ أَئِمَّةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصَرُونَ وَأَتْبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ

"Onları ateşe davet eden imamlar/önderler kıldık. Kıyamet günü de yardım olunmayacaklardır. Bu dünyada peşlerine bir lanet taktık. (Müminler onları andıkça lanet okur ve) kıyamet gününde de (yüzlerine bakılmaz, tiksinilecek hâlde) çirkinleştirilmişlerdir." 134

Görüldüğü gibi Firavun, yeryüzünde büyüklenen ve halkını gruplara ayırarak mustazaf kılan bir yöneticidir. Zayıf bıraktığı halkı, kendisi için ordular hâline getirmiştir.

Allah *(cc)*, onu ve ordusunu aynı kefeye koymuştur. İsimlendiririrken, kınarken, helak ederken, ahiret azabına çarptırırken hep bir aradalardır.

Zira Firavun, sıradan bir insandır. Onu güçlü kılan, zayıf bırakarak askerleştirdiği ordudur. O, bu ordular sayesinde Allah'a ve Resûlü'ne harp ilan etmekte, Allah'ın *(cc)* kullarını ezmekte, halkın emeğini sömürebilmektedir. Firavunu Firavun yapan onun ordusudur. Hâliyle onunla ordusu arasında bir fark yoktur.

Allah Resûlü'nün *(sav)* hayatından bir örnek verelim:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلآئِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُوْلَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

"Melekler, nefislerine zulmedenlerin canını aldığında: 'Nerede idiniz/hangi

saftaydınız?' derler. Derler ki: 'Biz yeryüzünde (müşriklerin safında yer almak zorunda olan, çaresiz) mustazaflardık.' (Melekler:) 'Allah'ın arzı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!' derler. Bunların barınağı cehennemdir. Ne kötü bir yataktır o!" [135]

Abdullah b. Abbas *(ra)*, bu ayetin nüzul sebebine dair şunları kaydeder:

"Müslimlerden bir grup müşriklerle beraberlerdi. Onların sayısını çoğaltıyorlardı. Ok bunlara isabet eder veya kafaları vurulur öldürülürlerdi. Bunun üzerine Allah bu ayeti indirdi." [136]

İbni Ebi Hatim, İbni Abbas'tan *(ra)* şunları aktarır:

"Bunlar Mekke'de Müslim olmuş ve İslamlarını gizleyen bir gruptu. Müşrikler, Bedir Savaşı'nda bunları beraberlerinde savaşa çıkardılar ve bazısı bu savaşta öldü. Müslimler: 'Bunlar bizim arkadaşlarımızdı. Zorla savaşa çıkarıldılar ve öldüler.' dediler ve onlar için Allah'tan af dilediler. Bunun üzerine bu ayetler indi." [137]

Ayetin nüzul sebebi olarak başka rivayetler de zikredilmiştir. Fakat genel olan rivayetlerde Mekke'den hicret etmemiş insanlar Bedir'de müşrikler tarafından zorla savaşa çıkarılmışlardır ve kıyamet gününde bunun hesabı kendilerinden sorulunca *"Biz zayıf olan insanlardık."* diyeceklerdir. Fakat Allah *(cc)* bu özürlerini hiçe saymış ve onların cehennem ehli olduklarını söylemiştir. Burada dikkat edilmesi gereken, bu insanlar fırsat buldukları hâlde hicret etmemiş ve Mekke'de kalmışlardır. Daha sonra da müşrikler, onları zorla ordularına katmışlardır. Fakat imkân dâhilindeyken hicret etmediklerinden, kendi elleriyle kazandıkları bu sonun cezasını çekmiş ve özürleri geçerli sayılmamıştır. Bir ayet sonra ise Allah, imkân bulamayan çocuk, kadın ve acizleri istisna tutmuştur.[138] Bu da gösterir ki asıl suçlular imkân olduğu hâlde hicret etmeyenlerdir.

Müşriklerin ordusunda can verenler hakkında bu ayet indi. Sağ ele geçirilenler de Müslim olduklarını söylemelerine rağmen onlara müşrik muamelesi yapıldı. O gün esir alınanlardan biri, Allah Resûlü'nün *(sav)* amcası Abbas'tı. Ensardan bazıları, Abbas'la *(ra)* olan yakınlıkları nedeniyle, ondan fidye almak istemedi. Allah Resûlü'yle aralarında şu diyalog yaşandı:

"Ensardan bazıları Resûlullah'a dediler ki: 'Ya Resûlullah izin ver kardeşimizin çocuğu olan Abbas'tan fidye almayalım.' Resûlulullah şöyle buyurdu: 'Vallahi bir dirhem dahi bırakmayacaksınız!' " [139]

Oysa Abbas *(ra)* savaşa zorla çıkarılmıştı:

"Resûlullah, Abbas'tan fidye isteyince Abbas, Bedir günü şöyle demişti: 'Ya Resûlullah ben Müslim'dim fakat Mekkeliler beni zorla savaşa çıkardılar.' Resûlullah: 'Söylediğinin doğruluğunu Allah bilir. Eğer doğru söylersen Allah karşılığını verecektir. Fakat sen zahiren bize karşı savaşıyordun.' " [140]

Müslim, Allah'ın kuludur. Onun hayatı, ölümü, ibadetleri, siyaseti ve mücadelesi Allah'a kulluğunun bir parçasıdır. O, yalnızca Allah yolunda mücadele eder. Ancak meşruiyetini Allah'tan alan ve amacı ila-i kelimetullah olan bir yapılanmada yer alabilir.

Allah yolunda olmayan, İslam'ın meşru kabul etmediği amaç ve gayeler için mücadelede eden, demokrasi, laiklik gibi batıl dinleri müdafaa eden, şirki koruyan ve yücelten hiçbir oluşum/parti/grup/ordu/cemaat/örgüt içinde yer almaz. Alırsa tağutu inkâr etmemiş ve tağut yolunda savaşan bir bedbaht olmuş olur.

d. Tağutun Dördüncü Özelliği ve Açıklaması: Allah'ın Dışında İbadet Edilen Varlıklar

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَى فَبَشِّرْ عِبَادِ

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele." [141]

Bu ayetten de anlaşıldığına göre tağut, Allah'ın *(cc)* dışında kendisine ibadet edilen her şeydir. Bu anlamda bugünün tağutları:

Allah'ın dışında kendilerine kanun koyma yetkisi verilen müesseseler, Allah'ın helal ve haramlarında oynama yapmalarına izin verilen yöneticiler ve partiler, fayda ve zararın kendilerinden beklenildiği taş parçaları, sıkıntı anında dua edilen ve kendilerinden medet umulan ölüler, Kur'ân ve sünnette ibadet olduğu belirtilen adak, kurban gibi amellerin kendilerine yapıldığı varlıklar, ister canlı ister cansız ister taş ister gök cismi olsun Allah'ın vasıflarının verildiği varlıklar, insanların dostluk ve düşmanlığını, savaş ve barış hâlini belirleyen gayriislami değerler, hayatı ve varlığı okumaya yardımcı olan gayriislami ölçüler ve ideolojiler vb. bugünün tağutlarına örnek verilebilir.[142]

B. Tağutu İnkâr Nasıl Olmalıdır?

"Tağut" şer'i bir kavramdır. Onun ne olduğunu, açılımını ve ona karşı muamelemizi şeriatten öğrenmek zorundayız. Yüce Allah, dini tebliğ

etsin ve tebliğ ettiğini açıklasın diye Resûller göndermiştir.

"(Peygamberleri) apaçık deliller ve Kitaplarla (yolladık). Sana da bu zikri/Kur'ân'ı indirdik ki insanlara indirileni onlara açıklayasın. Umulur ki düşünürler." [143]

Resûller bizi, Allah'a ibadete ve tağutlardan içtinap etmeye davet etmişlerdir.

"Andolsun ki biz her ümmet arasında: 'Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.' (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir. Allah içlerinden kimisine hidayet bahşetti, kimisine ise sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezip dolaşın ve yalanlayanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın." [144]

Biz de başlıktaki soruyu resûllere soracak, tağutu ve ona karşı muamelemizi, onların sünnet/siretinden öğrenmeye gayret edeceğiz.

Peygamberlerin atası ve Allah Resûlü'nün *(sav)* dahi yoluna uymakla emrolunduğu İbrahim'e *(as)* bakacağız. Zira Allah *(cc)* onu ve mücadelesini bize örnek göstermiş, onu insanlığa imam kıldığını belirtmiştir.

"Sizin için İbrahim'de ve onunla birlikte olan (müminlerde/Resûllerde) güzel bir örneklik vardır. Hani onlar, kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizden ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden berîyiz/uzağız. Sizi tekfir ettik (üzerinde bulunduğunuz yolu ve sizi reddettik). Bizimle sizin aranızda, tek olan Allah'a iman edinceye kadar ebedî bir düşmanlık ve ebedî bir kin baş göstermiştir.' İbrahim'in babasına söylediği: 'Senin için Allah'tan bağışlanma dileyeceğim. (Ama) Allah'a karşı sana hiçbir faydam olmaz.' sözü müstesna. Rabbimiz! Yalnızca sana tevekkül ettik, yalnızca sana yöneldik ve dönüşümüz de yalnızca sanadır." [145]

"Hiç kuşkusuz İbrahim, tek başına bir ümmetti. Gönülden Allah'a kulluk yapan, (şirki terk edip dini Allah'a halis kılan bir) hanifti. Müşriklerden de değildi/olmadı. (Allah'ın) nimetlerine şükreden biriydi. (Allah) onu seçti ve dosdoğru yola iletti. Ona dünyada güzellik verdik. Şüphesiz o, ahirette de salihlerdendir. Sonra da sana: 'Hanif olarak İbrahim'in milletine uy!' diye vahyettik. O, müşriklerden değildi." [146]

Rabbimiz, İbrahim'e *(as)* uymayı emrettiği gibi onun yolundan yüz çevirmeyi de şiddetle kınamıştır.

"İbrahim'in milletinden sefihten başkası yüz çevirir mi?" [147]

İbrahim'in *(as)* Tağutla Mücadelesi

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَآءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

"Sizin için İbrahim'de ve onunla birlikte olan (müminlerde/Resûllerde) güzel bir örneklik vardır. Hani onlar, kavimlerine demişlerdi ki: 'Biz, sizden ve Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden berîyiz/uzağız. Sizi tekfir ettik (üzerinde bulunduğunuz yolu ve sizi reddettik). Bizimle sizin aranızda, tek olan Allah'a iman edinceye kadar ebedî bir düşmanlık ve ebedî bir kin baş göstermiştir.' İbrahim'in babasına söylediği: 'Senin için Allah'tan bağışlanma dileyeceğim. (Ama) Allah'a karşı sana hiçbir faydam olmaz.' sözü müstesna. Rabbimiz! Yalnızca sana tevekkül ettik, yalnızca sana yöneldik ve dönüşümüz de yalnızca sanadır." [148]

Mümtehine Suresi 4. ayeti esas alarak madde madde İbrahim'in *(as)* mücadelesini inceleyeceğiz.

a. Tağuta Kulluk Edenlerden Teberrî Etme

"Sizden... berîyiz."

İbrahim *(as)* önce tağutun kullarından teberrî etmişti. Bu geçekten dikkat çekici bir durumdur. Tağuttan önce, onun kullarından teberrî etmek Allah Resûlü'nün de sünnetidir.

"De ki: 'Ey Kâfirler! Ben, sizin ibadet ettiklerinize ibadet etmem. Siz de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz. Ben de sizin ibadet ettiklerinize ibadet edecek değilim. Siz de benim ibadet ettiğime ibadet edecek değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim bana.' " [149]

O *(sav),* ibadet ettikleri tağuttan, ibadetlerinden ve şirk dininden teberrî etmeden önce, *"Ey kâfirler!"* diyerek müşriklerden teberrî etmiştir. Bunun birçok hikmeti olsa gerektir. Biz tespit edebildiğimiz iki hikmeti zikretmek istiyoruz.

Tağutu var eden, onun kullarıdır. Müşrik olmazsa şirk, tağuta tapan olmazsa tağut olmaz. Taşı, ağacı, yatırı, ideolojiyi tağutlaştıran insandır. İbrahim *(as)* kötülüğün kaynağına yönelmiş, şirki ve tağutu var edenlerden teberrî etmiştir.

Zor olan insandan teberrî etmektir. Taştan, ağaçtan, yatırdan, puttan, batıl dinlerden teberrî etmek kolaydır. Bunların faydası ve zararı yoktur. Ancak ona tapan insandan teberrî zordur. Çünkü akrabadır, arkadaştır, size zarar verecek güce sahiptir, ondan elde ettiğiniz menfaatler vardır... Bu nedenle tevhid imamları, insanların zorlandığı/zorlanacağı şeyen başlamıştır.

b. Tağuttan Uzak Durma

"... Allah'ın dışında ibadet ettiklerinizden berîyiz..."

Allah'ın dışında ibadet edilen tağutlardan teberrî etmek, tağuta karşı şer'i sorumluluğumuzdur. Bu sorumluluğun bir diğer adı *"Tağuttan içtinap"* etmektir.

Yüce Allah şöyle buyurur:

"Andolsun ki biz her ümmet arasında: 'Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının.' (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir. Allah içlerinden kimisine hidayet bahşetti, kimisine ise sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezip dolaşın ve yalanlayanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın." [150]

Her tağutun, kendisiyle tağutlaştığı ve insanları kendine ibadet ettirdiği alanlar vardır. Mümin tağuttan ve ona ibadet edilen araçlardan teberrî ve içtinap etmelidir.

İçtinap, *"cenb"* kökünden gelir. Kenar, yan, taraf gibi anlamları vardır. Tağuttan içtinap, onu hayatın bir tarafına, kendimizi öte tarafına koymaktır. Yolların ve safların net şekilde ayrılmasıdır.

Tağuttan ve onun kendisiyle tağutlaştığı kurumlarından uzaklaşmazsak, yolları ve safları netleştirmezsek, tağuttan sakınmış ve içtinap etmiş olmayız. Tağutu fikirsel olarak reddetmek ve onu tekfir etmek yeterli değildir. Bu, sorumluluğun bir parçasıdır. Bu sebeple sözlü teberrîyi fiilî teberrî izlemeli ve resûllerin yoluna uyulmalıdır.

c. Tağutu ve Kullarını Tekfir Etme

"Sizi tekfir ettik..."

Tağut ve ona kulluk edenler, Allah nezdinde kâfirlerdir. Bu ismi onlara uygun gören Allah'tır... İslam, Allah'ın *(cc)* hükümlerine mutlak anlamda teslim olmaktır. Bu nedenle Allah'ın *(cc)* onlara verdiği isim, Müslimler tarafından da verilmelidir.

Tağutlar, bu konu üzerinde hassasiyetle dururlar. Tekfir ahkâmını sulandırmak ve insanları şer'i tekfirden sakındırmak için kiralık

kalemleri, satılmış din adamlarını ve ekran vaizlerini seferber ederler. Bu da yetmezse kolluk kuvvetlerini ve yargıyı devreye sokarlar. Bunun bazı nedenleri vardır:

İlki, tağutların tekfiri, onlarla mücadelenin, onların şirk, zulüm ve sömürü düzenine itirazın ilk adımıdır. İnsanların Allah'ın *(cc)* onlar hakkındaki hükmünü öğrendiğinde, onlara itaat etmeyeceğini, onların şirk, zulüm ve sömürü düzenine boyun eğmeyeceğini bilirler. Kim kâfiri sevip, ona itaat eder ki?

İkincisi, tağutun varlığı demek, insanlardan bir zümrenin kul olması, bir zümrenin de ilahlaşması demektir. İlahlaştırılan zümre, ayrıcalıklıdır, imtiyaz sahibidir, dilediğini yapar, koyduğu hiçbir kanun onu ve şürekâsını bağlamaz... Tağut ve şürekâsı bu imtiyazlarını kaybetmek istemezler.

Bu nedenle siyasi, dinî ve askeri tüm imkânları seferber ederler.

Tağutun tekfiri önemlidir. Çünkü tağutun tekfiri, ilk düğmenin iliklenmesi ya da bir binanın temeli gibidir. İlk düğmen yanlış iliklendi mi temelde problem oldu mu sona kadar hatalar tekrar eder. Tağutla mücadele, onun ve avanesinin tekfirine bağlıdır. Bu noktada kafa karışır, şüphe oluşur, yol netleşmezse sapkın bir mücadele anlayışı ortaya çıkar.

Tağutların bu konuyu saptırmak için gösterdiği özel çaba ve kiralık belamların yoğun şüpheleri nedeniyle bu konuyu biraz tafsilatlandıralım:

Tağutu Tekfirin Gerekliliği

Tağutu Tekfir, Kelime-i Tevhid'in/İmanın Şartıdır

"Dinde zorlama yoktur. Rüşd/Hak, batıldan (kesin bir biçimde) ayrılmıştır. Her kim (reddetmek, tekfir etmek, teberrî etmek suretiyle) tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopması olmayan sapasağlam kulp (olan Kelime-i Tevhid'e) tutunmuş (ve İslam dinine girmiş) olur. Allah (işiten ve dualara icabet eden) Semi', (her şeyi bilen) Alîm'dir." [151]

Kelime-i Tevhid'e/Urvetu'l Vuska'ya tutunmanın şartı tağutu inkâr/reddetmektir. Ayetteki orijinal ifadesiyle *"Tağuta küfretmek/el-kufru bi't tağut"* itikadıdır. *"Kufr"* bir şeyin üzerini örtmek, onu yok saymak anlamındadır. Bunun İslam'daki karşılığı onun imanını yok saymak ve ona Allah'ın verdiği kâfir ismini vermektir.

Öneminden ötürü tağutu inkâr, Allah'a *(cc)* imandan önce zikredilmiştir.

Kelime-i Tevhid'de de ayetteki üslubun benzerini görürüz. Önce *"لا/La"* denerek Allah'ın dışında ibadet edilen sahte ilahlar/tağutlar reddedilir. Sonra da Allah'a iman olan *"İlla Allah"* denir.

Rabbimiz, Ehl-i Kitab'ı İslam'a davet ettiğinde, onları dört asla çağırmıştır. Onlardan biri de yüz çevirenleri tekfir etmek, İslam kimliğini ortaya koymaktır.

"De ki: 'Ey Ehl-i Kitap! Gelin sizinle bizim aramızda ortak bir kelimede buluşalım: Yalnızca Allah'a ibadet edelim, hiçbir şeyi O'na ortak koşmayalım, (Allah'ı bırakıp da) birbirimizi Allah'ın dışında rabler edinmeyelim.' Şayet yüz çevirirlerse deyin ki: 'Şahit olun ki biz Müslimlerdeniz/ şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullardanız.' " [152]

Allah *(cc)* ortak kelime için 4 asıl zikretmiştir: Allah'a ibadet, hiçbir şeyi O'na ortak koşmamak, insanların birbirini rab edinmemesi ve bu ilkelerden yüz çevirenlere *"Şahit olun ki biz Müslimlerdeniz..."* demek. *"Ben Müslimim."* demek, yüz çevirenin böyle olmadığını ilan etmektir. Hiç şüphesiz tağut, bu ilkelerin tümünden yüz çevirmiştir. İnsanları kendine ibadete ve kendisine rab edinmeye davet etmiştir. Ortak kelimenin gereği olarak İslam kimliğiyle karşısına dik bir şekilde çıkılması gereken ilk kişi de tağuttur.

Tağutları Tekfir Şirkten Beraatin Gereğidir

Bir insan, şirkten tevbe edip ondan teberrî etmedikçe Müslim olmaz. Zira İslam; şirkten arınıp, dini Allah'a halis kılarak O'na *(cc)* teslim olmaktır. Hayatında şirk olan, birden fazla ilaha teslim olmuş olur. Bir olan Allah'a teslimiyeti gerçekleştiremez.

Bu nedenle Allah, müşriklikten kurtulmak isteyene, şirkten teberrîyi şart koşmuştur:

"Şayet (şirkten) tevbe eder, namazı kılar, zekâtı da verirlerse dinde kardeşlerinizdirler. Bilen bir topluluk için ayetleri böyle detaylı bir şekilde açıklarız." [153]

Allah *(cc)* insanları yaratırken iki gruba ayırmış, onlara iman ve küfürle hükmetmiştir:

"Sizi yaratan O'dur. İçinizden kimi kâfir kimi de mümindir. Allah yaptıklarınızı görendir." [154]

Kişi ne yaptığı zaman şirkten tevbe eder? *"Ben şirkten tevbe ettim."* demek yeterli midir?

Bu soruyu Allah Resûlü'ne soralım ve cevabı ondan dinleyelim:

"Bir adam Allah Resûlü'ne geldi ve dedi ki: 'Ey Allah'ın Resûlü! Bana yatağa girdiğimde okuyacağım bir şey öğret.' Allah Resûlü buyurdu ki: 'Kafirûn Suresi'ni oku! Çünkü o şirkten beraattir.' " [155]

Kafirûn Suresi'nde tek kelimeyle dahi olsa *"Şirkten beri oldum."* geçmez. Onun yerine kâfirden, kâfirin şirkinden, Allah'ın dışında taptıklarından ve üzerinde oldukları dinden beri olma vardır.

Demek ki şirkten beri olmak için bunların tümünden beri olmak lazımdır. Ki bu dört beraat de tağutu kapsamaktadır.

Tağutu Tekfir Allah'ın Hükmüne Razı Olmak, O'nun Verdiği İsmi Vermektir

Şu bir gerçektir ki tekfir şer'i bir hükümdür. Şer'i hükümleri koyma hakkı da Allah'ındır. Bizler Allah'ın *(cc)* verdiği tüm hükümlere kayıtsız şartsız iman edip teslim olunca mümin/Müslim oluruz.

"Aralarında hükmetmesi için Allah'a ve Resûlü'ne davet edilen müminlerin sözü: 'İşittik ve itaat ettik.' demeleridir. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." [156]

"Allah ve Resûlü bir şeye hükmettiğinde mümin erkek ve mümin kadının o işlerinde seçim hakları yoktur. Kim de Allah'a ve Resûlü'ne isyan ederse muhakkak ki apaçık bir sapıklıkla sapmıştır." [157]

Bu konuda Allah *(cc)* kesin ve kati hükmünü vermiştir. O'nun indirdikleriyle hükmetmeyen, O'nun yolundan alıkoyan, insanları kendilerine ibadete çağıran tağutların küfrüne hükmetmiştir.

Tağuta Karşı Muamele, Onun Hükmüne Bağlıdır

Tağuta karşı iki temel muamelemiz vardır: Onu inkâr ve ondan içtinap etmek. Bu iki muamele de Kelime-i Tevhid'in temel şartıdır.

İslam dini, insanları ve onlara karşı sorumluluğumuzu verdiği isimlerle belirler. Birine mümin/Müslim ismini vermişse o bizim kardeşimizdir, onu severiz, yardım istediğinde yardım ederiz, onunla nikah akdi gerçekleştirebilir, velisi olur, onun velayetini kabul ederiz, yönetici olursa itaat eder, komutan olursa onun ordusu oluruz.

Kâfir ismi vermişse onu sevmeyiz, kardeş kabul etmeyiz, kız veremeyiz, kız alamayız, yönetici olursa itaat edemeyiz, velimiz olamaz, onun arkasında namaz kılmayız, ölünce istiğfarda bulunamayız, cenaze namazını kılamayız...

Birinin mümin ve kâfir olması dünya ahkâmında yüzlerce hükme etki

eder. Tağuta doğru isim verilmezse onu ilgilendiren hükümlerin hepsi iptal olur, Allah'ın koyduğu sınırlar çiğnenir, pis ile temiz birbirine karışır.

"Falancayı tekfir etmekle eline ne geçer?" sözü cahilce söylenmiş bir sözdür. Şayet bu mesele önemsiz olsaydı, Kur'ân'da iman küfür hükmü olmazdı. Oysa Kur'ân okuyan bir mümin neredeyse her sayfada bu hükümleri okumaktadır. Bunların bazısını birlikte okuyalım:

Allah *(cc)* insanları yaratırken iki gruba ayırmış, onlara iman ve küfür ile hükmetmiştir.

"Sizi yaratan O'dur. İçinizden kimi kâfir kimi de mümindir. Allah yaptıklarınızı görendir." [158]

Allah insanları iki gruba ayırmış ve müminleri hidayet üzere olanlar, kâfirleri de dalalet üzere olanlar diye isimlendirmiştir:

"Allah içlerinden kimisine hidayet bahşetti, kimisine ise sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezip dolaşın ve yalanlayanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın." [159]

İnsanlardan iyi olanlar ile pis olanların ayrıştırılması Allah'ın *(cc)* rızasını celbeden bir ameldir. Müminler temiz, kâfirler ise pistir. Öyleyse bu iki grup birbirinden ayrılmalıdır:

"Bu, Allah'ın temizle pis olanı (mümin ile kâfiri, Allah yolunda harcanan ile batıl yolunda harcananı) birbirinden ayırması, pis olanın tümünü üst üste yığıp cehenneme atması içindir. Bunlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir." [160]

"Hiç (Allah'a) teslim olmuş olanları suçlu günahkârlar gibi kılar mıyız? Ne oluyor size, nasıl hüküm veriyorsunuz?" [161]

"Ateş ehli ile cennet ehli bir olmazlar. Cennet ehli, kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." [162]

Dikkat edilirse Allah *(cc)* iyi ile kötüyü, mümin ile kâfiri, cennet ehli ile cehennem ehlini ayırmıştır. Ve ayırmayanlara da "*Size ne oluyor? Ne biçim hüküm veriyorsunuz?*" diye itirazda bulunmuştur.

Gelin bu konuda son sözü Seyyid Kutub'a *(rh)* bırakalım ve konuyu kapatalım:

"Suçlu günahkârların yolları apaçık belli olsun diye ayetlerimizi işte böyle tafsilatlandırıyoruz." [163]

Seyyid Kutub *(rh)* bu ayetin tefsirinde şunları söyler:

"Oldukça ilginç bir şey... Bu, Kur'ân metodunun inanç ve inançla hareket

etmeye ilişkin stratejisini gözler önüne sermektedir. Kuşkusuz bu metot, sırf salih müminlerin yolunun açıkça belli olması için gerçeğin açıklanıp ortaya konmasını amaçlamaz. Bunun yanı sıra, günahkâr sapıkların yolunun açıkça belli olması için batılın açıklanıp ortaya konmasını da amaçlamaktadır. Çünkü günahkârların yolunun açıkça belli olması, müminlerin yolunun açık seçik belli olması için bir zorunluluktur. Bu kural, yol ayrımını belirleyen bir çizgi konumundadır. Küfrün, kötülüğün ve suçluluğun açığa çıkarılması imanın, hayrın ve iyiliğin netleşmesi için zorunludur. Suçluların yolunun açık seçik belli olması ayetlere ilişkin ilahi açıklamanın hedeflerinden biridir. Çünkü suçluların konumları ve yollarına ilişkin olarak beliren herhangi bir karanlık nokta ve kuşku, müminlerin konumlarına ve yollarına yansır. Çünkü bunlar birbirlerine karşı duran iki sayfa, birbirlerine aykırı iki yoldur. Bu yüzden renklerin ve çizgilerin açığa kavuşması kaçınılmazdır."

"Bundan dolayı, her İslami hareketin müminlerin yolunu ve suçluların yolunu belirlemekle işe koyulması gerekmektedir. Müminlerin yolunu ve suçluların yolunu tanımlamak ve müminlerin ayırıcı özellikleriyle suçluların ayırıcı özelliklerini belirlemekle başlamalıdır. Ama realiteler dünyasında, teoriler dünyasında değil… Böylece İslam davasının mensupları; yollar birbirine benzemeyecek, müminlerle suçlular arasındaki işaret ve çizgiler birbirine girmeyecek şekilde müminlerin yolu, hareket metodu ve belirtileri ile suçluların yolu, hareket metodu ve belirtileri belirlendikten sonra çevrelerindeki insanlardan hangisinin suçlu müşrik olduğunu bilmiş olurlar."

"İslam'ın; şirk, putperestlik, Allah tanımazlıkla, semavi bir temele dayanmakla beraber beşerî tahrifatların değiştirip bozduğu tahrif olmuş dinle karşılaştığı sıralarda... Evet, İslam'ın bu gruplar ve akımlarla karşılaştığı sıralarda salih müminlerin yolu ile kâfir ve suçlu müşriklerin yolu açık açık gözler önündeydi. Birbirlerine karışmalarına imkân yoktu."

"Ancak bugün için gerçek İslami hareketlerin karşı karşıya kaldığı sorun, bunlardan hiçbiri değildir. Sorun, Müslim sülalelerden gelen milletlerin, Allah'ın dininin egemen olduğu ve onun şeriatının hükmettiği zamanlarda İslam yurdu olan ülkelerin varlığında somutlaşmaktadır. Sonra bu ülkeler ve milletler gerçek İslam'ı hayattan uzaklaştırıp isim olarak ilan ediyorlar. İnanç açısından İslam'ı din olarak benimsediklerini sanmalarına rağmen inanç ve realite olarak İslam'ın prensiplerini inkâr ediyorlar. Çünkü İslam, Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik etmektir. Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik ise yüce Allah'ın tek başına evrenin yaratıcısı olduğuna ve orada dilediği gibi tasarrufta bulunduğuna, kulların ibadet kastı taşıyan davranışlarını ve

hayatla ilgili eylemlerini sadece O'na sunacaklarına, kulların yasalarını sadece O'ndan edineceklerine, hayatlarına ilişkin konularda tek başına O'nun hükümlerine boyun eğeceklerine inanmakta somutlaşmaktadır. Kim -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etmezse hiçbir zaman şehadet getirmemiş ve İslam'a girmemiş demektir. Adı, lakabı ve soyu ne olursa olsun... Hangi bölgede -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etme gerçeği gerçekleşmezse o bölge hiçbir zaman Allah'ın dinini din edinmemiş ve asla İslam'a girmemiş demektir."

"Bugün yeryüzünde isimleri Müslim ismi, kendileri de Müslim bir sülaleden gelen milletler vardır. Yine bir zamanlar İslam yurdu olan birtakım ülkeler vardır. Ancak bu milletler, günümüzde -bu anlamda- Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahitlik etmedikleri gibi bu ülkeler de, bu anlamın gereği olarak günümüzde Allah'ın dinini din edinmiyorlar..."

"İşte gerçek İslami hareketlerin bu ülkelerde bu milletlerle karşılaşırken önüne çıkan büyük zorluk budur. Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk bir yandan 'Allah'tan başka ilah yoktur.' ilkesinin ve İslam'ın anlamının etrafını, diğer yandan şirk ve cahiliye anlamlarının etrafını kuşatan belirsizlik, kapalılık ve karışıklıktır."

"Bu hareketlerin karşı karşıya kaldığı en büyük zorluk salih Müslimlerin yolu ile suçlu müşriklerin yolunun açık açık belli olmaması, işaret ve özelliklerin karışması, isim ve sıfatların birbirine girmesi, yolların ayrılış noktasını seçemeyecek kadar bir şaşkınlığın egemen olmasıdır."

"İslami hareketlerin düşmanları bu gediği çok iyi biliyorlar. Bu yüzden gediğin biraz daha genişlemesi, sorunun laçkalaşması, birbirine girip karmakarışık olması için yoğun çaba sarf etmektedirler. Öyle ki gerçek sözü açıkça söylemek insanı, alnından ve ayaklarından bağlayan bir töhmete düşürür. 'Müslimleri tekfir ediyorlar.' töhmetine... İslam ve küfür konusunda hüküm verme, bu konuda insanların örf ve geleneklerine başvurma sorununa dönüşür, yüce Allah'ın ve Peygamberi'nin -salât ve selam üzerine olsun- sözlerine değil..."

"İşte en büyük zorluk budur. Bu, her nesilden Allah davasının taraftarlarının aşması zorunlu olan bir engeldir."

"İnsanları Allah'ın yoluna davet edenler, gerçek ve kesin sözü söyleme konusunda uzlaşmaya, yağcılığa yeltenmemelidirler. İçlerinde bir korku ve endişe duymamalılardır. Kınayanın kınamasından ya da 'Bakın, Müslimleri tekfir ediyorlar.' diye bağıran çığırtkanlardan etkilenmemelilerdir." [164]

d. Ebedî Bir Kin ve Düşmanlık

"... Bizimle sizin aranızda tek olan Allah'a iman edinceye kadar ebedî bir düşmanlık ve ebedî bir kin baş göstermiştir."

Daha sonra tevhid ehli, bunlara karşı sonsuz kin ve düşmanlık besleyecektir. Ayetin orijinalinde *"beda"* kelimesi kullanılmıştır. Yani açığa çıkmak ve belirmek. Yine ayet kin ve düşmanlığı ayırmıştır. Çünkü kin kalpte olan, düşmanlık ise zahirî bir eylemdir. Yani muvahhid olan insan bunlara kalbiyle kin beslemek ve buğz etmekle yetinmeyecek, aynı zamanda bunlara açıktan düşmanlık da edecektir.

Bu kin ve düşmanlığın sebebi dünyalık veya şahsi sorunlar değildir. Bu eylem sadece iman ve küfür sebebiyledir. Ta ki o müşrikler, tek olan Allah'a iman edip O'na şirk koşmayıncaya dek...

Çünkü tevhid, kalpteki duygular da dahil tüm eylem ve söylemlerin yalnızca Allah'a yönelmesi ve yalnızca Allah *(cc)* için olmasıdır.

Tevhid ehli müminin sevgisine ve buğzuna, dostluğuna ve düşmanlığına Allah *(cc)* karar verir.

Onun dostu Allah'tır, Resûlü'dür ve müminlerdir. Düşmanı tağuttur ve tağutun kullarıdır.

Şayet onlar şirke son verir, tevhidle Allah'a yönelirse, müminin kardeşi olurlar. Yüzlerce mümini öldürmüş, yurtlarından sürmüş, her türlü işkenceyi yapmış olsalar da... Onun defterinde geçmişin hesabı ve şahsi intikam duyguları yoktur. Onun kalbinde Allah'a tevhidle teslim olanlar ve O'na *(cc)* şirk koşanlar vardır...

İbrahim'in *(as)* Fiilî Mücadelesi

İbrahim *(as)*, tağutlarla sözlü mücadele ile yetinmemiş, onlara karşı fiilî mücadelede de bulunmuştur:

"Büyük put hariç hepsini paramparça etmişti. Belki (neler olduğunu büyük puta) danışırlar diye..." [165]

Tağut, İslam açısından münkerlerin en büyüğüdür. Her münkerde olduğu gibi asıl olan onun izale edilmesi, yeryüzünden silinmesidir. Allah Resûlü *(sav)* şöyle buyurur:

"Sizden biri bir münker görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet buna gücü yetmezse diliyle değiştirsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle (buğzetsin). Bu, imanın en zayıf hâlidir." [166]

Tağutun el ile izale edilmesi, İslam'ın zirvesi olan cihattır. Müminler güçlerinin zirvesine ulaşır, İslami bir yönetime ve İslami bir sancağa

sahip olurlarsa, cihad onların üzerine farzdır.

İslami cihadın gayesi, insanlığı kula kulluktan (yani tağuttan) kurtarıp bir olan Allah'a *(cc)* kul yapmaktır. Din, Allah'ın oluncaya ve yeryüzünde fitnenin hiçbir çeşidi kalmayıncaya dek bu fariza devam edecektir.

"Fitne/şirk sonlanıncaya ve din/otorite Allah'a ait oluncaya dek onlarla savaşın. Yaptıklarına son verirlerse zalimlerden başkasına düşmanlık yoktur." [167]

Müminler, İslami bir yönetime ve İslami bir sancağa sahip değilse -bugün olduğu gibi- tağuta karşı dil ile mücadele ederler. Allah'ın *(cc)* onun hakkındaki hükmünü beyan eder, toplumu aydınlatır, ona ve batıl düzenine karşı dil ile cihad ederler.

Buna da gücü yetmeyen, kalbinden buğzeder. Bu, imanın en zayıf hâli olsa da önemlidir. Çünkü el ve dil ile tağuta karşı mücadele etmeyenler, zamanla çoğunluğa uyup ona sevgi besleyebilir, münkere karşı duyarsızlaşabilirler. Böyle bir durum, imanın felaketi olur. İleride geleceği gibi tağutlara sevgi beslemek, *"Lailaheillallah"*ı bozan unsurlardandır. Buna binaen, hiçbir şey yapamayan ona buğzetmekle mükelleftir.

C. Tağuta İman Edenler

Bir insan ya Allah'a iman edip tağutu inkâr eder, ya da tağuta iman edip Allah'ı *(cc)* inkâr eder. Bunun ortası yoktur.

"Kendilerine Kitap'tan pay (ilim) verilen kimseleri görmedin mi? Onlar cibte ve tağuta iman ediyorlar ve kâfirler için: 'Bunlar, müminlerden daha doğru bir yol üzeredir.' diyorlar." [168]

Tağuta iman edenler, onu inkâr etmeyen ve onun safında yer alan herkestir. Bunların *"Ben tağuta iman ettim."* demesine gerek yoktur. Tağutu reddetmeyen, bu durumu nasıl isimlendirirse isimlendirsin, şeriat nezdinde tağuta iman etmiştir. Zira ayetin haklarında indiği kimseler Ehl-i Kitab'ın kanaat önderleri ve âlimleridir. Onlar tağuta iman etme töhmetini asla kabul etmezler. Ancak fiilen tağutu inkâr etmediklerinden, İslam, onları tağuta iman etmekle suçlamıştır.

Yukarıdaki ayet, tağuta iman edenlerin değişmez bir vasfını ifşa etmiştir. O da kâfirleri müminlere tercih etmek, kâfirlerin daha doğru bir yol üzere olduğunu iddia etmektir.

Kâfirlerin yolunu müminlerin yoluna tercih etmek, onların dertlerini müminlerin dertlerine öncelemek, onların metodunu müminlerin

metodunun önüne geçirmek aynı sıfatın farklı tezahürleridir.

Bir insan, Allah'ın *(cc)* müminler için çizdiği mücadele metodunu terk eder, batı dünyasından ithal -demokratik seçimler, liberal kuruluşlar gibi- metotlarla mücadele eder ve buna da *"İslami Mücadele"* derse bu, onun tağuta iman ettiğini gösterir.

İslam coğrafyasında her gün öldürülen yüzlerce insanı, yıkılan şehirleri, çiğnenen namusları görmez, Yahudi ve Hristiyanların kıymetli canlarına (!) göz yaşı döker, ah vah ederse bu, onun tağuta imanındandır.

2. Şart: Bu Kelimeyi İlim Üzere Söylemek

Kelime-i Tevhid'in sıhhat şartlarında biri ilimdir. Yani bu kelimeyi söyleyenin neyi reddettiğini ve neyi kabul ettiğini bilerek söylemesidir.

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ

*"**Bil ki** şüphesiz, Allah'tan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. Kendi günahların, mümin erkek ve mümin kadınların (günahları) için bağışlanma dile."* [169]

Ayette Allah, Resûlullah'tan Kelime-i Tevhid'i ilim üzere söylemesini ve idrak etmesini ister. *"Bil ki, Allah'tan başka ilah yoktur."* diye ferman buyurur. Bu ayetten anlaşılan şudur: İlim üzere bu kelimeyi söylemek *"Lailaheillallah"*ın şartlarındandır.

Allah Resûlü *(sav)* şöyle buyurur:

مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَخَلَ الْجَنَّةَ

*"Kim Allah'tan başka ilah olmadığını **bildiği hâlde** ölürse cennete girecektir."* [170]

Kelime-i Tevhid'in dünyada ve ahirette geçerli olabilmesi ve sahibine faydalı olması için ilim üzere söylenmiş olması lazımdır.

Kişinin manasını bilmeden söylediği bir sözün bağlayıcılığı yoktur. Mesela, adamın biri, dilini bilmediği yabancı uyruklu bir bayanla evlense ve çevresindekilerden biri ona *"Seni boşadım."* sözünü öğretse ve dese ki: *"Bunu eşine söyle bu güzel bir anlam ifade eder."* O da eşine *"Seni boşadım."* diye defalarca söylese kadın şeriat kadısının yanına gelip eşim beni boşadı dese hepimiz biliriz ki kadı onları boşamaz. Çünkü adam ne söylediğinin farkında değildir. Manasını bilmediğinden ne dünyada ne ahirette bu söz geçerli olmaz. *"Lailaheillallah"* da böyledir. Manası

bilinmeden söylenirse sahibine faydası olmaz.

Kelime-i Şehadet, İlim Şartına Delalet Eder

Bizler, İslam dinine girerken Kelime-i Şehadet getiririz: *"Şahitlik ederim ki; Allah'tan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. Şahitlik ederim ki Muhammed, O'nun kulu ve elçisidir."* Allah *(cc)* şahitlik kelimesini seçmiştir. Bunun özel bir nedeni vardır. Arap lügatinde şahitlik *"şe-hi-de"* kökünden türer. Bu kök üç temel anlama sahiptir: Hazır bulunmak, ilim sahibi olmak ve bildirmek/ilan etmek.[171]

Bir insan bir şeye şahitlik ediyorsa olaya tanık olmalı, orada hazır bulunmalıdır. Gözüyle görmeli, olaya dair bilgi/ilim sahibi olmalıdır. Sonra bu bilgisini başkalarına haber vermeli, bildirmelidir. İnsan, tanık olmadığı ve bilgisi olmayan bir konuda konuşursa yalancı şahitlik yapmış olur.

Allah'ın *(cc)* uluhiyetine şahitlik eden kimse, neye şahitlik ettiğini biliyor, gözüyle görmüşçesine bilgiye dayalı konuşuyorsa bu şahitliği geçerlidir. Aksi hâlde geçersiz bir şahitlik olur.

Yüce Allah, kullarından bilerek hakka şahitlik etmelerini ister.

"Onun dışında dua ettikleri, şefaat yetkisine sahip değillerdir. Ancak bilerek hakka şahitlik edenler müstesna." [172]

Müşriklerin dua ettiği sahte/batıl ilahlar, şefaat yetkisine sahip değildir. Kendisine şefaat hakkı verilecek olanlar, bilerek hakka şahitlik edenlerdir.

Kişi nasıl bilerek hakka şahitlik eder?

"Basiret ve ilim üzere şahitlik yaparsa..." [173]

"Vahdaniyeti yalnızca Allah'a has kılıp, bunu ilim ve yakin üzere yaparsa..." [174]

Tevhid Bilgisi Fıtridir

Yüce Allah kullarını yaratmadan önce henüz ruhlar âlemindeyken onlardan tevhide dair söz almıştır.

"(Hatırla!) Hani Rabbin Âdemoğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendilerine şahit tutarak: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' demişti. Demişlerdi ki: 'Evet! (Sen bizim Rabbimizsin!) Şahit olduk.' (Bu,) kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik.' dememeniz içindir. Ya da: 'Babalarımız daha önce şirk koşmuştu. Biz ise onlardan sonra gelen (ve onları taklit eden) bir nesiliz. Batıl ehlinin yaptıkları yüzünden bizi helak mı edeceksin?' dememeniz

içindir." [175]

Buna misak/söz ayeti diyoruz. İnsanlar henüz dünyaya gelmeden kendilerinden bu sözün alınma nedeni mazeretleri ortadan kaldırmaktır. Kıyamet günü *"Biz bundan habersizdik."* veya *"Biz atalarımızı taklit ettik."* demesinler diye Allah *(cc),* insanlardan söz almıştır.

Yüce Allah, bu bilgiyi fıtrat olarak insanın benliğine yerleştirmiştir. Her insan, Allah'ı birleme, yalnızca O'na *(cc)* ibadet etme ve hiçbir şeyi O'na *(cc)* ortak koşmama fıtratıyla dünyaya gelir:

"Yüzünü (hiçbir şeyi Allah'a ortak koşmayan muvahhid) bir hanif olarak dine çevir. Allah'ın insanları yarattığı fıtrata (uy). Allah'ın yaratmasında değişiklik yoktur. (Herkesi tevhid fıtratı üzere yaratmıştır.) İşte dosdoğru din budur. Ancak insanların çoğu bilmezler." [176]

İnsanların bu sözü ve fıtratlarındaki bilgiyi hatırlamıyor oluşu, ilgisizliklerinden, düşünmüyor olmalarındandır. Her insan fıtratı ve aklıyla bilir ki biri ona iyilik yapıyorsa teşekkürü hak eder. Teşekkür etmemek veya iyiliği yapandan başkasına teşekkür etmek nankörlüktür. Bunu öğrenmek için özel bir bilgiye, eğitime, muallime ihtiyaç yoktur. Doğal olarak yaratıcı Allah ise ibadetler de O'na *(cc)* yapılmalı, O'nun dışındaki varlıklara yapılmamalıdır.

Yine her insan fıtratıyla bilir ki; bir şey birinin mülkü ise mülkünde dilediği gibi tasarruf eder. Ona rağmen, ondan izinsiz, ona ait bir şeyde tasarruf etmek gasptır, zulümdür, haksızlıktır. Bu bilgi için özel eğitime ve muallime ihtiyaç yoktur. Gökler ve yer Allah'ın mülkü ise -ki her insan bunu kabul etmektedir- mülkünde otorite, egemen, yetki sahibi olan Allah'tır. O'na rağmen O'nun *(cc)* yasalarına aykırı kanun yapanlar, yetki gaspında bulunmakta, zulmetmektedirler.

Tevhid bilgisinin fıtri olmasından kasıt budur. İnsanın bunu anlaması için düşünmesi, dertlenmesi, ilgi duyması gereklidir. 600 yıl boyunca peygamber gelmemiş fetret döneminde, bazı insanların tevhidi bulması, hanif birer muvahhid olmaları, fıtrat bilgisinin peşine düşmeleri sebebiyledir. Onlar, düşünüp dertlendikleri için tevhidi yaşayabilmişlerdir. Atalar dinine tabi olan, aklını kullanmayan, vicdanın sesine kulak vermeyenler ise babalarının yolundan giderek şirk koşmuşlardır.

"... Zeyd bin Amr bin Nufeyl, Kureyşlileri (putları kurban) kesmeleri nedeniyle ayıplar, onlara şöyle derdi: Koyunu yaratan Allah, gökten onun için su indiren

Allah, o yerde (beslensin diye) ot bitiren Allah... Oysa siz koyunu putlara kesiyorsunuz..." [177]

Ne kadar açık ve net bir delil! Koyunu yaratan, onun için su indiren, ot bitiren Allah... Bunu her insan fıtratı ile bilir, kabul eder. Öyleyse niye Allah'a değil de; taşa, puta, yatıra keser?

Bir başka yerde şöyle diyordu:

"Bir tek Rabbe mi tapayım, yoksa bin tane Rabbe mi? Ben deniz rızıklarının taksiminde Lat ve Uzza'yı terk ettim..." [178]

Hangi insana sorarsanız sorun, cevap değişmez! Bir bölgenin tek yöneticisi mi olmalı, onlarca yüzlerce yönetici mi olmalıdır? Her insan, fıtratı ve aklıyla birden fazla yöneticinin kaosa neden olacağını bilir. Tercihini tek yöneticiden yana kullanır.

Ancak bunun için düşünmesi, akletmesi lazımdır. Kâinata Allah'ın kanunları mı hükmetmeli, yüzlerce seçilmişin heva ve hevesi mi? İnsan, bunu sorgularsa doğru bilgiye ulaşır.

Sonuç olarak diyoruz ki, tevhid bilgisi fıtridir. Her insan özünde bu bilgiyi taşır ve bu bilgiyle dünyaya gelir:

"Her çocuk fıtrat üzere doğar. (Daha sonra) ebeveyni onu Yahudileştirir, Hristiyanlaştırır ve Mecusileştirir..." [179]

Kimisi bu bilginin peşine düşer, sorgular, düşünür ve genel anlamda tevhide ulaşır. Kimisi fıtrat bilgisiyle resûllerin davetini birleştirir, tafsilatlı olarak tevhidi anlar ve yaşar.

Rabbimizin bildirdiği gibi, çoğunluk ise düşünmez, akletmez, atalar yoluna tabi olur. Ne fıtratın sesine ne de resûllerin çağrısına kulak verir. Bulduğuyla yetinir, çoğunluğa uyar ve fıtrattan, tevhidden sapar.

"Şayet yeryüzündeki çoğunluğa uyarsan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar. Onlar, sadece zanna uyarlar ve yalnızca tahminle iş yaparlar." [180]

"De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da bakın (bakalım) öncekilerin akıbeti nasıl olmuş? Onların çoğu müşriklerdi." [181]

"Andolsun ki onlardan önce, evvelkilerin çoğu da sapmıştı." [182]

Günümüz İnsanı Tevhidden Yüz Çevirmiştir

Allah'a hamd olsun, bugün Kur'ân ve Resûl'ün *(sav)* beyanı tüm dünyaya yayılmıştır. Her insanın ulaşması kolaydır. İnsanoğlu fıtrat bilgisinin peşine düşmese de tevhidi kati ve açık delillerle anlatan Kur'ân ve sünnet mevcuttur:

"De ki: 'Kimin şahitliği en büyüktür?' De ki: 'Allah benimle sizin aranızda şahittir. Sizi ve kime ulaşırsa onu uyarmam için bu Kur'ân bana vahyedildi. Yoksa siz, Allah'la beraber başka ilahların olduğuna mı şahitlik ediyorsunuz?' De ki: 'Ben şahitlik etmem.' De ki: 'Ancak O, tek bir ilahtır ve şüphesiz ki ben, O'na ortak koştuklarınızdan berîyim/ uzağım.' " [183]

"De ki: 'Tam/apaçık/en üstün/en etkili hüccet Allah'a aittir. Şayet dileseydi hepinizi hidayet ederdi.' " [184]

"Müjdeleyici ve uyarıcı resûller (gönderdik). Ta ki resûllerden sonra insanların Allah'a ('bilmiyorduk, duymadık' gibi bahane olarak) sunacakları bir hüccetleri kalmasın. Allah (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir." [185]

Kitab'ın apaçık delilleri ve resûllerin aydınlatıcı yoluna rağmen insanlar dine karşı ilgisizdir. Dün olduğu gibi bugün de fıtrattan ve şer'i delillerden yüz çevirmişlerdir. Atalarından bulduklarına tabi olmuş, sorgulamadan, düşünmeden, bulduklarıyla yetinmişlerdir.

Hiç şüphesiz bu, ilkinden daha büyük bir cürüm, daha ağır bir suçtur. Bu davranışın şer'i ismi, i'rad/yüz çevirme küfrüdür. Allah'ın dininden, Kitabı'ndan, şer'i, akli, kevni delillerden yüz çevirme küfrü...

Rabbimiz onlar hakkında şöyle buyurur:

"Onlara ne oluyor ki öğütten yüz çeviriyorlar? Âdeta ürkmüş yaban eşekleri gibidirler. Aslandan (korkup) kaçan." [186]

"Kim de zikrimden (göndereceğim Kitaplardan) yüz çevirirse, şüphesiz ki ona sıkıcı/dar bir hayat vardır ve kıyamet gününde onu kör olarak diriltiriz." [187]

"Rabbinin ayetleri kendisine hatırlatıldığı hâlde yüz çeviren ve elleriyle (yapıp) takdim ettiğini unutandan daha zalim kim olabilir? Şüphesiz ki anlamamaları için kalplerine perde germiş kulaklarına da ağırlık koymuşuzdur. Sen onları hidayete çağırsan bile ebediyen doğru yolu bulamazlar." [188]

"Gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri ancak hak ile ve belirlenmiş bir süreye kadar yarattık. Kâfirler, uyarıldıkları şeyden yüz çeviren kimselerdir." [189]

Fıtratında olan tevhidî bilgiyi düşünmeyen, sorgulamayan, kevni deliller üzerinde kafa yormayan insan suçludur. Çünkü Allah'ın fıtratına kayıtsız kalmıştır. Kur'ân ve resûllerin daveti ulaştığı hâlde ilgisiz kalan, hazır tevhidi bilgiye kulak tıkayan, yüz çeviren ise daha büyük bir suçludur.

3. Şart: Bu Kelimeyi Şek ve Şüpheye Kapılmadan Yakin Üzere Söylemek

Kelime-i Tevhid'in şartlarından biri de bu kelimeyi yakin üzere, şek ve şüpheye düşmeden söylemektir.

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُوْلَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

*"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Resûlü'ne iman etmiş, sonra da **şüpheye düşmeden** Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad etmişlerdir. Bunlar, sadık olanların ta kendileridirler."* [190]

Bir grup bedevi, iman ettiklerini iddia ederler. Allah *(cc),* onların henüz iman etmediğini, zahiren İslam'ı kabul etseler de gerçek imanın kalplerine yerleşmediğini bildirir:

"Bedeviler: 'İman ettik.' dediler. De ki: 'İman etmediniz. Fakat 'teslim olduk' deyin.' (Çünkü) iman henüz kalplerinize girmiş değildir. Şayet Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederseniz (Allah,) amellerinizden hiçbir şey eksiltmez. Şüphesiz ki Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir." [191]

Hemen akabinde kimlerin gerçek mümin olduğunu açıklar. Buna göre gerçek mümin, iman ettikten sonra şüpheye düşmeyen, yakinini koruyan kimsedir.

Allah Resûlü *(sav)*, hangi Kelime-i Tevhid'in insanı cennete sokacağını anlatırken şöyle buyurdu:

أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ لاَ يَلْقَى اللَّهَ بِهِمَا عَبْدٌ غَيْرَ شَاكٍّ فِيهِمَا إِلَّا دَخَلَ الْجَنَّةَ

*"Kim Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim, O'nun Resûlü olduğuma şehadet ederse ve bu kelimede **şüphe duymadığı hâlde** Allah'a kavuşursa cennete girecektir."* [192]

Yakin Üzere Kalmak İçin Ne Yapmalı?

a. İlim Öğrenmek

Kelime-i Tevhid'in sahibine fayda vermesi için ilk söylediğimiz andan

son nefese kadar onun yakin şartını korumak zorundayız. Bunun yolu ise şer'i ilimdir. Delilleri kati, açık ve anlaşılır olan Kitab'ı ve Resûl'ün *(sav)* açıklamalarını anlayarak okumaya çalışmaktır. Çünkü yakin ilmin, zan ve şüphe cehaletin kardeşidir. Allah *(cc)* Kur'ân'ı şifa kılmıştır.

"De ki: 'Ey insanlar! Şüphesiz ki size, Rabbinizden bir öğüt, sinelerde olan (manevi hastalıklara) şifa, müminler için de hidayet ve rahmet olan (bir Kitap geldi).' " [193]

Kalpler beden gibidir, hastalanır bazen. Kalbe isabet eden en tehlikeli hastalık, şüphedir. Zira insanın imanını boşa çıkarır, *"Lailaheillallah"* sözünü bozar. Kur'ân ise sinelerde yer eden manevi hastalıklara şifa olsun diye indirilmiştir. Kalpler şüpheye düştüğünde, onun apaçık, etkili hüccetleri kalbi onarır, bir tiryak gibi şifa verir:

"De ki: 'Tam/apaçık/en üstün/en etkili hüccet Allah'a aittir. Şayet dileseydi hepinizi hidayet ederdi.' " [194]

Kalpler yolunu kaybeder bazen. Karanlıklar içinde kalır. Neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda kafası karışır insanın. Kur'ân'ın nur olan ayetleri karanlıkları aydınlatır. Allah *(cc)* kulunu karanlıklardan aydınlığa çıkarır:

"... Şüphesiz ki size, Allah'tan bir nur ve apaçık/açıklayıcı bir Kitap geldi. Allah onunla (Kitap ve Resûl'le), rızasına uyanları yolun en doğru olanına iletir, onları izniyle karanlıklardan aydınlığa çıkarır ve dosdoğruyola hidayet eder." [195]

b. Allah'tan Yardım İstemek

Mümin, hidayetten sonra sapmamak için Rabbine çokça yalvarır. Zira El-Hâdî olan Allah'tır. Kulu hakka hidayet eder. El-Hafîz olan da Allah'tır. Kulu maddi ve manevi hastalıklardan muhafaza eder.

Bu nedenle hidayeti O'ndan *(cc)* istediğimiz gibi hidayetten sonra sapmamayı, ayaklarımızın ve kalplerimizin sabit kalmasını da O'ndan *(cc)* isteyeceğiz:

"Rabbimiz! Hidayet ettikten sonra kalplerimizi eğriltme. Bize kendi katından bir rahmet ver. Şüphesiz ki sen, (karşılıksız olarak kullarına hibe eden) El-Vehhâb'sın." [196]

Peygamberimizin sürekli yaptığı dualardan biri şuydu:

"Ey kalpleri evirip çeviren Allah'ım! Kalplerimizi taatin üzere kıl." [197]

"Ey kalpleri evirip çeviren! Kalbimi dinin üzere sabit kıl." [198]

c. Şüphe Ehlinden Uzak Durmak

Şüphe ve yakin bulaşıcıdır. Yakin ehliyle oturursanız, onların yakininden; şüphe ehliyle oturursanız, onların şüphelerinden size bulaşır. Bu nedenle İslam sıdk ehliyle, Rabbin rızasını umanlarla birlikte bir arada olmamızı ister:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkup sakının ve sadıklarla beraber olun!" [199]

"Sabah akşam Rablerinin rızasını umarak O'na dua edenlerle beraber sabret. Dünya hayatının süsünü isteyerek gözünü onlardan ayırma. (İlgin, alakan onlar üzerinde olsun.) Kalbini zikrimizden gafil bıraktığımız, hevasına uyan ve işleri hep aşırılık olan kimseye itaat etme." [200]

Allah, ayetleri hakkında bilgisizce konuşan, açık ve anlaşılır muhkem ayetleri bırakıp müteşabih ayetlere dalan insanlardan uzak durmamızı emreder:

"Ayetlerimize (alaya alma ve yalanlamayla) dalanları gördüğünde -başka bir söze dalıncaya dek- onlardan yüz çevir. Şayet şeytan sana unutturursa hatırladıktan sonra zalimler topluluğuyla beraber oturma!" [201]

"Kur'ân'ın müteşabih ayetlerine uyanları görünce, bunlar Allah'ın isimlendirdiği kimselerdir. Onlardan sakın." [202]

Bazı insanlar ve ortamlar bataklık gibidir. Yanlarına oturduğunuzda içiniz daralır, kafanız karışır, dinî konular konuşuluyor olmasına rağmen kalp katılaşır. Çünkü müteşabih ayetlerden, fayda vermeyen ilimden, bilgisizce Allah'ın ayetlerinden konuşuyorlardır. Bazı ortamlar ve insanlar ise dingin bir deniz gibidir. Konuştukça huzur dolarsınız, sineniz genişler, kalbiniz yumuşar ve mutmain olur. Çünkü açık ve anlaşılır muhkem ayetlerden, bizi Allah'a *(cc)* yakınlaştıran faydalı bilgiden, ilim ve hidayet üzere Allah'ın *(cc)* ayetlerinden konuşuyorlardır.

Allah'ın *"Onlardan yüz çevir"*, Resûlü'nün *"Onlardan sakın"* dediği insanlara yönelir ve onlardan sakınmazsak bu, dinimize fitne ve kalbimize şüphe olarak dönecektir. Bu konu üzerinde hassasiyetle duralım. Konu o denli önemlidir ki Allah *(cc)*, Resûlü'nü dahi bu konuda uyarmıştır.

"(Öyleyse) sabret! Şüphesiz ki Allah'ın vaadi haktır. Yakinen inanmayanlar sakın seni gevşekliğe sevk etmesinler." [203]

Akla Gelen Vesveseler Kelime-i Tevhid'e Zarar Verir mi?

Akla gelen vesveseler Kelime-i Tevhid'e zarar vermez. Çünkü vesvese

bir düşüncedir. Kalpte yer edip inanca dönüşmediği müddetçe kişiye zarar vermez. *"Lailaheillallah"*a zarar veren şüphe, kalpte yer etmiş ve inanca dönüşmüş belirsizlik ve şüphedir.

Allah Resûlü şöyle buyurur:

"Allah, içinden geçen (vesveselerle) ***amel etmediği*** *ve* ***konuşmadığı*** *müddetçe ümmetimi bağışlamıştır."* [204]

Vesvese şeytandandır ve önüne geçmek mümkün değildir. İmanları dağ gibi sabit, Allah'ın kendilerinden razı olduğu ashap dahi vesveseye düşmüştür. Ancak vesvese imanlarına zarar vermemiştir:

"Ashaptan bazıları Allah Resûlü'ne geldiler. Ona sordular: 'Nefsimizde içimizden birinin asla dile getiremeyeceği (çirkin) düşünceler oluyor (ne dersin?)' Allah Resûlü şöyle buyurdu: 'Bu imanın en açık hâlidir.' " [205]

Buradan anlıyoruz ki sahabe de bazı vesveselere düşmüştür. Dile getirmekten korktukları, tehlikeli düşünceler akıllarına gelmiştir.

Allah Resûlü *(sav)*, bu düşüncelerinden dolayı, onları kınamamış, teskin etmiştir.

Zira onların bu düşüncelerden rahatsız olması, konuşmaktan dahi imtina etmesi, bunun kalpte yer eden bir şüphe olmadığını gösterir. Onların hissettiği bu rahatsızlık da imanın en açık hâlidir. İman sahipleri, selim kalpler ve Allah'ı hakkıyla takdir edenler bu düşüncelerden rahatsız olurlar.

Aklımıza Bir Vesvese Geldiğinde Ne Yapabiliriz?

- Vesveseyi dillendirmemek ve onunla amel etmemek.

"Allah, içinden geçen (vesveselerle) amel etmediği ve konuşmadığı müddetçe ümmetimi bağışlamıştır." [206]

Yukarıda ashaptan örnek verdik. Onlar vesveseye düştüklerini söylemiş fakat vesvesenin ne olduğunu belirtmemişlerdir. Çünkü vesveseyi dillendirmek, onun kalpte iyice yer etmesine sebep olur. Kalptekiler dile geldiği gibi dilde olanlar da kalbe gider. Düşünce dile geldikçe sarsılmaz bir inanca dönüşür. Vesveseyi dillendirmek insanın kendi kalbini zehirlemesidir. Vesveseyi dillendirmek, onun başkalarına zarar vermesine neden olur. Çünkü kalpler birbirinden etkilenir. Dile gelen hayır, kalplere tesir ettiği gibi şer de kalplere tesir eder.

- Allah'a sığınmak ve o düşünceyi terk etmek.

"Şeytan sizden birine gelir. 'Bunu kim yarattı?', 'Şunu kim yarattı?' der.

*Nihayet 'Allah'ı kim yarattı?' diye sorar. Bu duruma gelen **Allah'a sığınsın** ve **(o düşünceye) son versin.**"* [207]

Vesvese şeytandandır. Ondan korunmanın yolu Allah'a *(cc)* sığınmaktır. Allah *(cc)* kendine sığınanları zayi etmeyecek, şeytanın eline terk etmeyecektir. Yeter ki kul, içtenlikle O'na *(cc)* yönelsin.

Kişi, vesvese getiren düşünceyi terk edip başka şeyler düşünmelidir. Vesveseye engel olamayabiliriz. Ancak onun peşine takılıp takılmamak bizim elimizdedir. Ortam değiştirebilir, farklı şeyler düşünebilir, çeşitli meşguliyetlerle vesvese getiren düşünceyi terk edebiliriz. Şu bir kesindir ki vesvese bataklık gibidir. Düşündükçe insanı içine çeker. Akıllı insan onun peşine düşmez, şer'i sebeplerle ondan korunur.

• İhlâs Suresi'ni okuyup, sol tarafa tükürmek

Allah Resûlü (sav) "Allah'ı kim yarattı?" sorusuna karşılık şu tavsiyede bulunur:

"Bunu söylediklerinde, İhlâs Suresi'ni oku, sol tarafa üç defa tükür ve şeytandan Allah'a sığın..." [208]

• Hadîd Suresi 3. ayetini okumak

Ebu Zumeyl *(rh)*, Abdullah b. Abbas'a *(ra)* aklına gelen şüpheleri sorar. İbni Abbas *(ra)* Hadîd Suresi 3. ayeti okumasını tavsiye eder.[209]

"O, (öncesi olmayan) El-Evvel'dir, (sonrası olmayan) El-Âhir'dir, (her şeyin üzerinde ve varlığının delilleri apaçık olan) Ez-Zâhir'dir, (aklın hakikatini tam idrak edemediği) El-Bâtın'dır ve O, her şeyi bilendir." [210]

4. Şart: Bu Kelimeyi İhlas ve Doğruluk Üzere Söylemek

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

"Hâlbuki onlar, ancak dini O'na halis kılan hanifler olarak Allah'a ibadet etmekle emrolundular." [211]

Hadis-i şerifte:

أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ أَوْ نَفْسِهِ

"Kıyamet gününde benim şefaatimle en çok mutlu olacak olan Kelime-i Tevhid'i kalbinden veya nefsinden ihlasla söyleyendir." [212]

Kelime-i Tevhid'in sıhhat şartlarından biri de bu kelimeyi ihlas ve doğruluk/sıdk üzere söylemektir.

İhlas

"Ha-la-se" kökünden türeyen ihlas, bir şeyi arındırma, safi hâle getirme anlamına gelmektedir.[213] Bu kelime daha ziyade kusurlu/ayıplı olanın kusurunun giderilmesi ve saf/orijinal hâle getirilmesi için kullanılır.[214]

İhlas; kişinin dinini şirkten, riyadan, Allah'ın *(cc)* rızası dışında kalpte yer eden niyetlerden arındırması, dinini/kulluğunu tüm kusur ve ayıplardan arındırıp Rabbine has kılmasıdır. Çünkü Allah'a ait olan din *"halis"* olan dindir. İçinde, O'nun *(cc)* dışında hiç kimsenin payı yoktur. Sahibi yalnızca El-Ahad ve El-Vâhid olan Allah'tır. O din aracılığıyla yapılan kulluk da yalnızca Allah'a *(cc)* olmalıdır.

"... (Şu hâlde) dini ona halis kılarak Allah'a ibadet et. Dikkat edin! Halis olan din Allah'a aittir..." [215]

Allah'a *(cc)* ait olan din *"halis"* ise o dinin mensupları dini ihlasla, samimiyetle, başka hiçbir varlığın payı olmadan yalnızca Allah'a kulluk etmelidir. Tevekkül edecekleri zaman, yalnızca O'na tevekkül etmeli; el açıp yalvardıklarında, yalnızca O'na dua etmelilerdir. Hayatlarına yalnızca O'nun hükümleri yön vermeli, yalnızca O'nun şeriatına boyun eğmeli, yalnızca O'nun hükümlerine muhakeme olmalılardır. Sevgilerini, korkularını, umut ve rağbetlerini yalnızca Allah'a halis kılmalıdırlar. Yani dil, kalp ve organlar, kulluğunu ihlas ve samimiyetle yalnızca Allah'a ve yalnızca O'nun için yapmalıdır.

Şirkten Arındıran İhlas

"Lailaheillallah", ilahlığı Allah'ın dışında tüm varlıklardan nefyedip yalnızca Allah için ispat etmektir. Yani Allah'ın dışında ibadeti hak eden hiçbir varlık yoktur. İbadeti hak eden yalnızca Allah'tır. Bu manası nedeniyle Kelime-i Tevhid'e, Kelimetu'l İhlas denmiştir. Anlamı *"dini yalnızca Allah'a halis kılan kelime"* demektir.

Şirk, Allah'ın sıfatlarından birini Allah'tan başkasına vermek, Allah'a *(cc)* yapılması gereken bir ibadeti Allah'tan *(cc)* başkasına yapmaktır.

Şirk, Kelime-i Tevhid'in tam zıttıdır. Asla bir araya gelmezler. Şirk varsa Kelime-i Tevhid yoktur. Kelime-i Tevhid varsa şirk yoktur. Bu sebeple Allah; İslam'a girmek isteyenlerden, ilk şart olarak, şirkten tevbeyi istemiştir:

"Şayet (şirkten) tevbe eder, namazı kılar, zekâtı da verirlerse dinde kardeşlerinizdirler. Bilen bir topluluk için ayetleri böyle detaylı bir şekilde açıklarız." [216]

Bir insan hem Allah'a şirk koşar hem de *"Lailaheillallah"* derse fiili, sözünü yalanlamış olur. *"Lailaheillallah"* sözünde doğrulardan değil, yalan söyleyenlerden kabul edilir. Allah'a *(cc)* şirk koşularak söylenen *"Lailaheillallah"* kişiyi İslam dinine sokmaz, bu sözle kişi Müslimlerden olmaz.

"De ki: 'Ben dini O'na halis kılarak, Allah'a kulluk etmekle emrolundum. Ve ben, Müslimlerin/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kulların ilki olmakla emrolundum.' " [217]

"Kâfirler hoş görmese de dini O'na halis kılarak Allah'a dua edin." [218]

"O (hayat sahibi ve her canlıya hayat veren) El-Hayy'dır. O'ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. (O hâlde) dini O'na halis kılarak kendisine dua edin. Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir." [219]

Bir insan şirkten arınır, dinini/kulluğunu Allah'a halis kılar ve *"Lailaheillallah"* derse o Müslimdir, muvahhiddir. Dine ihlasla girildiği gibi ihlası korumak ve dine şirk bulaştırmamak da gereklidir. Zira sonradan meydana gelen şirk, Kelime-i Tevhid de dahil tüm amelleri boşa götürür:

"De ki: 'Ey cahiller! Bana, Allah'tan başkasına ibadet etmemi mi emrediyorsunuz?' Andolsun ki sana ve senden önceki (resûllere): 'Şayet şirk koşarsan bütün amellerin boşa gider ve mutlaka hüsrana uğrayanlardanolursun.' diye vahyedildi. Bilakis, yalnızca Allah'a ibadet et ve şükredenlerden ol." [220]

"İman eden ve imanlarına zulüm/şirk bulaştırmayanlar (var ya); işte bunlara (Allah'ın azabından) emin olma vardır. Ve onlar hidayete erenlerdir." [221]

"Benim ümmetimden her kim, hiçbir şeyi Allah'a şirk koşmadan ölürse cennete girecektir." [222]

Riyadan/Fasid Niyetlerden Arındıran İhlas

Dinimizi/Kulluğumuzu yalnızca Allah'a yaptığımız gibi yalnızca O'nun rızası için de yapmalıyız. İbadetlerimizi ortak koşmaksızın Allah'a halis kıldığımız gibi başka hiçbir amaç gütmeden niyetlerimizi de O'nun rızasına halis kılmalıyız.

İslam'a girerken yalnızca Allah'a teslim olmak, yalnızca O'na kulluk

etmek ve O'nun rızasını elde etmek için *"Lailaheillallah"* demeliyiz. Gösterişten, eyyamcılıktan, çoğunluğa uymaktan, çıkar elde etme düşüncesinden kalplerimizi arındırmalıyız. *"Lailaheillallah"*ımızda doğrulardan/sadıklardan olmalıyız:

*"Kim **Allah'ın rızasını umarak** Kelime-i Tevhid'i söylerse; Allah, ateşi ona haram kılar."* [223]

*"Her kim **kalbinden sıdk ile,** Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun elçisi olduğuna şahitlik ederse, Allah ateşi ona haram kılar."* [224]

Allah rızası dışında amaçlar güdülerek söylenen *"Lailaheillallah"* faydasızdır; kişiyi şirkten ve ateşten korumaz, tevhide ve rıza-i ilahiye ulaştırmaz.

Sıdk ve ihlas ile söylenen *"Lailaheillallah"*, sahibini doğruluk ve samimiyete yönlendirir. Sözü amelini, ameli sözünü tasdik eder. Hayatında bütünlük olur. Davasında, mücadelesinde, mesleğinde, evinde, komşuluk ilişkisinde *"Lailaheillallah"*ın eserleri görünür.

Allah *(cc)* tevhidinde sadık olanları şöyle vasfeder:

*"İyilik, yüzünüzü doğu ya da batı cihetine dönmeniz değildir. (Gerçek anlamda) iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitab'a ve nebilere inananların; sevmesine rağmen malı, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, dilenenlere ve kölelere verenlerin; namazı kılıp, zekâtı verenlerin; söz verdiklerinde sözlerine bağlı kalanların; fakirlik, hastalık ve savaş zamanında sabredenlerin yaptığıdır. **İşte bunlar sadık olanlardır.** Bunlar takva sahiplerinin ta kendileridirler."* [225]

"Müminlerden öyle yiğitler vardır ki Allah'la yaptıkları sözleşmeye sadık kaldılar. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi (şehit oldu), kimisi beklemektedir. Kesinlikle (sözlerini) değiştirmemişlerdir. Allah, sadık olanları, doğrulukları nedeniyle mükâfatlandıracak; münafıklara da dilerse azap edip dilerse tevbelerini kabul edecektir. Şüphesiz ki Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir." [226]

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Resûlü'ne iman etmiş, sonra da şüpheye düşmeden Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad etmişlerdir. Bunlar, sadık olanların ta kendileridirler." [227]

"(Ayrıca fey,) yurtlarından çıkarılan ve malları (ellerinden alınan), Rablerinin lütuf ve rızasını arayan, Allah'a ve Resûlü'ne yardım eden fakir muhacirlere

aittir. İşte onlar sadık olanların ta kendileridirler." [228]

Kıyamet gününde *"Lailaheillallah"*tan faydalanacak olanlar bunlardır:

"Allah diyecek ki: 'Bugün, doğrulara doğruluklarının fayda vereceği gündür. Onlara altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennetler vardır. Allah onlardan, onlar da (Allah'tan) razı olmuşlardır. Bu, büyük bir kurtuluştur/kazançtır.' " [229]

İhlas ve samimiyet olmadan, başka amaçlar güderek *"Lailaheillallah"* diyenler olabilir. Bununla Kelime-i Tevhid'i bozacak bir amel işledikçe, mümin muamelesi görürler. Ancak Allah, kalplerindeki niyeti bildiğinden onları ebedî azaba mahkûm eder.

Allah Resûlü'nün *(sav)* döneminde, Müslim muamelesi görmek için *"Lailaheillallah"* diyen, kalpten inanmayan münafıklar gibi...

"Şüphesiz ki münafıklar, Allah'ı aldattıklarını sanırlar. (Oysa onlara mühlet verip, azabın gelip çattığı güne kadar onları oyalamakla) Allah onları aldatmaktadır. Namaza kalktıkları zaman tembel bir şekilde kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı çok az zikrederler. (İman ve küfür) arasında tereddüt içindedirler. Ne (tam olarak) bunlardan (müminlerden) ne de onlardandırlar (kâfirlerden). Kimi de Allah saptırmışsa sen ona bir yol bulamazsın. Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Allah'a aleyhinize apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz? Şüphesiz ki münafıklar, ateşin en alt tabakasındadırlar. Sen onlar için bir yardımcı da bulamazsın. Tevbe edenler, (hatalarını) düzeltenler, Allah'a tutunanlar ve dinlerini (içine şirk ve riya karıştırmadan) Allah'a halis kılanlar; bunlar (münafıklarla değil), müminlerle beraberdirler. Ve Allah, müminlere büyük bir ecir verecektir." [230]

Medine İslam Devleti'nin nimetlerinde yararlanmak için *"Lailaheillallah"* diyen, nimet gördükçe İslam'ında sebat eden, musibete uğrayınca dininden dönen Bedeviler ve münafıklar gibi...

"İnsanlardan öylesi vardır ki Allah'a kıyısından köşesinden (şüphe içinde, ayağı sağlam basmadan) kulluk eder. Şayet ona bir hayır erişirse onunla mutmain olur. Ona bir fitne/imtihan erişirse yüz üstü çevrilir (eski hâline döner). Dünyayı da ahireti de kaybeder. İşte bu, apaçık bir hüsrandır." [231]

"İnsanlardan öylesi vardır ki: 'Allah'a iman ettik.' der. Allah'ın dini uğruna eziyete uğradığında da, insanların ezasını Allah'ın azabına denk tutar. Şayet Rabbinden bir zafer/yardım gelecek olsa: 'Kuşkusuz biz, sizinle beraberdik.' derler. Allah, âlemlerin sinesinde olan (iman ve nifağı) en iyi bilen değil midir? Kesinlikle Allah, iman edenleri de münafıkları da bilir (ve imtihanlarla

insanların da bilmesini sağlar)." [232]

İnanmak ve teslim olmak için değil, çoğunluğa uymak için *"Lailaheillallah"* diyenler gibi...

"Kul kabre konunca... ona iki melek gelir. 'Bu adam (Muhammed) hakkında ne dersin?' diye sual ederler. Mümin der ki: 'Şahitlik ederim ki o Allah'ın kulu ve Resûlü'dür.'... Münafık ve kâfir der ki: 'Bilmiyorum, ben insanlar ne söylüyorsa onu söylüyordum.' " [233]

Doğruluk ve İhlası Nasıl Anlarız?

Yaşadığımız her imtihan, ihlas ve sadakatimizi ölçmek için bir fırsattır. Çünkü Allah *(cc)* doğru ile yalancıyı, pis ile temizi, ahiret yurdunu isteyenle dünyayı isteyeni imtihanlarla açığa çıkarır:

"Yoksa insanlar, 'iman ettik' dedikten sonra, imtihana tabi tutulmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun ki onlardan öncekileri imtihan ettik. Elbette Allah, doğru olanları da yalancıları da bilir. (Ve imtihanlarla insanların da bilmesini sağlar.)" [234]

"Allah pis ile temizi birbirinden ayırmadan, siz müminleri bulunduğunuz hal üzere öylece bırakacak değildir..." [235]

Ne mutlu o kimseye ki imtihan onun imanını arttırır, sıdkını ve ihlasını pekiştirir. Ve yine ne mutlu o kimseye ki imtihan ile eksiğini görür, tevbeyle Allah'a yönelir, dinini Allah'a *(cc)* halis kılar ve yanlışından döner:

"Tevbe edenler, (hatalarını) düzeltenler, Allah'a tutunanlar ve dinlerini (içine şirk ve riya karıştırmadan) Allah'a halis kılanlar; bunlar (münafıklarla değil), müminlerle beraberdirler. Ve Allah, müminlere büyük bir ecir verecektir." [236]

İmtihan olduğu hâlde, eksiklerini görmeyen, gördüğü eksikliği telafi etmek için bir adım atmayanların ise vay hâline!

"Her yıl bir veya iki defa (Allah tarafından) imtihan edildiklerini, (buna rağmen) tevbe etmeyip öğüt almadıklarını görmüyorlar mı?" [237]

Dinî ve dünyevi her imtihanı bir ölçü kabul edip, nefis muhasebesi yapalım. İmtihanımızı bir ayna kabul edip tevhidimizi o aynada izleyelim. Unutmayalım. Her imtihan Rabbimizin bir ayetidir ve O *(cc)*, ayetleriyle/imtihanlarıyla kullarını terbiye eder.

5. Şart: Bu Kelimenin Ehlini Sevip, Düşmanlarına Buğzetmek

Allah Sevgisi

Bu sevginin başında Allah'ı sevmek gelir. O'nun sevgisi tevhidin aslıdır. İman edenler O'nu her şeyden çok severler.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللّهِ أَندَاداً يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبّاً لِّلّهِ

"(Tüm bu gerçekleri bilmelerine rağmen) insanlardan öylesi vardır ki Allah'ın dışında birtakım varlıkları Allah'a denkler/ortaklar edinir de onları Allah'ı sever gibi severler. ***İman edenlerin Allah'a olan sevgisi ise çok daha kuvvetlidir."*** [238]

İman edenler tevhidlerinin gereği Allah'ı *(cc)* her şeyden çok severler. Ubudiyetin aslı ve gereği budur. Zira tevhid; kalbin, sözün ve organların ibadetinde Allah'ı *(cc)* birlemektir. Sevgi ise kalbin en şerefli ibadetidir. Allah'a *(cc)* yaklaştıran tüm salih amellerin temelinde sevgi vardır.

"Lailaheillallah" sevginin tevhid bulmasıdır. Yalnızca Allah için Allah'ın izin verdiklerini sevmektir.

Mümin Allah'ı *(cc)* sever, Allah'ın sevdiklerini sever, Allah'ın sevilmesini istediklerini sever. Böylece sevginin kaynağında Allah'ı birler.

Bir varlığı Allah'ı sever gibi sevmek şirktir. Çünkü Allah'a ait olan bir hakkı/vasfı bir başkasına vermek, onu bu hakka ortak kılmak olur.

Yukarıda zikrettiğimiz ayet bunun en açık kanıtıdır. Allah'ı sever gibi sevdikleri varlıklar, onların Allah dışında edindikleri ortakları, ilahlarıdır:

"Orada birbirleriyle tartışarak diyecekler ki: 'Allah'a yemin olsun ki bizler apaçık bir sapıklık içindeydik. Çünkü sizi, âlemlerin Rabbi olan Allah'a denk tutmuş (O'nu sever gibi sizi sevmiş, O'ndan korkar gibi sizden korkmuş, O'na yönelir gibi size tevbe vermiş, O'ndan medet umar gibi sizin himmetinize sığınmış ve O'nun otoritesine boyun eğer gibi sizin yasalarınıza boyun eğmiştik).' " [239]

Görüldüğü gibi ateş ehli olan müşrikler, cehennemde tartışmaktadır. İlah edindikleri varlıklara veryansın etmekte, onları ateş ehli kılan şeyi pişmanlıkla hatırlamaktadırlar. Suç, onları âlemlerin Rabbi olan Allah'a denk tutmaktır. Hangi konuda denk tutmuşlardır? Hepimiz biliyoruz ki onlar yaratanın Allah olduğunu ikrar ediyor ve yaratıcı olarak Allah'ı biliyorlardı. Onların ilahlarını Allah'a denk tutması ibadet

konusundaydı. Allah'ın sıfatlarını onlara veriyor, Allah'a *(cc)* yapılması gereken ibadetleri onlara yapıyorlardı. Bakara Suresi 165. ayette geçtiği gibi, bu denk tutma alanlarından biri de sevgiydi. Ortaklarını Allah'ı sever gibi seviyorlardı.

Resûl Sevgisi

Daha sonra Resûlullah *(sav)* sevgisi gelir. Onun sevgisi Allah'a olan imanın ve Kelime-i Tevhid'in ikinci kısmı olan "*Muhammed Allah'ın elçisidir.*" buyruğunun gereğidir.

"De ki: 'Şayet babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elinize geçen mallar, zarara uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, size ***Allah'tan, Resûlü'nden ve O'nun yolunda cihaddan daha sevimli olursa,*** *Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar topluluğunu hidayet etmez.' "* [240]

Resûlullah *(sav)* bir hadiste şöyle buyurur:

"Nefsim elinde olan Allah'a kasem ederim ki, hiçbiriniz ben ona babasından, evladından ve tüm insanlardan daha sevimli olmadıkça iman etmiş olmaz." [241]

Evet, Allah ve Resûlü'nün sevgisi imanın esasıdır. Allah'ı *(cc)* sevmek, *"O'nu seviyorum."* demekle elde edilmez. Allah, O'nu sevdiğini iddia eden insanlardan amelî olarak ispat istemiştir.

"De ki: 'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. *Allah (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.' "* [242]

Allah'ı sevdiğini iddia eden her insanın amelî olarak Resûlullah'a itaat etmesi şarttır. Bu şart, Allah'ın belirlediği ve kıyamete kadar geçerli olacak bir şarttır. Günümüzde iman ettiğini, Allah'ı sevdiğini iddia edip de Resûlullah'ın sünnetine karşı duyarsız kalanlar bu ayetin nassıyla yalanlanmışlardır.

Müminleri Sevmek

Bu kelimenin ehli olan müminleri sevmek, onlara iman bağıyla bağlanmak da bu şarta dâhildir. Kendi için istediğini kardeşi için isteyecek, onun derdiyle dertlenecek, her hâlükârda onun yardımına koşacak, Müslüman kardeşini annesi, babası da olsa müşriklere tercih edecektir:

"Sizin dostunuz ancak Allah, Resûlü, namazı kılıp zekâtı veren ve rükû eden

mümin kimselerdir. Kim de Allah'ı, Resûlü'nü ve müminleri dost edinirse şüphesiz ki Allah'ın taraftarları, kesinlikle üstün gelecek olanlardır." [243]

"Yoksa siz Allah'ın aranızdan cihad edenleri; Allah, Resûlü ve müminler dışında sırdaş edinmeyenleri açığa çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız? Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." [244]

"Hiçbiriniz, kendiniz için arzu ettiğinizi kardeşiniz için de arzu etmedikçe iman etmiş olmaz." [245]

Bu Kelimeye Düşman Olanlara Buğzetmek

"Lailaheillallah", her şeyiyle Allah'a teslim olmak, ubudiyet kementiyle Allah'a bağlanmaktır. Yerin, göklerin ve hususi olarak kalplerin egemenliğinin Allah'a ait olduğunu kabul ve ilandır.

Sevgimize O *(cc)* karar verdiği gibi buğzumuza da O *(cc)* karar verir demektir.

"Lailaheillallah" demek, Allah'ın dostlarını dost, düşmanlarını düşman kabul etmektir.

Allah *(cc)* kendisine şirk koşan müşrikleri, Allah'ın dışında ibadet edilen tağutları, bile bile hakka muhalefet eden Yahudi Hristiyan Ehl-i Kitab'ı düşman edinmemizi ve onlarla dostluk kurmamamızı ister. Onları dost edinenler, Kelime-i Tevhid'in sıhhat şartlarından birini ihlal etmiş olurlar.

Allah *(cc)* bu şartı ihlal edenleri şu vasıflarla niteler:

- Allah'la arasındaki bağı koparır.

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesinler. Kim de böyle yaparsa onunla Allah arasında (İslam ve iman adına) hiçbir bağ kalmamıştır." [246]

- Onlarla aynı hükümde olurlar.

"Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden her kim onları dost edinirse muhakkak ki o da onlardandır. Şüphesiz ki Allah, zalimler topluluğunu hidayet etmez." [247]

- Münafıklaşmışlardır.

"Münafıklara, kendileri için can yakıcı bir azap olduğunu müjdele! Onlar ki

müminleri bırakıp kâfirleri dost ediniyorlar. Onların yanında izzet mi arıyorlar? Hiç şüphesiz, izzetin tamamı Allah'a aittir." [248]

- Allah'ı, Resûlü'nü, kitabını ve ahireti inkâr etmiş olurlar.

"Onların birçoğunun kâfir olan kimseleri dost edindiğini görürsün. Nefisleri kendilerine (kıyamet günü için) ne kötü bir şey sundu. Allah onlara öfkelendi ve onlar azabın içinde ebedî kalacaklardır. Şayet Allah'a, Nebi'ye ve ona indirilene inanmış olsalardı onları dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu fasıklardır." [249]

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir topluluğun -babaları, oğulları, kardeşleri, aşiretleri dahi olsa- Allah ve Resûlü ile sınırlaşan insanlara sevgi beslediğini göremezsin." [250]

- Allah'a karşı aleyhlerine delil vermişlerdir.

"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Allah'a aleyhinize apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?" [251]

- Yeryüzünde fitne çıkarmış, bozgunculuk yapmış olurlar.

"Kâfirler de birbirlerinin dostudur. Şayet yapmazsanız (kendi aranızda dostluk edip, onları düşman edinmezseniz) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk olur." [252]

- Zalim olurlar.

"Ey iman edenler! Şayet babalarınız ve kardeşleriniz, küfrü imana tercih ederlerse onları dost tutmayın. Sizden kim onları dost edinirse işte bunlar, zalimlerin ta kendisidir." [253]

Yasaklanan Dostluk

Kâfirleri dost edinmekten kasıt, onları dinlerinden ötürü sevmek, batıl dinlerinde onlara yardım etmek ve onların İslam'a karşı savaşlarında onlarla aynı safta yer almaktır.

Onlara iyilik yapmak, güzel söz söylemek, hastalandıklarında ziyaret etmek, hediyeleşmek, insani yardım taleplerine icabet etmek, yasaklanan dostluk kapsamında değildir.

"Allah, sizinle dininizden dolayı savaşmamış ve sizi yurtlarınızdan çıkarmamış olanlara, iyilik yapmanızı ve adaletli davranmanızı size yasaklamaz. Çünkü Allah, adaletli olanları sever. Allah, ancak dininizden ötürü sizinle savaşan, sizi yurtlarınızdan çıkarmış ve çıkarılmanıza yardım etmiş olanları dost edinmenizi size yasaklar. Kim de onları veli/dost edinirse işte bunlar, zalimlerin ta kendileridirler." [254]

Dikkat edilirse Allah *(cc)* müşrikleri iki kısma ayırmıştır. İnancımız nedeniyle bizimle savaşan, yurtlarımızdan çıkaran ve onlara yardım edenler... Bunlar fiilî olarak İslam'la savaşanlar ve onların yardımcılarıdır. Böylelerine sevgi ve dostluk beslemek, imanlarına zulüm bulaştıran, tevhidi ve gereklerini anlamayanların yapacağı bir iştir.

Bu üç sınıfa sahip olmayanlar ise davetimizin canlı ve sürekli muhataplarıdır. Sözün, davranışın, muamelenin güzeliyle muamele edilebilir. Allah *(cc)* bunu yasaklamaz.

Allah Resûlü'nün sünnetinden örnekler:

*"Allah Resûlü'ne hizmet eden bir **Yahudi çocuk vardı. Hastalandığında Allah Resûlü onu ziyaret etti.** Başucuna oturdu ve ona 'Müslim ol.' dedi. Çocuk babasına baktı. Babası 'Ebu'l Kasım'a itaat et.' dedi. Çocuk İslam oldu. Allah Resûlü oradan çıktı. Çıkarken şöyle diyordu: 'Onu ateşten kurtaran Allah'a hamd olsun.' "* [255]

*"**Ebu Talip ölüm döşeğindeydi. Allah Resûlü ona geldi.**Orada Ebu Cehil, Abdullah bin Ebi Umeyye bin Mugire'yi buldu. Dedi ki: 'Ey amcacığım! 'Lailaheillallah' de. Allah katında o kelimeyle seni savunayım.' Ebu Cehil ve Abdullah ise 'Abdulmuttalib'in dinini bırakacak mısın?' diye sordular. Allah Resûlü ısrarla ona Kelime-i Tevhid'i söylemesini teklif etti. Diğerleri de aynı sözlerini tekrarladılar. Ebu Talib'in son sözü şu oldu: 'Abdulmuttalib'in dini üzere(yim)..."* [256]

*"Ömer, mescid kapısında ipek bir cüppe gördü. 'Ey Allah'ın Resûlü! Bunu satın alsan da cuma günleri ve heyetler ziyarete geldiğinde giysen.' dedi. Allah Resûlü buyurdu ki: 'Bunu, ahirette nasibi olmayanlar giyer.' Daha sonra Allah Resûlü'ne o kumaştan geldi. Bir parçayı Ömer'e verdi. Ömer dedi ki: 'Bu kumaş hakkında o kadar ağır konuşmana rağmen bana ondan mı veriyorsun?' Allah Resûlü buyurdu ki: 'Onu giy diye vermedim sana. Satıp bir ihtiyacını görmen veya bir başkasına giydirmen için verdim.' Ömer o (ipek) **kumaşı Mekke'de müşrik olan bir kardeşine giydirdi.**"* [257]

6. Şart: Bu Kelimenin Gerekleriyle Amel Etmek

"Lailaheillallah", uluhiyetin Allah'a ispat edilip, O'nun *(cc)* dışındaki tüm varlıklardan nefyedilmesidir. Uluhiyet; ubudiyettir. Yalnızca Allah'a *(cc)* kulluk edileceğine dair söz vermektir. İçinde ibadet ve kulluk olmayan bir *"Lailaheillallah"*, kuru bir söz olmaktan öteye geçmez. Bu sözü söylediği hâlde, salih amellerle Allah'a kulluk yapmayan, söylediği sözü fiilleriyle yalanlamış olur.

"De ki: 'Allah'a ve Resûl'e itaat edin.' Şayet yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allah, kâfirleri sevmez." [258]

"Ey iman edenler! Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin. Onu işitip dinlediğiniz hâlde ondan yüz çevirmeyin." [259]

*"Lailaheillallah"*ın gerekleri nedir? Onun anlam ve şartlarının delalet ettiği her şeydir. Buraya kadar anlattığımız şeylere inanan, diliyle ikrar eden ama onlarla amel etmeyen, *"Lailaheillallah"*tan faydalanamaz. Çünkü iman edilen şeyler, amel olarak hayata yansımaz ve külliyen terk edilirse hiçbir anlam ifade etmez.

Örneğin, kanun koyucu olarak Allah'ı kabul etmek ve O'nun tek hüküm sahibi olduğunu kabul etmek, ibadettir, Allah'a *(cc)* kulluktur. Bir insan bunu kabul eder ama fiili olarak hayatına yansıtmazsa bu kabul ona fayda vermez. Allah'ın *(cc)* hükmünden yüz çevirip tağuta muhakeme olan için Rabbimiz şöyle buyurur:

"Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister." [260]

Allah *(cc)*, anlaşmazlık yaşadığı konuda Resûl'e başvurmayan veya Nebi'sinin hükmüne razı olmayan hakkında şöyle buyurur:

"Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin edip, verdiğin hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan ve tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." [261]

Allah'ın indirdiği Kitab'a teslim olmanın gerekliliğini dillendirir, sonra da onunla hükmetmeyen hakkında şöyle buyurur:

"Sana, kendinden önceki Kitab'ı doğrulayan ve onun üzerinde denetleyici olan (bu) Kitab'ı hak olarak indirdik. Onların arasında Allah'ın indirdiğiyle hükmet. Sana gelen haktan (seni saptıracak olan) hevalarına/arzularına uyma. Sizden her

bir (ümmet) için bir şeriat ve yol kıldık. Şayet Allah dileseydi sizi (şeriatı ve yolu aynı olan) tek bir ümmet yapardı. Lakin size verdiklerinde sizleri denemek için (şeriat ve yollarınızı farklı kıldı. Öyleyse) hayırlarda yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. İhtilaf ettiğiniz şeylerde (kimin haklı olduğunu) size haber verecektir." [262]

Bu ümmetten olup da Allah'a ve Resûlü'ne itaat sözü veren, sonra bu sözüne bağlı kalmayanlar için şöyle buyrulur:

"'Allah'a ve Resûl'e iman ve itaat ettik.' derler. Sonra onlardan bir grup (bu sözlerinin) ardından yüz çevirir. Bunlar mümin değillerdir." [263]

Dikkat edilirse Allah *"İman ve itaat ettik."* dedikten sonra itaatten yüz çevirenlerin imanını yalanlamıştır. Genel olarak Kur'ân'da imanın kabul edilmemesi *"yalanlama"* fiiliyle ifade edilir. İtaatten yüz çevirme ise *"yüz çevirme"* ile ifade edilir. Bu ayette Allah iman ve itaatten sonra sadece yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu da, imanları yalanlanan insanların itaatten yüz çevirdiklerinin göstergesidir. Ayet-i kerimede Allah *(cc)*: *"Doğrulamadı, namaz da kılmadı. Fakat yalanlayıp yüz çevirdi."* [264] buyurmaktadır.

Ayet doğrulamamanın karşılığında yalanlamayı zikrederken, namaz kılmamanın karşılığında ise yüz çevirmeyi zikretmiştir. Bu, yukarıda bahsettiğimiz ayetin açıklanmasına delildir. Nur Suresi'nde imanı yalanlanan insanlar imandan değil, itaatten yüz çevirdiklerinden dolayı imanları yalanlanmıştır. Çünkü iman ameldir. Kalpte yer eden inancın organlarla tasdik edilmesidir. Tarihin şahitlik ettiği en çirkin yalan, imanı tasdiğe indirgeyen ve ameli önemsizleştiren irca sapkınlığıdır. Allah Resûlü *(sav)* imanı şöyle tefsir eder:

"Size imanı emrediyorum. İmanın ne demek olduğunu bilir misiniz? İman: Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in, Allah'ın Resûlü olduğuna şehadet, namazı kılmak, zekâtı eda etmek, Ramazan orucunu tutmak ve ganimetin beşte birini vermektir." [265]

Allah Resûlü *(sav)* insanlara imanı öğretirken, imanı amelle açıklamıştır. Bu da gösterir ki iman Kelime-i Tevhid'in sadece dil ile söylenmesi değil, bunun salih amelle desteklenmesidir.

*"Lailaheillallah"*ın insana fayda vermesi; onu cennete ulaştırması ve ebedî azaba mahkûm olmaktan korumasıdır.

İmanlarıyla cennete ulaşanlar, yaptıkları amellerle karşılanır ve onları cennete getirenin, Kelime-i Tevhid'e uygun salih ameller olduğu söylenir:

"... Onlara: 'İşte bu, yaptığınız (salih) amellere karşılık mirasçısı olduğunuz

cennettir.' diye seslenilir." [266]

"Onlar ki melekler güzellikle canlarını aldığında: 'Selam olsun size! Yaptıklarınız karşılığında cennete girin.' derler." [267]

"Rablerinin kendilerine verdiği (nimetlerden dolayı) mutludurlar. Rableri onları cehennem azabından korumuştur. 'Amellerinize karşılık, afiyetle yiyip için.' " [268]

Bu, cennet kapısında, müminin işiteceği karşılama cümlesidir. Hepimiz biliriz ki onu oraya getiren *"Lailaheillallah"*tır. Ancak o ameliyle tebrik edilir. Niye? Çünkü Kelime-i Tevhid'in en zor kısmı onunla amel etmek, ona uygun bir hayat yaşamaktır. İnanmak ve inandığını dillendirmek kolaydır. İnandığıyla amel etmek ise ateşten gömlek giymektir. Bu sebeple olsa gerek -Allah en doğrusunu bilir- cennet kapısında ameliyle karşılanacaktır.

7. Şart: Bu Kelime Üzere Can Vermek

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلاَ تَمُوتُنَّ إِلاَّ وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ

"Ey iman edenler! Allah'tan hakkıyla korkup sakının! Yalnızca Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar olarak can verin." [269]

Allah Resûlü şöyle buyurur:

من مات يشرك بالله شيئا دخل النار، ومن مات لا يشرك بالله شيئا دخل الجنة

"Kim herhangi bir şeyi Allah'a şirk koşar hâlde can verirse, ateşe girer. Kim de herhangi bir şeyi Allah'a şirk koşmadan can verirse, cennete girer." [270]

Kelime-i Tevhid'i söylemek ve onun gerekleriyle amel etmiş olmak yetmez. Ondan faydalanabilmek için bu hâli korumak ve bu hâl üzere can vermek gerekir. Bu da hayat boyu uyanıklık hâlini ve mücadeleyi gerekli kılar. Zira insi ve cinni şeytanlar mümini tevhidden döndürmek için gece gündüz aralıksız tuzak kurar, dinlerinden dönünceye kadar muvahhidlerle savaşırlar:

"Mustazaflar, müstekbir olanlara derler ki: 'Bilakis (işiniz gücünüz) gece gündüz hile (yapmaktı)... (Çünkü) siz, Allah'a karşı kâfir olmamızı ve O'na ortaklar koşmamızı emrediyordunuz bize.' Azabı gördüklerinde (için için yanarak) pişmanlıklarını gizleyecekler. Biz, kâfirlerin boynuna zincirli halkalar

geçirdik. (Ne yani) yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı?" [271]

"... Şayet güç yetirirlerse sizi dininizden döndürünceye dek sizinle savaşırlar. Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak can verirse onların amelleri dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Bunlar, ateşin ehlidir ve orada ebedî kalacaklardır." [272]

Kelime-i Tevhid'i korumak için, anlamını ve şartlarını şuurlu bir şekilde idrak etmek ve onu bozan unsurlardan sakınmak gerekir.

Onun anlamı ve her bir şartı, İslam dininin temel rükûnlarındandır.

Buna göre;

• Son nefese dek *"La"*ya sadık kalmak gerekir. Allah'ın dışında ibadet edilen tağutları, onlara kulluk edenleri ve kulluk biçimlerini reddetmek ve onlardan uzak durmak şarttır.

• Uluhiyeti yalnızca Allah'a isbat eden *"illallah"*a sadık kalmak gerekir. Hiçbir şeyi O'na *(cc)* ortak koşmadan, hanif bir mümin olarak hayatı, ölümü, tüm ibadetleri Allah'a adamak gerekir.

• Kelime-i Tevhid'in delalet ettiği anlama yakinen inanmak ve son nefese kadar şüpheye düşmeden bu inanç üzere sebat etmek gerekir.

• Bu kelimeyi son nefese dek ihlas ve doğruluktan ayrılmadan, samimiyeti koruyarak söylemek gerekir.

• Son nefesi verene dek safımızı doğru seçmek; Allah'ın, Resûlü'nün ve müminlerin safında yer almak; Allah'a savaş açan tağutlardan, onlara kulluk yapan müşriklerden, İslam dışında bir dine intisab eden cümle küfür ehlinden beri olmak ve bu hâl üzere ölmek gerekir.

• İlim ve yakin üzere söylediğimiz Kelime-i Tevhid'in gerektirdiği amelleri bilmek ve son nefese kadar, salih amellerle Allah'a *(cc)* kulluk etmek, Allah'a ve Resûlü'ne itaat etmek gerekir.

- Allah'ın dinine yardım etmek gerekir.

Kelime-i Tevhid'in anlam ve şartlarını anlayan, onu bozan unsurları da anlamış olur. Allah'tan yardım isteyerek tevhidini korumaya çalışan, Allah tarafından korunur ve yolların en müstakimine hidayet edilir. Çünkü tevhidi koruma ve imana zulüm bulaştırmama gayreti, gayretlerin en şereflisi, kulluğun en yüce mertebelerindendir. Allah *(cc)* böylelerini koruyup yolun en güzeline hidayet edeceğine ve onları emniyette kılacağına söz vermiştir:

"Bizim yolumuzda cihad edenlere elbette (en doğru olan) yollarımızı gösteririz. Şüphesiz ki Allah, muhsinlerle/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanlarla beraberdir." [273]

"İman eden ve imanlarına zulüm/şirk bulaştırmayanlar (var ya); işte bunlara (Allah'ın azabından) emin olma vardır. Ve onlar hidayete erenlerdir." [274]

Bunun yanında bir sebep daha vardır ki tevhidi korumanın en etkili yoludur. Allah'ın *(cc)* dinine yardım etmek tevhid davetinin yeryüzünde yayılması için mücadelede bulunmak, ila-i kelimetullah için cihad etmektir.

"Ey iman edenler! Siz Allah'a yardım ederseniz (Allah da) size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar." [275]

Bu, doğruluğunda hiçbir şüphe olmayan ve gerçekleşmesi kati olan ilahi bir vaattir. Her mümin, Allah'ın *(cc)* dinine yardımı ve yardımındaki samimiyeti oranında bu vaatten nasibini alır. Bize düşen Allah Resûlü'nün İbni Abbas'a verdiği şu tavsiyeye kulak vermektir:

"... Sen Allah'ı koru ki Allah da seni korusun. Sen Allah'ı koru ki yöneldiğin her yerde O'nu bulasın. İstediğinde Allah'tan iste. Yardım talep edeceğinde Allah'tan yardım talep et..." [276]

Allah'ın dinini koruyanlar, Allah tarafından korunacaklardır. Tevhidi koruyanlar, onun için mücadele verenler, canları, malları ve dilleriyle bu davaya destek olanlar, Allah yolunda mücadeleden geri durmayanlar... yöneldikleri her işte Allah'ı ve O'nun *(cc)* yardımını bulacaklardır.

Bir insan, Allah'ın *(cc)* koruması altına girdi mi hiçbir şey ona zarar veremez. Tüm yeryüzü onu saptırmak ve dininden döndürmek için bir araya gelse yalnızca imanını ve teslimiyetini arttırırlar:

"Allah kime hidayet ederse onu saptıracak kimse yoktur. Allah, izzet sahibi, üstün ve intikam sahibi değil midir?" [277]

Tevhid davasına yardım yollarını çoğaltmalı, Allah'ın korumasını hak edene kadar çalışmalıyız. Bu kutlu davaya takdim ettiğimiz her yardım; bizi Allah'ın korumasına bir adım daha yaklaştırır, Allah'la *(cc)* olan bağlarımızı sağlamlaştırır.

- Allah'a tutunmak gerekir.

"... Her kim de Allah'a tutunursa, hiç şüphesiz dosdoğru yola hidayet edilir." [278]

"Allah'a iman edip O'na tutunanlara gelince, onları kendinden olan bir rahmete, lütuf ve ihsana dahil edecek ve (sonunda Allah'a ulaşacakları) dosdoğru yola hidayet edecektir." [279]

Tevhid davası zordur, çilelidir, çetindir. İnsi ve cinni şeytanların kurduğu sayısız tuzak vardır. Bu uzun ve tehlikeleri çok olan yolda sebat edebilmek için yola sağlam tutunmak gerekir. Hiç şüphesiz tutunulacak en sağlam olan şey Allah'tır.

Allah'a *(cc)* tutunmak, kalpten O'na yöneliştir. O'na olan ihtiyacımızın farkında olmaktır. O'nun yardım ve hidayeti olmadan helak olacağımızı hissetmektir. Ona tutunanların en hayırlısının ifadesiyle *"Göz açıp kapayıncaya kadar, beni nefsimle başbaşa bırakma."* şuurunda olmaktır.

Bu şuur; dua olarak dile, tevekkül olarak kalbe, istikamet olarak amellere yansır.

Allah Resûlü'nün *(sav)* tüm hayatı, bu tutunma çabasının örnekleriyle doludur. Onun *(sav)* en fazla yaptığı dua şu değil midir?

"Ey kalpleri evirip çeviren! Kalbimi dinin üzere sabit kıl." [280]

Onun gün doğumundan ve gün batımından önce yaptığı zikirlere bakın! Hepsi gönülden bir yakarış, içten bir sığınış ve Allah'a tutunma çabasıdır.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun."

duası ile…

Usulu'l Fıkhu'l İslami, 1/104.
38/Sâd, 5-6
37/Saffât, 35-36
2/Bakara, 256
Tefsiru'l Kur'ân'il Azim, Bakara Suresi 256. ayet tefsiri.
Müslim, 23.
Müslim, 16.
Bk. Nîsa Suresi 51. ayet tefsiri.
Bk. Nîsa Suresi 51. ayet tefsiri.
İ'lamu'l Muvakki'in, 1/65.
2/Bakara, 257
7/A'râf, 12-18
6/En'âm, 153
Ahmed, 4437
14/İbrahîm, 1
57/Hadîd, 9
65/Talak, 11
20/Tâhâ, 123-124
6/En'âm, 112

7/A'râf, 54
12/Yûsuf, 40
28/Kasas, 38
79/Nâziât, 24
Geniş bilgi için Tevhid Dergisi "Hâkimiyet" özel sayısına bakınız.
96/Alak, 1
3/Âl-i İmran, 79
İbni Mace, 61.
Buhari, 6497; Müslim, 143.
Geniş bilgi için "Tağuta Kulluğun Modern Mabedleri" kitabımıza bakınız.
Ahmet Hamdi Başar, "Atatürk'le Üç Ay ve 1930'dan Sonra Türkiye".
Yeni Şafak, Mehmet Gündem, Röportaj, 02/Aralık/2006.
Anayasa Mahkemesi, 1972/76.
31/Lokmân, 6
8/Enfâl, 36
34/Sebe', 33
6/En'âm, 162-163
45/Câsiye, 23
45/Câsiye, 18
Fi Zilali'l Kur'ân'dan özetle.
4/Nîsa, 60
"Tağuttan kasıt budur." dediği, Kitap ve sünnetin dışındaki her türlü kanundur.
42/Şûrâ, 21
18/Kehf, 26
12/Yûsuf, 40
9/Tevbe, 31
Tirmizi, 3095.
7/A'râf, 28
2/Bakara, 170
7/A'râf, 12
7/A'râf, 18
4/Nîsa, 76
20/Tâhâ, 24
28/Kasas, 4
28/Kasas, 6
28/Kasas, 39
28/Kasas, 8
28/Kasas, 40
28/Kasas, 41-42
4/Nîsa, 97
Buhari, 4596.
Tefsiru'l Kur'ân'il Azim, Nîsa 97. ayet tefsiri.
4/Nîsa, 98
Buhari, 4018.
İbni İshak
39/Zümer, 17
Bu konu için "İbadet Kavramının Açıklanması" bölümüne bakınız.

16/Nahl, 44
16/Nahl, 36
60/Mümtehine, 4
16/Nahl, 120-123
2/Bakara, 130
60/Mümtehine, 4
109/Kafirûn, 1-6
16/Nahl, 36
2/Bakara, 256
3/Âl-i İmran, 64
9/Tevbe, 11
64/Teğabun, 2
Tirmizi, 3403.
24/Nûr, 51
33/Ahzâb, 36
64/Teğabun, 2
16/Nahl, 36
8/Enfâl, 37
68/Kalem, 35-36
59/Haşr, 20
6/En'âm, 55
Fi Zilali'l Kur'ân'dan kısaltılarak.
21/Enbiyâ, 58
Müslim, 49.
2/Bakara, 193
4/Nîsa, 51
47/Muhammed, 19
Müslim, 26.
Bk. Mu'cem Mekayisu'l Luğa, "ş-h-d" maddesi.
43/Zuhruf, 86
Tefsiru'l Kur'ân'il Azim, Zuhruf 86. ayet tefsiri.
Camiu'l Beyan, Zuhruf 86. ayet tefsiri.
7/A'râf, 172-173
30/Rûm, 30
Buhari, 3826.
Siyer-i Nebi, 1/32.
Buhari, 1359; Müslim, 2658.
6/En'âm, 116
30/Rûm, 42
37/Saffât, 71
6/En'âm, 19
6/En'âm, 149
4/Nîsa, 165
74/Müddessir, 49-51
20/Tâhâ, 124
18/Kehf, 57
46/Ahkâf, 3

49/Hucurât, 15
49/Hucurât, 14
Müslim, İman Babı, 27.
10/Yûnus, 57
6/En'âm, 149
5/Mâide, 15-16
3/Âl-i İmran, 8
Müslim, 2654
Tirmizi, 2140
9/Tevbe, 119
18/Kehf, 28
6/En'âm, 68
Buhari, 4547; Müslim, 2665.
30/Rûm, 60
Buhari, 5269; Müslim, 127.
Müslim, 132.
Buhari, 5269; Müslim, 127.
Buhari, 3276; Müslim, 134.
Ebu Davud, 4721.
Ebu Davud, 5110.
57/Hadîd, 3
98/Beyyine, 5
Buhari, 65701.
Mu'cem Mekayisu'l Luğa, "h-l-s" maddesi.
Bk. Müftedatu'l Kur'ân, "h-l-s" maddesi.
39/Zümer, 2-3
9/Tevbe, 11
39/Zümer, 11-12
40/Mü'min (Ğafir), 14
40/Mü'min (Ğafir), 65
39/Zümer, 64-66
6/En'âm, 82
Buhari, 1237; Müslim, 94.
Buhari, 425; Müslim, 263.
Buhari, 128; Müslim, 32.
2/Bakara, 177
33/Ahzâb, 23-24
49/Hucurât, 15
59/Haşr, 8
5/Mâide, 119
4/Nîsa, 142-146
22/Hac, 11
29/Ankebût, 10-11
Buhari, 1374.
39/Ankebût, 2-3
3/Âl-i İmran, 179
4/Nîsa, 146

9/Tevbe, 126
2/Bakara, 165
26/Şuarâ, 96-98
9/Tevbe, 24
Buhari, 14.
3/Âl-i İmran, 31
5/Mâide, 55-56
9/Tevbe, 16
Buhari, 13; Müslim, 45.
3/Âl-i İmran, 28
5/Mâide, 51
4/Nîsa, 138-139
5/Mâide,80-81
58/Mücadele, 22
4/Nîsa, 144
8/Enfâl, 73
9/Tevbe, 23
60/Mümtehine, 8-9
Buhari, 1356.
Buhari, 4772; Müslim, 24.
Buhari, 886; Müslim, 2068.
3/Âl-i İmran, 32
8/Enfâl, 20
4/Nîsa, 60
4/Nîsa, 65
5/Mâide, 48
24/Nûr, 47
75/Kıyamet, 31-32
Buhari, 53; Müslim, 17.
7/A'râf, 4
16/Nahl, 32
52/Tûr, 18-19
3/Âl-i İmran, 102
Buhari, 1238; Müslim, 92.
34/Sebe', 33
2/Bakara, 217
29/Ankebût, 69
6/En'âm, 82
47/Muhammed, 7
Tirmizi, 2516.
39/Zümer, 37
3/Âl-i İmran, 101
4/Nîsa, 175
Tirmizi, 2140

لا إله إلا الله

Lailaheillallah

Tüm resûllerin ortak davetidir "Lailaheillallah".

Kavimleri Müslim ve kâfir diye ayıran...
İnsanların dünya ve ahirette varacakları sonun belirleyicisidir
"Lailaheillallah".

Bu kelimedir, baba ile oğulu karşı karşıya getiren tarih sayfalarında...
Bu kelimedir, Nuh'u (as) kurtuluş gemisine alıp,
ciğerparesini azgın dalgalara mahkûm eden...

Bu kelimedir, Lut'u (as) kurtulanlardan kılıp,
karısının başına gökten taş yağdıran...

Bu kelimedir, İbrahim'i (as) babasına ve kavmine karşı tüm cesaretiyle
"Siz de babalarınız da sapıklarsınız." dedirten...

İsrailoğullarını zamanın tağutundan kurtaran da,
kırk yıl çöllerde dolaştıran da bu kelimedir.

Yine bu kelimedir, tüm aristokratların
peygamberlerine eziyet etme sebebi...

Zamanın en güveniliri iken, Resûlullah'a "şair, yalancı, deli, kahin,
büyücü" damgası vurduran bu kelimedir.

Kendi hâlinde bir tüccarken Resûlullah'a, "Tüm insanlık Allah'a ibadet etsin
ve hiçbir şeyi O'na ortak koşmasın diye kılıçla gönderildim."
dedirten bu kelimedir.

